„Jurnal intim în lagărul de emigrare"

FLORENTIN SMARANDACHE

IX

Istanbul (Turcia)

18.02.1989 – 27.05.1989
(96 file)

(99 zile)

≈ 1 filă (2 pagini) pe zi

– (18.02.89) [redacted] ①

Am schimbat lenjeria. Văzusem [redacted] un polonez cu cearceafurile în brațe și m-am luat după el.

Claude Le Roy mă publică într-un tiraj mai puțin decît intim, 100 exemplare, dar citesc că și celebra Anna Akhmatova a început prin 300 exemplare (prima culegere din 1912). [redacted] Totuși eu sînt mai marginalizat și mai confidențial cunoscut ca melancolica doamnă.
~~În schimb~~, dacă eu urmez vreo școală este formată numai din mine însumi (paradoxismul).

Două scrisori i-am trimis în aceeași zi.

Aparatul meu de radio a devenit cuib de gongi, au dat de căldură și-au puiat înăuntru. Mi-e greață de el.

– 19.02.89

Au oprit căldura în calorifere. Ast-noapte a fost frig. M-am acoperit cu trei pături. Am dormit bine, cam rar mă odihnesc eu noaptea. Mă ustură [redacted] nițel gîtul, am dopuri de flegmă. Nea Nicky e răcit [redacted], tușește. Ceilalți dau și ei semne.

N-auzi o vorbă bună de la nimeni.

De dimineață am pus patru scrisori mari la poșta din Kadiköy, subtimbrate, au mai ajuns ele, am scris pe plicuri Kitap (carte) pentru că sînt mai ieftine.

Apoi la biserică, o oră de slujbă. M-am rugat să primesc manuscrisele, m-am rugat să plec mai repede, m-am rugat pentru familie, m-am rugat să-mi public [redacted] lucrările literare și matematice. Stăteam cu ochii închiși, visător.

Bogdan ne spune că un polițist la beție le-a zis lor că în cinci luni se desființează campul din Istanbul îl fac asiatic. Ce bine-ar fi!, ar însemna să ne rezolve și pe noi.

Cînd n-am ce face sau cînd mă gîndesc că n-am ce face și trebuie să iau o decizie ce să fac DESENEZ. Ca acum.

O jumătate de oră mi-a luat desenul 19, caietul II. Mă liniștea. Muzică de promenadă la radio. Cîțiva dormind. După-amiază de duminică. Pictor de duminică!

Aparatul meu are chiriași!

Sînt amator. Poet de duminică, prozator de duminică, romancier de duminică, dramaturg de duminică, desenator de duminică, acuarelist de duminică, matematician de duminică.
Și astăzi e tot duminică!
Voi excela eu vreodată în ceva?

M-am avîntat în multe deodată. Încep des și termin anevoios. Nu am stare. Ideile îmi sclipesc repede, dar continuarea mi-e dificilă.
Mă vîr în toate, uneori neîntemeiat. Cum se va sfîrși aventura asta literar-artistică?

N-am chef să învăț.
N-am chef să desenez.
N-am chef să scriu.
M-am săturat. Am chef să am chef.
Ar trebui.
Nu mai sînt în stare decît să scriu scrisori.
- Mai du-te și tu la televizor, mi se adresează Nea Nicky. O să te surmenezi tot studiind.

Nea Gică ne înnebunește cu nevasta-sa: că e cu altul acasă, a aflat abia de-aici. Își dă în cărți zilnic.

- 20.02.89
Din nou am visat că am accept pentru America, familial, 290 de puncte parcă din 300, dar mi s-au scăzut ze litere (puncte) pentru că Declarația [redacted] n-am tradus-o corect în engleză, era o literă P acolo, nu știu ce-nsemna, dar am deslușit-o. Erau niște formulare bătute la mașină, le-am luat de la Madam.

De dimineață i-am povestit lui Nea Gică.
- Îmi pare rău, dragă Florinele, o să ai refuz. Așa am visat și eu că mă bagă la delegatul de Canada, și nu m-a băgat.
Și-am mai visat că eram în țară, același vis, și mă-ntrebam de ce m-am întors și cum mai ies iar din România.
Visul acesta a fost visat de mulți campiști! Și va mai fi visat.

Aseară a fost „conferință" în cameră. Nea Vasile îl apără pe Ceaușescu. Nea Vasile susține că ar fi fost secretar de partid, c-ar fi făcut cursuri de « Ștefan Gheorghiu », c-ar fi [redacted] participat la congresul al XII-lea. Acuzăm pe dictator că are 400 milioane dolari în băncile elvețiene:
- Oricare dintre noi ar fi [redacted] procedat la fel, îl apără Nea Nicky.
Că nu e carne.
- Datoriile.
Că nu ai dreptul să pleci în străinătate.
- Se fuge mult.

- Dacă întreabă cineva de mine sînt în parc, îmi transmite Nea Gică, mă duc să iau puțin aer, înnebunesc aici.
Rămîn singur în cameră. Vroisem să plec la club să scriu la o proză scurtă postmodernistă, dar am renunțat la insistențele lui Nea Gică. Acum, muzică simfonică la radio, liniște, stau la masă și scriu. E plăcut. Dar cît m-o ține?

Scriu cu pasiune la „Un început de non-roman". De fapt rescriu de acum douăzeci de ani niște notițe-jurnal. Voi putea întocmi un volum de proză scurtă.

Oricine mă vede ce fac și citește puțin — cu excepția unui literat versat — consideră că fac niște prostii, o pierdere de vreme. Ca o babă care rezolvă rebus. Ca un nebun care numără frunzele pomilor. Ca un grefier care migălește pe dosare inutile. Dar nu știu de ce simt o ambiție să-mi public toate hîrtoagele oricît de neînsemnate, mă zbat, le fac și refac, le trimit și retrimit pe la diverșii editori și redactori, ei mi le returnează scuzîndu-se politicoși că nu intră în preocuparea lor, și iar o iau de la cap. Din cînd în cînd mi se mai aprobă cîte ceva, și-atunci sînt în culmea fericirii, mă cred valoros, talentat, realizat. Am luat atîtea peste nas, încît m-am obișnuit. Înfrîngerile-mi sînt neutre, victoriile pozitive.
În literatură trebuie să revin la clasic,

în matematică să mă documentez
mai mult pe un subiect.
Prin autoeditare mă public eu.

- Urîtă meserie ți-ai ales, Teacher.
- De ce, domnule?
- Stai toată ziua cu ochii în caiete.

Citesc "Micro-Magazinul" din februarie. Articolele transmise la "Europa Liberă" sînt publicate aici.

- 21.02.89
Ast-noapte l-am visat pe Ion Pachia Tatomirescu. Chiar, ce-o mai face? O ști de fuga mea?

- Mă, Profesore, cu tine nu poate să vorbească omul o clipă, că toată ziua scrii, remarcă Nea Nicky stînd lungit în pat.

Aseară am lăsat sticla de lapte peste noapte, [redacted] rămăseseră cîteva picături pe fund. De dimineață, zece carcalaci înăuntru! [redacted] În fiecare seară o să prindem cîte zece, să-i strivim. Le punem capcană sticla mea de lapte, pe care apoi o schimb la Bucal.

Yavaș, Yavaș, cu Baris Manço, turc cîntăreț, cu niște plete de femeie, mustață oală, crește ... pe casetă. Îmi place. Are o ușoară undă nostalgică.

Sînt colorat ca o sorcovă: ciorapi roșii în sandale maro, pantaloni bleo-deschis de

trening, pulovăr negru cu alb și cu roșu, fes cu negru și alb, cămașă pestriță (i se vede doar gulerul, și cîteodată mînecile). (4)

În fiecare seară ascult la casă emisiunile culturale ale BBC-ului și Europei Libere. Nea Gică își dă în cărți. Nea Nicky se duce la televizor la film. Nea Vasile doarme.

Joi dimineața pleacă australienii. Chefuiesc de pe-acum, cîntă, beau. Mustafa trece pe coridor, i se aude glasul.

Astăzi n-am primit nici o scrisoare. Am fost cam [redacted] posomorît. Sînt îngrijorat din pricina pachetului trimis de Bebe prin studenți străini. N-a ajuns încă, [redacted] mi-e teamă să nu fi fost interceptat de securitate sau la graniță confiscat de vameși. Mă bucurasem (degeaba?) la telefon cînd m-a anunțat Ely că Florin a luat totul de la Ilie. Mama îmi scrie, dar nu clar, că le voi [redacted] avea în februarie, dar de [redacted] cine expediate?

- 22.02.89
Ceaușescu scrie cărți scrise de alții.
Ceaușească scrie cărți scrise de alții. Ceaușeasca cercetează cercetări cercetate de alții.

Ieri am dormit după amiază. Am visat că mi se ridicase carcasa de la măseaua îmbrăcată. Apăsam cu partea de sus și se lăsa, ca pe arcuri, apoi revenea. Nu mă durea. Mă gîndeam să mă duc din nou la doctorul care mi-a lucrat-o să mi-o facă bine.

Îi povestesc lui Nea Gică: „O să se îmbolnăvească cineva din familie, o rudă mai îndepărtată, n-o să mă afecteze.

Ast-noapte eram în țară! Mă duceam la Geonea, la fostul său cămin de la «Energoutilaj» să-i spun că se poate trece ascunzîndu-se pe un vapor în Constanța, în port. L-am căutat printr-o mulțime de lume necunoscută, printre dărîmături, camere nezugrăvite dar n-am dat de el. Am rugat parcă portarul să-l cheme s-a dus după el; a coborît unul de statura lui, îmbrăcat firchizuit, cu fular, cu roșu, dar nu era Geonea. Așteptam nerăbdător. Apoi deodată mi-a picat întrebarea: Dar ce e cu mine aici? Cum mai mă întorc eu în Turcia? Sau cum mai scap din România? Tot ca înainte, îmi zic. Dar mai ține aceeași metodă? Visez zic. Banu Zăresc pereții albi, cărțile pe policioară. Deschid ochii. Muzică pe programul I, Cursul melodiilor, București. Fericit că am visat într-adevăr. Corpul mi-era în Turcia iar sufletul pornise vagabond prin locurile natale.

- Dacă îl pupeai pe prietenul dumitale venea și el aici, dezleagă Nea Gică visul.

Cît își doriseră Geonea, Bigioc, Piciu, Pilă, Mitică etc. să fugă și ei. Aveau bani, își făceau planuri...

- Nea Vasile se cacă o baniță, remarcă Nea Gică, și înfundă veceul cu hîrtii.

Obișnuiesc să scriu ascultînd muzică, ușor, liniștitor. Deși deseori, mă obosește această dedublare.

- E un miros greu aici, mai deschide geamul, simte Nea Gică.

Am consumat eu oxigenul lucrînd la masă. Refac lucrări literare mai vechi.

După [redacted] patru luni primesc poze cu copiii. Îl văd pe [redacted] Silviu pentru prima dată, [redacted] băiețelul meu! Îmi dau lacrimile. În pat, pe o cuvertură [redacted] întinsă, marocană, se forțează și el să trăiască. Cînd mă gîndesc că vroiam să-l avortăm... Vrea și el să trăiască, îl simt cum se ambiționează să ridice capul, să-l țină sus. Își încordează mușchii. Privește cu ochii mari cutele efortului se accentuează în colțurile gurii. Grăsos, cu pumnișorii încordați picioarele ușor mișcate, se luptă sărac cu viața, ca orice ființă. Cîteva fire pe [redacted] o căpățînă mare, urechile late.

Ce seamănă cu Mihai cînd era mic! Nu-i deosebești. Barem într-o poză, [redacted] m-am speriat: Mihai de opt ani în brațe cu Mihai de trei luni!

Sînt primul fugar din neamul meu! Și tot,

primul am fost care am ieșit cu contract în străinătate.

Ce mare a crescut Mihai, îl admir în poză, ~~știu să nu-l deochi~~, și seamănă leit cu mine, doar că e mai alb ca maică-sa.

Este o problemă generală suferința de dinți printre campiști? Nutriția are lipsă de calcar, vitamina C?
Lui Nea Vasile i-au căzut de numai opt luni 4-5 dinți. Vasile Inginerul, Florin au avut lucrări de sute de mii de lire la doctori particulari.
Eu, ce să mai vorbesc! Cum nu beau o și lapte, cum simt o zvîcnire în măselele plombate. Mi-e teamă să nu-mi mai cadă și altă plombă, să nu mi se mai spargă vreo măsea. Plec paradit din Turcia, sau paraginit.

O adevărată odisee cu manuscrisele mele! Nu mai am răbdare. Și Ely și mama mă anunțau că voi primi în februarie. Deocamdată nimic!
Ce o să mai recuperez, și cît?

Dacă în țara aceea nu era loc și pentru mine, m-am transplantat în afară, la soare și aer curat, nepoluate.

Azi am primit patru scrisori. Toți mirați.

Desenez cu pixul și stiloul!

-23.02.89

John pupă cățelul alb în bot! E prietenul lui. Singurul.
- Doamne, Maica Domnului, decît s-ajung așa, mai bine mă spînzur! [redacted] își face semnul crucii, Nea Gică. Ferească Dumnezeul, se-nchină din nou.
Eu fac haz de necaz.
- Nea Gică, nu se știe, mîine-poimîine ajungem ~~și noi~~ ca el!
Din nou speriat Nea Gică, de 17 luni în camp, fără nici un rezultat. Îi e frică.
- S-ajung oriunde, numai să ajung!

Astă noapte voci, pași, zgomote pe coridor. Australienii au plecat. Mai întîi la Atena, apoi direcția Sydney, 22 ore. Carmen, Nea Pompiliu au zburat. Bucuroși, nevoie mare! De la două jumate n-am mai putut dormi. M-am dus la toaletă, m-am învîrtit în pat. Nea Vasile, nici el: s-a spălat pe dinți, s-a ras, s-a dat în cărți (la două noaptea!). A aprins becul de la patul său.
Acum mă doare capul, îmi vine să vomit (un gol în stomac), îmi transpiră [redacted] tîmplele, mă ia cu călduri, îmi tremură mîna cînd scriu. Nu pot să-mi continui planul literar. M-așezasem la masă,

după aceea mă trîntesc în pat. Nu pot să mă odihnesc. Mi-e leşinată de la stomac. O să merg la masă. Nea Nicky deschide geamul. [redacted] Îmi mai revin.
După masă Bogdan mă invită la o cafea. Eu cumpăr lapte, mai cer _bir ekmek_, un sfert de pîine, de la [redacted] cantină şi-mi completez mîncarea.
Plec în oraş la plimbare. Soare. Frumos. Primăvară. Mă întorc prin altă parte, peste cîmp, dau în stadion. Pe două pietre doi bătrîni îmi fac semne să vin la [redacted] ei. Ne înţelegem ca vai de lume. Mă servesc cu brînză şi salam, zic că sînt italian, _mangeare_, mă îndeamnă cel din stînga căruia îi curgeau mucii în gură, mă uit la el şi mi se face scîrbă, gust totuşi puţin, mai ales salam n-am mai [redacted] mîncat de nu ştiu cînd, odată m-au servit soţii Vlădoiu, era şi Tony. Celălalt turc se pune pe cîntat strîmbîndu-se în toate felurile şi ridicînd mînile. Sînt cheloşi şi bătrîni. Beau un pahar de rachiu cu apă minerală. Dau să plec, nu mă lasă. Dau să plec, iar nu mă lasă. Plec. Mi se înmînează o ţigară.

Bascomisara şi omul de serviciu şi un poliţai confiscă toate resourile şi fierbătoarele. Se consumă multă electricitate. Îl confiscă şi pe-al nostru. Ce ~~o~~ face Nea Vasile care-şi pregătea în fiecare seară mîncare pe el? Venea flămînd de la _caliş_, la cantină nu-i plăcea...

Bogdan îmi recită poezia „Romantism" la masă, din senin, văzînd-o pe Monika [redacted] Mirat că o ştie pe de rost, dar afirmă că e simplă şi-l ringe la suflet. [redacted] O fi vreuna ca în engleză să mă exprim mai bine ca în română, mai clar, mai atrăgător. Este primul pe care-l aud recitîndu-mi o poezie din mine, fără să-l fi împins cineva de la spate.

-_Îmi vine să mă dau cu capul de toate fiarele_, se amărăşte Nea Gică, _ce căcat am luat cu emigrarea! Să mă ţină un an şi cinci luni degeaba! Mă-ntorc în ţară_.

Administratorul m-a dat afară de la club. Nu prea mai vezi campişti, decît bătrîni azilanţi. _Tamam_, îmi zice, _boya_, iar în loc de răspuns îl înjur pe româneşte, _evet_.

Ăştia bătrînii sînt raşi, iar tinerii avem bărbi.

-24.02.89

După decretul din 26 ianuarie 1988 de amnistie generală dat de Ceauşescu, un act de grandoare juridică, tot pentru a fi el primul, unicul în istorie, pentru clemenţă, puşcăriaşii eliberaţi strigau prin gări, beţi, în hărmălaie:

-_Trăiască Împăratul nostru!_

Ceaușescu a fost la rîndul lui pușcăriaș, unii susțin că de drept comun — ar fi furat o pereche de pantofi de la patron și a nimerit, pansa vieții lui, într-o celulă cu Gheorghiu-Dej! Alții susțin că ar fi furat [redacted] o valiză în Gara de Nord, l-a prins Poliția, cînd colo au găsit manifeste în valiză! Prost să fii, noroc să ai.

Ceaușescu, din pușcăriaș, așadar, a ajuns [redacted] (împăratul) pușcăriașilor!

Să fi văzut după decret furturi, spargeri, jafuri, crime prin toată țara! Tot felul de metode inventate, de minunai de dibăcia și șarlatania hoților calificați.

Cărțile pe care le-am scris pînă acum sînt mai mult fragmente neunitare, disparate. Nu pot, nu am răbdare să scriu ceva fluu, să nu știu un lucru terminat și la locul lui. Grăbit permanent. Întotdeauna alt lucru mi se pare mai important decît cel pe care-l fac momentan. Voi în stare, de pildă, să realizez un ciclu romanesc? (cînd eu nu sar mai departe de un poem, o proză scurtă de cîteva pagini, un jurnal ~~constituit~~ din fragmente de fragmente, o piesă de teatru cu replici repezite, fără le-

gătură, scene independente între ele dar [redacted] unite forțat (cel mai edificator exemplu: „O lume întoarsă pe dos"), roman de „idei cu o acțiune marginalizatorie care se învîrte în jurul cozii sale pînă la exagerare („Cerc vicios", 275 pagini, cea mai lungă [redacted] scriere a mea), nu sînt în stare să scriu [redacted] eseuri decît generalități sterile („O privire asupra poeziei române contemporane", aspru condamnat de Andrei Codrescu pentru conformism și neoriginalitate) sau de specialitate îngustă (rebus și poezie, rebus și matematică), să alătur contrariile („Păcală și Ursul", clasică, medievală; „Păcală și Balaurul", basm, puțină acțiune; „Păcală și Extraterestrul", piesă SF!, întîlnirea peste timpuri; toate trei formînd o singură piesuță în trei acte „Întîmplări cu Păcală", pentru copii). Oscilez prea mult, mă decid greu, și-atunci alegînd soluția cea proastă.

În matematică la fel, probleme, problemuțe, problemișoare, problemoaie mai rar, note, notițe, articolașe, articolele. Cel mai lung studiu compact [redacted] „Integers algorithms to solve linear equations and systems" (56 pagini). Deci n-am rezistență spirituală, nu mă pot concentra

suficient. Cărțile de matematică ale mele sînt <u>culegeri</u> de probleme, <u>culegeri</u> de articole. Bucăți, bucăți și iar bucăți. Mă compun din firimituri?

În majoritate din ceea ce am publicat s-a făcut pe contul meu. Cînd mă va accepta o mare editură? (De exemplu un „Gallimard"? Ori sînt prea „mărfiroș"!)...

E un soare afară, aș ieși la o plimbare spre Kadiköy dar trebuie să termin „Un început de «non-roman»". Soarele s-a pus cu razele pe masa mea și se uită la mine. E cald. A venit primăvara? Este adevărat?

Nu am spor la lucruri vechi, la refacerea lor. Mai bine o iau de la capăt. Mă fortez de șase zile la această scriere de-acum douăzeci de ani! Am păstrat-o ca prin minune. Celelalte caiete de-atunci știu că le distrugeam în curtea școlii ca să nu-mi îngreuneze bagajele de Bălcești. Stăteam la internat și eram prieten cu Socol, Covrig, Untaru, Tudor, iar fetele Angelica, Sanda, Vetuța Curcă de la educatoare (respectiv Sencer, Fetea, Prentu, Gurea, Angela, Lina, Ela). Mă simțeam nefericit, conflicte cu dirigintele și directoarea — din care cauză m-am mutat în toamna lui 1972 la Vîlcea, neobișnuit cu viața în comun, fără părinți... Eram încă un copil!

Eu am numai viitorul în gînd, cîteodată și trecutul (ce am realizat pînă acum?). Oamenii obișnuiți au **doar** prezentul (biologicul!). Eu numai spiritul.

O mușcătură la încheietura brațului stîng. Purece? Țînțar? Mă mănîncă, mă scarpin[redacted].

Poantă pentru Nea Vasile: e anunțat de un polițist gras, amic de-al lui, că are accept și viză dintr-un foc (pentru America), trebuie să se ducă [redacted] la Organizație mîine (FS: sîmbăta n-are program!) la ora unu jumate (FS: programul este numai pînă la 12!). Nea Vasile, vesel, umple tot campul. Ce mutră o să facă mai tîrziu!

Nea Nicky e nemulțumit că i-a ieșit în cărți că nu primește acceptul de Australia, s-au tăiat doi popi. Îl amenință pe Nea Vasile că-i dă doi pumni pentru că nu știe să dea în cărți. Îl înjură. Îl pune să-i dea din nou.
A doua seară îi iese acceptul. [redacted] Și din pasență. Acum Nea Nicky e de acord cu rezultatul. Iese pe coridor să fumeze o țigară ca să se mai liniștească.

Pentru prima dată primesc bani în scrisori: 5$ de la un necunoscut, să-i trimit niște vederi.

Moldovenii fugiți în Grecia au dat de belea. Prinși de poliție pînă în Atena, sînt reținuți la arest o parte, alții în pușcărie

pentru că s-au apucat de furat, Țiganu a ajuns la Atena și a scris. Pe când treceau râul, Cornel s-a răsturnat cu barca, au fost [redacted] nevoiți să se oprească pe mal să facă focul să-și usuce hainele. Au întârziat, i-a apucat zorii zilei. Au ocolit și sate, orașe, dar tot i-a prins poliția. Acolo i-au găsit pe Costică și Nicu Machedonu, plecaseră [redacted] cu câteva zile înainte. Cornel, Vasile Moldoveanu, Costel au rămas încă la arest (trecere clandestină a frontierei turco-grecești), Țiganu a reușit să fugă, nemâncat, fără bani a ajuns la Atena, la Hotel „Arcadia" (sediul ICMC-ului). Nu l-a ajutat nimeni, se plângea în scrisoare. Dar un om ca el! Doar Cristi, fotbalistul de la Sportul Studențesc, pe care nu-l primeau turcii, [redacted] i-a dat niște bani și l-a găzduit la el. Cristi joacă la Panatinaikos Atena și câștigă mulțumitor. Țiganu trebuie să se apuce de muncă, să se întrețină singur, fiindcă Organizația nu-i mai acordă nici un sprijin (a plecat din camp): numai că Țiganului nu-i prea place munca! În lagărul din Istanbul nu le mai ajungea băutura! Nici nu se trezeau bine, că o luau de la început. Acum au dat de dracu!
Gică, fugit cu Machedonu Marinar, se apucase de furat în Turcia — un casetofon dintr-un taxi —, scăpat de la Șiibe, Poliția Centrală Turcă din Istanbul, n-a mai scăpat la greci. Prins din nou asupra faptului, a fost condamnat la zece luni închisoare, eliberarea se cauțiune contra unei sume mari. Țiganu scrie că în Grecia „nu mai merge cu furatu".

Delegatul de Australia i-a acceptat pe loc pe cei cu sponsare particulară, celorlalți (deci și Nea Nicky) le-a zis să-și găsească. Sponsații pe guvern vor primi răspunsul de la Ambasada Australiană din [redacted] Ankara peste o lună.
Nea Nicky e fiert, ca după un examen.
Liliana a făcut pe tergimana. S-a simțit surmenată. Curgeau apele pe delegat. Tânăr omul, la 27 de ani, aprecia Mătușa Clara, cu ochii albaștri-verzui, i-a sucit, i-a învârtit cu întrebările. Ce-ați întreprins împotriva comunismului? ... Motivele plecării? ... Ce faceți dacă nu vă puteți lua familia? ... Nu știți limba, n-aveți locuință, n-aveți serviciu: cum vă descurcați? ...

- 25.02.89
Mă tot încearcă o răceală, mă prinde, mă lasă. Acum nasul, mă ustură.

Bascomisarul este nervos, urlă pe coridor. Deseară la șapte am fost anunțați să mergem la cantină să ne comunice nu știu ce. Bănuim că lucruri administrative (consum exagerat de electricitate, de apă, mizerie în jurul blocului aruncată pe fereastră, gălăgie, bețivănie), dar și despre fugarii la greci, care încep să-i împroște pe turci pri-

vind condițiile de trai (masă, cazare). Fugiți din România, îi critică pe români, fugiți apoi la greci, îi critică pe turci dacă și de-acolo fug la nemți, îi critică pe greci. Oportunism. „Românul e curvă", îmi reproșează Selahdin, „să n-ai încredere în români".

M-am modelat după viața campului.

E o căldură afară, de toată frumusețea! Aș pleca la o plimbare, dar definitivez „Un început de non-roman", să scap de el, mi-a stat destul pe cap.
E primăvară, Doamne, lagărul va fi mai ușor de suportat.

E sîmbătă seara și mă plictisesc de moarte. Am venit de la adunarea multinațională ținută de bascomisar în cantină. Un polonez beat enervează pe polițai, este scos afară. Tergimani de română și poloneză. Fum. Înghesuială.
Ar trebui să fac baie, dar s-a oprit apa caldă.
Chestiuni de ordine și disciplină.

L-am tuns pe Nea Gică pe la spate și urechi, l-am luat cu lama. În față n-am avut ce, la chelia lui pînă în creștet...

[redacted] Când eram sub dușul improvizat (un butoiaș cu robinet în care intră un fierbător) s-a stins lumina. Am rămas cu șamponul pe cap. Dar am continuat pe întuneric. Tot butoiașul a curs. M-am lăfăit de plăcere. Îmi făceam iluzii, țopăiam, o să public probleme propuse, poezii, cărți, o să trimit pe la toate revistele colaborări, o să-mi distribui cărțile în toată lumea. Pentru asta am nevoie de bani. Bani și iar bani. Cu bani aș putea face multe în publicistică. Măcar mi-aș tipări cărțile pe cont propriu.

- 26.02.89
Am visat că am refuz pe America, era un o pagină dactilografiată, numele meu scris separat și în dreptul lui un cuvînt englezesc, STAFF mi s-a părut inițial și eram curios ce înseamnă să-l caut în dicționar, apoi altul TUCH sau [redacted] SUTH, și în vis fiind am tradus SINUCIDERE, urmat de [redacted] două rînduri într-un scris cu litere cumva grecești neinteligibile. Mi se reproșa că, ce îi amenint eu pe ei cu sinuciderea dacă nu primesc acceptul? Carabaș avea accept, îmi ziceam: dacă a intervenit [redacted] unchiu-său la Madam! Uite c-a avut putere Madam, credeam că depinde numai de americani. Carabaș are un unchi bogat în Grecia care a venit astă toamnă prin Istanbul. Profesorii de biologie erau și ei refuzați. (Să vedem care va fi realitatea!) Na, să vedem ce o să mai facă [redacted] Floda, Corduneanu că-mi garantaseră reușita pe SUA! Să-i dau tare cu Canada, să caut sponsare...

Mă rod obsesiile: accepte, vize, manuscrise, publicare.

Aseară, petrecere românească, fiindcă tot a interzis bașcomisarul băutura! Cîntau de mama focului, ce e drept, mai bine ca polonezii, cît despre bulgari nu încape nici o comparație. Obsesii sexuale (Și-am plecuaat s-o futem pe Katiuușa...), cîntece din studenția mea, răscolitoare.

Nu e bine nici să fii prea sigur de tine. Mă gîndesc la Vasile Inginerul, mare panglicar! Și tot dă cu comunismul. Și pără pe ruși.
– Păi, și-atunci de ce-ai fugit, bă?
Ca să vezi, c-o fi, c-o păți. Și dă mereu cu avioanele lui. Îmi destăinuie că un spion poate fi funcționabil și peste cinci ani. (Vasile [redacted] Buciuman-Coman dorește să lucreze într-o uzină militară de avioane, dar nu are deocamdată dreptul, decît după ce obține cetățenia.)

Aș bea ceva. Alcool. N-am mai pus de mult în gură. Îmi cere organismul. Să mă amețesc nițel. Să mă euforizez. Măcar o bere. Dar fac economie drastică. M-am dezobișnuit de muncă. M-am obișnuit să trag tare intelectual. Refacerea unor manuscrise. Crearea altora. Mulți mă cred un leneș, e drept că nu le am cu travaliul fizic. Tibi zicea că sînt „o valoare”. „Fugi, mă!” replichez. „Oricum, ești deasupra mediei”.
Aș bea ceva, serios. Deși nu sînt alcoolic. Aș bea băutură.

Eu umplu jurnalul meu mai mult cu golurile dintre idei!! Cu spațiile albe!

Pozele [redacted] fiilor le-am așezat pe policioară. Ce mare este Mihai pe lîngă Silviu! Și grăsulonul de Silviu, [redacted] își ține și el capul. Și ce vioi și [redacted] energice!

Nea Vasile îmi zice Florin Bogardo. Cică [redacted] Bogardo e homosexual, deși n-are legătură cu mine.

Madam [redacted] i-a spus lui Nea Vasile că, dacă nu-i convine, să-și ia viza de la Harem! (La Harem vin vapoare, te ascunzi pe unul și dus ești. Anul trecut paisprezece [redacted] inși, români bineînțeles!, au fugit în Malta. Au stat vreo lună și pe-acolo, apoi i-au triat și expediat în Italia, România!, sau înapoi în Turcia dar la Yozgat!)

Nea Gică se vaită că, împreună cu mine, rămînem vatandași, ne facem turci.

– 27.02.89
N-ai bani, nu poți să te miști.

Ieri am scris „Vecinele”, o bucată pentru copii mari, sau adulți mici. O începusem în țară, anul trecut, și i-am dat cu totul alt curs acum. Două pagini. Dar cuvinte pretențioase pentru un minor: poligamie, Constituție, autorități, exil. Nu știu să scriu.

Am început să rescriu memoriile marocane. Mi-e teamă c-o să iese cu totul altceva. De azi înainte nu mai las lucru neterminat. Să știu, domne, orice manuscris dus la 'bun sfîrșit. [redacted] Să nu mai am grija lui. Îmi ia mai multă energie dacă îl realizez în etape decît fluent. Și-apoi, îl fac neunitar.

La delegatul de Australia, bărbosul a invocat ca motiv politic că în România nu-i dădeau voie să poarte barbă! (Ar intra cumva la libertăți individuale.) Țin minte că și eu, cînd eram student, nu-mi permiteau să port plete. Nu mai vorbesc ca elev! Îmi măsurau părul cu rigla: 3 cm.

Mi-am uitat umbrela în cantină. La șapte seara mă zoreau să ies din cantină. Capitalism, nu glumă. Mergeam cu tava în mînă și mîncam orez cu zahăr. M-am luat cu vorba cu Yilmaz. Cînd mi-am adus aminte, după zece minute, se închisese. M-am uitat pe fereastră la scaun. Nu mai era. Bucătarii au luat-o. Sigur că n-o să mi-o restituie. Să văd mîine.

Bombă! Aurică Groparu și Frizeru Țiganu au fost prinși de Jandarmeria din Ipsala cînd să treacă granița. Ei au luat-o pe drum și-au dat în pichet, au crezut că e o casă veche. De vină au fost... soldații, trebuiau să se dea la o parte din calea lor!

I-au bătut [redacted] la tălpi [redacted] de i-au nenorocit. Aurică Groparu, care se dă marinar, arăta groaznic: neras, cu [redacted] țepi albi în [redacted] barbă, dinții din față căzuți de cînd e în camp, părul aspru îmbătrînit. Are doi copii acasă, nevastă-sa dădea telefon după el, a vorbit Nea Gică cu telefonista. A fugit în Grecia. Aurică Groparu se gîndește să născocească o minciună nevestei: Am fost la Ankara și nu mi-a aprobat plecarea în Grecia. În locul lui am venit eu, în camera 22. Bineînțeles că nu îndrăznește să-mi zică. Doar nu avea pretenția ca o lună de zile să stea patul liber, așteptîndu-l pe prințul Aurică!
Amîndoi sînt acum la bahaus.
Dar mai penibil este că Nea Nicky, Nea Gică, Nea Vasile și-au împărțit lucrurile lui, le-au vîndut. Așadar, Aurică, ia-le de unde nu-s!
Cică așteaptă 2-3 săptămîni să fac rost de bani, apoi o iau din loc iar.
Și-au făcut „manichiuri" negre la picioare.

Nu mă obișnuiesc cu fierul ăsta în gură! Simt dinții permanent strepeziți. Beau lapte forțat, un [redacted] litru pe zi. Cred că e ceva cu apa, nu e bună pentru organismul europeanului.
Asta-seară m-am spălat pe dinți cu sare pusă pe pastă.

Ce tîntălău sînt! Ce dobitoc! Să rămîn fără 14 000-16 000 TL! Și nici nu muncesc.

Prea sînt gură-cască, prea moacă, mai au dreptate cîte unii! Degeaba mă supăram eu! Aşa-mi trebuie, să mai mă trezesc!

- 28.02.89

Bine că trece şi luna [redacted] februarie. Din martie vine primăvara şi în suflet.

Trezit la şapte, spălat, îmbrăcat, la opt fără zece eram la uşa cantinei. Intru printre primii, ochesc un romcîn turc să-mi traducă. Mă duc la scaunul meu de [redacted] ieri seară şi ... zăresc umbrela agăţată de spătar! Ce uşurare sufletească, mă simt bine dispus.

Pentru un emigrant, orice [redacted] obiect este preţios, oricît ar fi de minor.

Ieri am spălat, după ce alaltăieri pusesem rufele la [redacted] muiat cu detergent OMO. Decît le-am limpezit prin două ape. Le-am întins pe sîrmele şi sforile din cameră. Astăzi le strîng. Va trebui să-mi spăl şi trening-ul.

Mă simt în formă. Toate mi-au mers bine astăzi. Ptiu, să nu-mi fie de deochi! Am cusut şi răscusut ciorapii, buzunarul de la pantaloni. Am pus pe calorifer indispensabilii încă neuscaţi ca să-i am la noapte. Ce mai, în dimineaţa asta am fost un vrednic!

Poate mi-o vesi şi pachetul la poştă

Mi-e o foame cînd se-apropie masa, simt un gol în burtă!

După ce mănînc mă mînjesc pe mustăţi! Toată [redacted] luna februarie am ţinut barbă. La începutul lui martie o să mă rad. Îmi simt mustaţa unsă.

Am mîncat doi grăunţi [redacted] de usturoi.

Am cumpărat un borcan de 450g acum trei zile. Iau periodic cîte o linguriţă, două, înainte de masa de dimineaţă şi după masa de seară. Asta pentru dinţi, ştiu că aşa îmi recomandase [redacted] în ţară o doctoriţă de la [redacted] Spitalul Studenţesc fiindcă mi se [redacted] crăpau dinţii. Acelaşi fenomen în Turcia. Lipsa de vitamine. Trebuie să mă vitaminizez cu portocale, mandarine zilnic, sau aproape. Laptele nu-mi lipseşte însă.
3000 TL m-a costat mierea.

Tony şi cei doi marinari au ajuns cu bine în Grecia, [redacted] s-au [redacted] şi angajat la un restaurant. Numai pămpălăii de Aurică Groparu şi Frizeru Ţiganu au fost prinşi. Au luat-o ca boii pe pod, că nu voia ţiganu să se ude prin apă, şi-au dat nas în nas cu paza militară a podului. Le-au zis şi soldaţii, <u>bă, proşti aţi fost, puteaţi să treceţi la o sută de metri pe lîngă noi! Nici dracu nu se lua de voi!...</u> Ţiganu Frizeru era fălos, <u>las că ştiu să trec</u>! Cu capul mare!

A scris Tony, a făcut şi schiţa exactă a [redacted] traseului.

Americanii se joacă cu viața noastră, la loterie. Au suplimentat cu 20 000 [redacted] numărul de vize pe 1989 [redacted], dar le dau la întîmplare prin tragere aleatorie făcută de un ordinator. De ce nu ne iau pe noi, nenorociții din lagăr? Poate să trimită oricine din lume, prin poștă: numele, adresa, locul și data nașterii și o... poză! Analizează ordinatorul caracterul și inteligența unei persoane după fizionomia feței? Le plac[redacted] americanilor hazardul, fanteziile, ideile năstrușnice? Este la mijloc vreun scop comercial (al poștei care cîștigă milioane de clienți?), vreun studiu sociologic (cam pe cît să mizeze America în viitorul apropiat în privința emigrării? pentru că viitorul Americii constă în emigranți!), vreo trăznaie a unui congresman?
Nu mai înțeleg nimic. Dar îmi voi încerca și eu norocul.

Se zvonește că se va desființa campul din Istanbul pînă la sfîrșitul lui martie, că ar fi scris într-un ziar turcesc (să-l iau pe Yilmaz să-mi traducă). Vești bune. Sperăm să ne trimită direct în America. Se precipită lucrurile. In Italia s-a terminat cu rușii, zeci de mii așteaptă în prezent, s-au umplut americanii de ruși, le-au ajuns pînă la saturație!
Dă, Doamne, să plec mai repede! Dacă n-aș avea familia în țară aș rezista mai simplu. Așa, îmi fac mereu gînduri.

Petre s-a tuns singur, punk. Îi zic, dar răspunde jenat zbung!

Nea Nicky are refuz pe Australia. E nemulțumit de perversitatea delegatului care, la terminare, a dat mîna cu el și a zîmbit.

Cheltuielile pe luna februarie:

1 II:	3600 TL	15 II:	1200 TL
2 II:	2450 TL	16 II:	1650 TL
3 II:	26000 TL (dentist)	17 II:	5250 TL
4 II:	2400 TL	18 II:	3550 TL
5 II:	1350 TL	19 II:	1650 TL
6 II:	1850 TL	20 II:	2700 TL
7 II:	2350 TL	21 II:	650 TL
8 II:	700 TL	22 II:	200 TL
9 II:	1000 TL	23 II:	800 TL
10 II:	3600 TL	24 II:	2300 TL
11 II:	1200 TL	25 II:	4775 TL
12 II:	25 500 TL (telefon Ely; 5$ A.R.A)	26 II:	1350 TL
13 II:	1550 TL	27 II:	4500 TL
14 II:	3150 TL	28 II:	5750 TL (medicamente)

Total: 112 725 TL
Media zilnică: 4025,90 TL.
Am depășit media lunii februarie, dar este adevărat că și prețurile au crescut datorită inflației. Pentru martie mi-am propus cel mult 2,5 $ pe zi. Noroc că dolarul crește. Nu schimb decît 5 $ la cîte trei zile, două zile. ~~Mai iau cu~~ [redacted] împrumut de la bacal, cîte puțin însă, plătind mai tîrziu cînd dolarul a mai crescut. Mi-e și rușine,

să apar la bancă cu o hîrtie de cinci dolari pe care să o schimb în lire, dar n-am încotro. Mi-au învăţat funcţionarii şi numele, numai că-mi zic FLORANTIN, sau pe Smarandache mi-l împart în două SMARA NDACHE pentru că e prea lung. Îmi ştiu pe de rost şi adresa. Eu mereu cu ţîrîita. Unul roşcovan, probabil evreu, m-a salutat şi pe [redacted] stradă, foarte serios. Drumurile mele duc la poştă, la bancă, la bacal. În martie (am amînat pînă acum din economie) trebuie să-mi cumpăr pantofi, blugi, poate şi geacă, să mă asigur. Eventual şi tenişi. Pe puţin 20$ dispar. Mai am, în prezent, 230$. Îi planific să mă ţină trei luni: martie, aprilie, mai. Pe căldură o să ies la muncă, vere! Nu se mai poate cu trîndăveala. Să mai scot un ban. M-am tot ocupat cu proiecte literare, pe care nu le mai termin. În decembrie anul acesta împlinesc 35 de ani. La această vîrstă Ion Barbu se lăsase de literatură şi era celebru. S-a axat apoi numai pe matematică. Eu am purces cu amîndouă simultan şi-am făcut căcatul praf! Împrăştiat! Bă, le-am mai amestecat şi cu rebusul. Acum, şi cu desenul. Mă pierd în prea multe deodată. Nu pot deveni o pluri-personalitate.

Am cumpărat din nou [redacted] medicamente pentru ochi: picături şi Vitamina A. Îi simt [redacted] iar obosiţi pentrucă citesc la lumină slabă. Cincisprezece zile de tratament, pînă la jumătatea lui martie.

— 1 Martie 1989

Am spălat treningul şi pijamalele. Le-am lăsat la scursă la baie sub bitoias. Am cusut ciorapi (mereu se rup!), indispensabili, cămăşoiul de piele. Se descususeră.

Sînt un balcanic, în inima balcanilor. Migălos pînă la miopie, chichiricios, cu stil înflorat, atent, excesiv de pedant, minor, intimist la extrem, sexualist, colorat. Şi înfăţişarea mi-este brunetă, statura scundă ca a turcilor. N-am mustaţă însă! S-o fi infiltrat prin arborele meu genealogic şi vreun turc, după atîtea secole de stăpînire otomană peste România. Nu există rasă pură. Şi se vor amesteca în continuare, fără a se ajunge [redacted] la omogenizare.

Mătuşa Clara, Cora, Ştefan refuzaţi pe Australia. Or să intre toţi la delegatul de Canada? Fără sponsor emigrarea s-a înrăutăţit. Avem viaţă grea! Ştefan refuzat de America, pending pe Canada. Ce naiba s-o face băiatul ăsta? N-are nici armata! Vai de mama noastră!

A venit primăvara! Dar nu şi pentru mine.

Nelu Grosu: Cît e campu-n floare
Şi-mi dă demîncare
Nici în pulă nu mă doare!

Nelu Grasu a fugit ieri din camp.

Cei din cameră se bîrfesc între ei. Cînd unul este absent, ceilalți trei îl critică. Despre mine aflu că sînt acuzat că stau prea mult la baie. Ceea ce este adevărat. Să vedem și alte defecte.

O să mai merg și eu pe la video, de la 3 la 5. Decît să dorm... Poate se mai prinde ceva engleză de mine. Dar mi-e rușine să pun ochelarii în ochi de fața cu toată lumea. O să-mi calc pe inimă.

De 34 de zile neras. Azi îi fac rafteaua!

Gigi Machedonu rîde de mine că scriu poezii, într-un grup de bețivi: Costică, Relu, Yilmaz, Cumnații. Evit întîlnirea. Yilmaz [redacted] m-a turnat. De [redacted] un timp mi l-am îndepărtat. Cumnații mi-au fost de la început nesuferiți datorită egoismului și aerelor pe care le scoteau din ei.

Sînt dezmoștenit spiritual de manuscrisele mele. Securitatea, Ilie, străinii care nu mi le-au expediat deși îmi promiseseră. Toți au contribuit. Probabil și soarta mea ghinionistă.

În America o să înființez Fundația „Florentin Smarandache", cultură, știință. Dar îmi trebuie experiență. Vreau să probez cum funcționează celelalte fundații.

Mi se bate ochiul stîng. De rău. Am devenit și obscurantist!

- 02.03.89

Cînd sînt în mulțime presupun că aș fi singur și mă concentrez să lucrez.

Mi-am spălat treningul și-a intrat la apă. Mi-e puțin [redacted] mic. Ce o să fac la a doua spălare?

Sînt nervos. Aș pleca de-aicea ca din glonț! Dar unde o fi locul meu? Locul care mă așteaptă?

Dimineața mi-e un somn! Casc într-una!

M-au înnebunit moșii ăștia din cameră: de zece ori pe zi își dau în cărți unul altuia. Singura lor preocupare. În rest, nu fac nimic toată ziua. Nea Gică obsedat că-l înșeală soția în țară, de altfel mai tînără cu zece ani ca el. Nea Nicky obsedat de accept. Nea Vasile îi minte de îngheață apele. Cîteodată mă las și eu furat de preocuparea lor.

Telefonat la Madam. N-au venit nici accepte nici vize. Să mai sun peste zece zile.

Mi-am cumpărat blugi din tîrg, 5$, mărimea 48, îmi vin „minunat!" (expresia Mătușei Clara). „Ce frumușel te-ai făcut", mai adaugă pentru că m-am ras.

Sebadin: Cît ai slăbit, Profesore, ți s-au dus ochii în fundul capului, nu mai ai cur deloc...
Pe stradă mergînd și privindu-mă în vitrină îmi dădea impresia că am ochelari negri de soare în jurul orbitelor, scobite ca de mort.
O să termin eu și cu calvarul ăsta.

- 03.02.89
Ras, uns ast-noapte cu cremă ARKO pe față, m-am trezit cu un obraz de fetiță. Dan Machedonu afirmă că sînt fînut, că mi-o dă pe Liliana, profa de engleză. Numai că n-am eu pungă pentru ea! Și-apoi, e sătulă de la turci, o curvă de prima clasă. Cine se mărită în România cu arabi? Cine umblă în compania lor?

Mi-am planificat refacerea jurnalului marocan în luna martie, patru pagini pe zi. Este lucrarea cea mai voluminoasă rămasă în stadiul de neprelucrare. Voi completa-o cu idei pe care nu le puteam destăinui atunci, avînd în vedere că preconizam de a publica-o în Editura „Sport-Turism", București.

Caloriferul e rece, nu mai bagă căldură. Din nou control prin camere după resouri, fierbătoare etc. Am apucat cu cîteva secunde înainte să ~~ascund aparatul~~ de radio[redacted], 27000 TL. Mi-l confiscau și pe-ăsta? A [redacted] văzut cordonul, dar a închis ochii...

Cu Nea Gică și Nea Nicky, care se vaită tot timpul de camp, o să tîmpesc. Aș vrea să-mi schimb camera.

Eu scriu cărți pe care nu mi le publică nimeni, nu le citește nimeni. Trăiesc cu iluzii la 35 de ani. Cînd dracu o să-mi vin de-acasă?
Este vorba mai degrabă de o stilizare a jurnalului marocan.

Nea Vasile mi se plînge că se gîndește numai și numai să aibă și el o casă a lui unde să-și facă un rost, să nu mai stea prin lagăre și baraci, să simtă undeva că acel loc este al [redacted] lui. Mereu, [redacted] în fiecare dimineață cînd pleacă să ia Dolmus-ul, meditează la asta. Îl obsedează prilegia la vîrsta lui, 52 de ani.

Am invitație la cel de-al XIV-lea Congres al Academiei Româno-Americane să prezint o lucrare de matematică dar nu pot, n-am voie. Deci nici în lumea liberă nu sînt liber! Sînt refuzat pe toată linia, respins de toți: comuniști și capitaliști. Mi se dă cu flit pe unde mă duc!

Sînt destui care stau pe blat în camp: doar cu mîncarea de la cantină. Nici o altă cheltuială. Dar nici muncă. Își fac sînge rău tot gîndindu-se că s-au despărțit de familie, că nu le vine acceptul...
S-au sclerozat dracu!

Nu pot să învăț, se vorbește [redacted] permanent în cameră, mă enervează cît sînt de comozi și bîrfitori și proști. Să-i rezolv eu mereu. Nea Nicky că să-i spun [redacted] ce să-i mai scrie nevesti-sii! Nea Vasile, să-l duc la policlinică. Nea Gică se văicărește cu nevasta și cu statul de-a b'leaga în camp un an și cinci luni fără nici un [redacted] rezultat. Ne-a împuiat capul! Cînd îl auzi pe altul plîngîndu-se te molipsești de la el.

-04.03.89
M-am supărat cu cei din cameră pentru că dimineata încep cu zgomotul, tîrșesc scaunele, dau drumul tare la radio. O să procedez și eu la fel după amiază cînd dorm puturoșii. Nici la muncă nu merg, toata ziua stau și se vaită. Nu-i primeste nici o țară, ce să facă cu niște bosorogi? Doi dintre ei mai sînt și leneși de împut locul pe care stau.
Constat eu că oriunde, în camere, se crează antipatii, datorită firilor diferite.
Îmi impun o stare de autism. Cred că numai asa pot crea mai mult, mai concentrat pe subiect. Să vorbesc cît mai puțin cu cei din jur, o închidere a exteriorizării, o deschidere a interiorizării spre [redacted] ea însăși. Trăiri intense și dese.

ziua moșii se încuie cu cheia pe dinăuntru și-și dau în cărți. De cinci șase ori pe zi. Au damblagit. Singura lor preocupare. Trebuie să lipsesc cît mai mult din cameră. Să studiez la club, ca acum. Pînă mă dă administratorul afară și din club. Îmi fac nervi.

Între 8 și 9 l-am dus pe Nea Vasile la Policlinică. Tradus în engleză. Doctorița nu prea știa. Ne-am înteles ca să revină luni [redacted] să-i facă proteză. De nouă luni de cînd e în Turcia [redacted] i-au căzut cinci dinți și două măsele. Are paradentoză, dar nu vrea să se trateze.

E soare afară, frumos. Mi se înveselește sufletul! La două îl aștept pe Vasile Inginerul să ~~mergem la fotograf,~~ vreau să-mi multiplic o poză de pe filmul lui de zece ori. Să mă fac cunoscut la toți corespondenții mei

De zece ani încearcă Gevat să fugă din România, a avut patru tentative, patru [redacted] condamnări, abia a cincea oară a reușit. Eu m-aș fi pierdut. A trecut Dunărea pe o saltea pneumatică (întins) și vîslind cu două palete de tenis. Cînd a ajuns la malul sîrbesc nici nu și-a dat seama că scăpase paletele din mîini și vîslea cu mîinile goale. Iar culmea, nici nu știa să înoate!

Sîrbii l-au ținut o lună în lagăr, a făcut interviul cu D-ra Olga, reprezentanta ONU care vorbea cursiv românește, trimis la Ambasada Turcă din Belgrad, de-acolo sfătuit să se stabilească în Turcia, transferat în campul din Istanbul, de unde a cerut totuși să plece în America. Are aceptul, dar de cinci luni așteaptă viza italiană.

Dacă mai rămîn mult cu moșii în cameră mă îmbolnăvesc. Se lamentează toată ziua. La vîrsta lor se emigrează ?!

- Uite la coțofana aia vopsita, îmi face semn discret cu capul Nea Faruk, și-a pus aur și-n fund! Cînd a venit prima oară, [redacted] arăta ca o găină plouată. A știut să dea cu curul, și-au umplut-o turcii de aur! Crede că-i mai merge și-n America? Acolo sînt femei destule. Aici are noroc cu [redacted] obsedații [redacted] ăștia!

Trag cu coada ochiului la vecina de masă. Părul colorat (sau decolorat?) în suvițe, buzele aprinse de roșu, pantaloni pescărești. Bagă lingura în iaurt, spanac și ghiulele nici nu gustă. Se ridică într-un minut de pe scaun [redacted], duce tava și iese. Au săturat-o turcii și de bani și de altceva!

D-na Politis e grecoaică din Constanța. Îmi afirmă că Smarandakis este nume de familie grecesc.

-05.03.89

Duminică dimineata. Pentru prima dată în șase luni de camp mi-am făcut pantofii cu cremă, lustruiți. Am împrumutat crema de la Nea Vasile, perie. Am dat și pe sandale. Par ca noi. Pînă acum mă mulțumeam doar să spăl încălțămintea.

Îmi întrețin atent lucrurile să nu se deterioreze. N-am bani de cumpărat altele. Imediat cos [redacted] un pantalon, o cămașă sau tricou descusut, rupt.

Nea Gică în fiecare duminică se duce la biserică. Se îmbracă frumos, își pieptenă chelia, se duce la masă. La biserică stă întotdeauna în picioare, în dreapta, uneori cu șapca în cap, smirnă, cu capul în jos. Se închină rar, [redacted] mimica feței îi este tristă. Arată ca un burghez mic, respectabil, care se liniștește spiritual. Poate se purifică.

De la o grecoaică am aflat că biserica se numește "Tatăl [redacted], Fiul și Sfîntul Duh". Nea Gică [redacted] ascultă de-un an de zile slujbele religioase, dar n-a știut niciodată numele lăcașului sfînt.

Biserica ortodoxă este frecventată de minoritatea greacă din Istanbul.

Telefonat acasă. Ely a primit o vedere la Tînțăreni și scrisoarea la Kuala, i-a adus-o Bebe. Dar Bebe nu a putut expedia manuscrisele, carnetele, jurnalul, nimic! Pe 12 februarie m-anunțase că [redacted] Bebe trimisese deja un pachet pentru mine. Bine că [redacted] n-a confiscat,

Securitatea ceva. Mai am, oricum, speranțe. Dar [redacted] Bebe avea incertitudini asupra datei cînd îmi va reuși să mi le trimită. Tensiunea se prelungește. N-am [redacted] parte de o viață liniștită. Mereu emoții, mereu în așteptare, mereu nesatisfăcut, mereu nestabil, mereu nerealizat, mereu mereu.

Să-l ducă pe Mihai pe la Bălcești.

Eli răspunde că duminica nu merg ratele de la Craiova spre Bălcești și nici invers. Îl va trimite în vacanță. (Să văd, pentru că astă iarnă m-a mințit!)

- Cum te simți după naștere, cu serviciul?
- Bine, cu ton indiferent.

Să-mi trimită poze cu ea și soțul lui Jeny, să-l cunosc și eu.

Stau la camera 22, lîngă telefon.

Manuscrisul respins de „Litera" a fost dat la Bălcești, cu adresă cu tot, să-l trimită mama lui Eugen Simion („Legi de compoziție internă. Poeme cu... probleme!").

Nu a dus cărțile și revistele la lectoratul Francez, dar a luat legătura cu Nica să rezolve el problema.

Nu a avut timp să caute Dicționar de expresii englezești.

Mihai afirmă că învață bine, joacă iar șah, și-n vacanță se va duce pe la Bălcești.

- Cînd vii acasă?, se exasperează copilul.
- ... !? ... Să se mai încălzească ... Vă mai telefonez pe 26 martie. Repetă, 26 martie.
- 26 martie.

Telefonista întrerupe, fără să-mi fi luat [redacted] la revedere.

Somn [redacted] chinuit după amiază: au bocănit polonezii în pereți, alte camere le băteau în țeavă să tacă, la poliție se [redacted] vorbea tare la telefon.

În camera douăsdoi
Se pleacă doi cîte doi
Înapoi.
Vai de noi!
(Autor: Nea Gică)

Scriu grăbit scrisori, ca pînă mîine la poștă să fiu liber, să pot răspunde la eventualele primite pe viitor.

Polonezii: ei bețivi, ele curve. (Constatare din punct de vedere românesc.)

Sandalele și pantofii arată atît de frumos că mi-e milă să umblu cu ei. Pășesc cu grijă să nu-i murdăresc, să nu-i stropesc.

Nici nu știu cînd a trecut ziua. O duminică mai puțin plicticoasă ca altele. Mîine vine iar poșta, dar fără pachet pentru mine. Va reuși Bebe să-mi trimită manuscrisele? Cînd voi exclama: am recuperat peste 90%? Doamne, și unele au mai rămas doar într-un singur exemplar! Cum se [redacted] țin legate cu [redacted] un fir de ață toate! [„O lume întoarsă pe dos", „Cerc vicios", „Veșnica evadare", „Jurnalul unui român disperat" etc., plus matematicele: peste [redacted]

1000 pagini literare și cîteva sute matematice — en gros. De ce să le pierd, Doamne, am muncit ani de zile, cinstit, întristat, m-am [redacted] abținut de la destinderi sau distracții, îmi ardea inima să văd și eu un meci de fotbal măcar la televizor și cu miză, mergeam pe plajă tot cu cărțile după mine, la Olănești cu caietele și dicționarele alături prin parc, de ce să le pierd? Nu e drept în fața spiritului.]

M-a surprins că Ely se îngrijora de soarta mea: „Vrei să-ți trimit haine?" „Nu", am făcut eu pe orgoliosul. Aveam nevoie de pantofi, geacă, teniși, pulovăr. M-ar fi scutit de 40.000TL pe puțin, dar lasă, de ce să le mai fac greutăți. Ea are grijă de doi copii.

— 06.03.89

„Suzana" în turcă la Radio. Dau volumul mai tare. Mi-amintește de un circ cu tiribombe în Craiovița, urla în englezește, mă exalta, îmi venea să mă înalț, Ah, America, cînd voi păși pe continentul tău!? De-atunci visam cu ochii mari, deschiși, spre cerul iluziei. „A, [redacted] Fatma", sună în turcă.

Roșeala care mi-a intrat de la crema de pantofi în porii mînii drepte, dă senzația că aș avea unghiile [redacted] vopsite, ca o fată!

Nu m-am odihnit bine ast-noapte, cele două familii de polonezii, cu vize de Italia care urmau să plece azi-dimineață, au chefuit, gălăgie, se auzeau și glăsuri ale polițiștilor.

Fără bani nu [redacted] pot să mișc. Am redus corespondența: nu mai răspund imediat, nu mai trimit cu avionul. Fotocopii ale unor manuscrise n-am mai făcut, ar trebui să mai expediez la „Editions Fayard", „Editions Est-Européen", ambele pariziene, lui Marie-France Ionesco, să încerc la vreo editură belgiană avînd în vedere Conferința Europeană pentru Drepturile Omului consacrată României. Apoi fotocopii ale volumelor deja publicate de versuri, spre recenzie, destinate unor reviste sau poeți („Cuvântul Românesc", „Universul", Claude Le Roy) sau critici literari (Ion Negoițescu, Nicolae Balotă, Ana-Maria Boța, Gelu Ionescu) etc. Va trebui să investesc 40-50 de mii de lire, poate fără nici un beneficiu spiritual sau financiar. Dar mai întîi să-mi cumpăr pantofi. Pulovărul și geaca nu-mi sînt indispensabile. Pînă la toamnă mai e.

Mihai Ingineru era cel care i-a scris lui Liviu Floda, luîndu-i adresa de pe plicul meu, aflu astăzi din gura lui. Poate de aceea se supărase Floda?

Dacă ajung după un an în America, mă consider fericit. Dar după doi, voi fi o epavă. Nu-i înțeleg nici pe capitaliști: vor să îmbătrînim prin campuri? Oare unde oi fi de revelionul viitor (Turcia, Italia, America)? Ratarea mea matematică are șansa să se transfere într-un succes literar dacă mi se va aproba o carte la o editură mare occidentală. Acela va însemna un început. Dar mi-e teamă de un eșec total. Îmi macin nervii printre străini. Mă lupt cu editurile și revistele. Oare nimeni nu înțelege stilul meu? Scriu atît de rău? Ori sînt prea mulți cei care bat la porțile literaturii? Ce-i de făcut pentru viitor, să încerc în continuare, să renunț, sau să adopt altă metodă?

Doi polonezi aseară nu nimereau ușa la baracă de beți ce erau.

Scriu totuși (rescriu) niște memorii marocane uscate, reci, neutre, austere, neatrăgătoare. Și atunci de ce mai pierd vremea? / Pentru că am vreme de pierdut.

De cînd Nea Gică și Nea Nicky s-au certat cu Nea Vasile (se bîrfesc reciproc!) este liniște deplină în cameră. Mie îmi convine că nu vorbesc între ei, fiindcă pot în tihnă să lucrez: veșnica mea activitate intelectuală, care devine din ce în ce mai anevoioasă, plictisitoare, surmenantă, dar mă ambiționez să o continui. Seara îmi fac bilanțul.

De pildă, de cînd mă găsesc în [redacted] Turcia, aproape șase luni, am realizat în jur de 700 de pagini (scrisori: 400, jurnal: 200, desene și alte scrieri literare: 100). Mai depinde și de valoarea lor. Dacă eu voi ajunge o personalitate, va crește prestigiul lor. Media: trei pagini zilnic. Trebuie să-i trag tare cu un roman la o [redacted] editură occidentală importantă. Aș face rost și de niște bani din care să le trimit copiilor un videocasetofan cu videocasete de desene animate, iar lui Bebe la fel. Ar fi senzațional.

Am un stil academic, sec în memorii. Tonul vesel de atunci este adumbrit de amărăciunea de acum. Timpul acțiunii și timpul scrierii au tonalități opuse. Trebuie totul la vremea lui. Acum iese un umor forțat.

Va trebui să am toate manuscrisele puse la punct. (Ușor de zis, dar greu de făcut!) Mă forțez, îmi impun să continui și să termin „Profesor în Africa" — memorii pe care n-am nici o poftă să le reiau.

Îmi simt dantura tare, să sparg pietre cu ea, de cînd mi-am plombat cu fier măseaua cu plombă.

Toți românii au luat model după scrisoarea mea trimisă la loteria de vize: să taie coala exact pe dimensiunile unui plic lung, să lipească poza în stînga sus pe coală, au copiat [redacted] conținutul în engleză înlocuind doar datele. Și vin mereu în cameră și ne întreabă. Mi-am făcut de lucru, dau explicații pentru chestiuni banale de-o să tîmpesc și eu. Dima cu care eram certat, a [redacted] ținut să discute și comenteze cu mine tragerea la sorți [redacted] cu computerul a vizelor americane.

Jurnalul meu are valoare documentară: viața românilor în camp, impresii din străinătate. Viața mea. Creația mea.

-07.03.89
Mierea o iau ca medicament, cîte una două lingurițe înainte de masă.

Afară e frig și plouă. Stăm în bîrlog. Definitivez povestirea cu iz de fabulă, pentru copii, Autorizația, începută acum trei zile.

Se-aude că zece luni SUA ar fi blocat dosarele de emigrare pentru români. Asta înseamnă ca în 1990 să plec de-aici. Mă doare capul numai cînd mă gîndesc.

Nea Nicky și Nea Vasile respinși de Danemarca. Săracu Nea Nicky, trei refuzuri în nouă luni de zile! Iar Nea Gică în șaptesprezece luni n-are nici un răspuns de la nici o țară. (24)

De dimineață spălătoreasa boc, boc în ușă. Să schimbăm lenjeria. Pînă acum niciodată n-a procedat astfel. Mă țineam cu săptămînile după ea și-mi răspundea yok. A venit doctorul în control și i-a impus lenjerii noi, la fel: cu dungi albastre sau cu dungi roze. Are alt aspect camera.

Madam a venit prin camp. A stat la Poliție. Am întrebat-o de vize, accepte. Nimic. Roma e plină și, din iunie, nu s-a intra la delegat. Pînă nu pleacă de-acolo în SUA, nu se mișcă nici de aici nimeni cu dosare pe America. Prietenii mei să telefoneze la Roma sau să scrie la Ambasada Americană din Italia. [la ONU] A trimis, afirmă, două telexuri la Mme Durante despre soarta mea, fără rezultat.
Nu crede că dosarele pentru SUA ar fi blocate zece luni.
Privind invitația mea de a participa la Congresul ARA din Los Angeles, să obțin viza americană de la Consulatul din Istanbul, și-atunci Șube îmi va elibera pașaportul și voi putea participa. (Cine îmi plătește avionul? Mă voi împrumuta la Bellot.) Dar se îndoiește de obținerea vizei de [redacted] la Consulat!

I-am înmînat [redacted] lui Jean Normand poza mea din bahaus. Era atît de bucuros că m-a

văzut incît s-a repezit și m-a îmbrățișat. L-a impresionat titlul: „Un beau aspect de la misère!" Mi-a [redacted] dat întîlnire sîmbătă la ora trei pentru un video („La guerre des étoiles", [redacted] două serii).

La biblioteca franceză am copiat de adrese belgiene, elvețiene, vest germane, englezești de edituri, asociații literare.

Nea Gică primește o scrisoare de la mama lui bătrînă de 73 de ani, și-o poză. Ne citește și plînge în hohote. Cînd îl văd, om bătrîn, mi-e milă și mie. [redacted] „Că dacă [redacted] că un avion trece prin sat zic că poate ești tu în el."

Nea Gică [redacted] compune o scrisoare dură nevestii-sii, că e curvă, că a trăit cu prietenul lor de familie. E obsedat sexual. Ne cere părerea. O minte ppoi pe femeie că a băgat toate datele în computer și a ieșit că-l trișa!

La Consulatul American încerc să-i conving să-mi dea viza să merg la congres.
- Și dacă vă dăm viza de turist, [redacted] vă mai întoarceți Dvs. în Turcia?!
- Atunci viza de emigrare.
- Nu e posibil, trebuie prin ICMC. Procesul normal.
- Dar, atunci, un gest umanitar.
- law is law.
- Am obținut odată viza americană de intrare, în 1986, dar nu viza română de ieșire.
- Cererea este foarte mare și numărul de locuri limitat.

Dezamăgirile Occidentului încep să iese la iveală.
- Din România n-am putut merge la congrese internaționale, de aceea am emigrat. Nici din lumea liberă n-am voie?
- Aveți statutul de refugiat. Nu puteți.
- Free World isn't free!

Au și capitaliștii un trombon! Și-un papagal! Ei au distrus țările socialiste. Ar trebui să-i scriu lui Tandberg, secretar cu „libera circulație a oamenilor de știință", că și de aici am aceeași restricție.

Madam m-a căutat la telefon. Să mă duc mîine dimineață la Organizație. Bucurie pe mine cînd îmi transmite Nea Vasile. Mă gîndeam că mi-au venit viza și acceptul, deodată. Dar intră doctorul și m-anunță că și cu el a vorbit privind loteria americană de vize. Madam s-a interesat la Consulat, și chestiunea este în vigoare. Dar nu mă interesează, eu am trimis deja plicul.

- 08.03.89
La ora zece am telefonat de la poliție la Madam. Surprinzător, aud de la celălalt capăt că am [redacted] acceptul, auzi, acceptul! De fericire alergam pe străzi, la banca în Acibadem, [redacted] am schimbat cinci dolari. După masă voi merge la Madam, îi duc niște flori de 8 Martie.

Fac pe frizerul camerei, îi tund pe Nea Gică și Nea Vasile: îi iau cu lama pe la spate, pe gît, și cu foarfeca pe la urechi.

Scriu pe vapor, [redacted] pe punte, un turc trece pe lîngă mine, îmi lovește din greșeală carnetul. Era gata să cadă în apă! [redacted]

Scriu numai cu pixul ca să nu se întineze. Mi-a povestit o întîmplare din această nefericită, Gabriel Iuga, cînd un coleg i-a vărsat paharul cu vin peste manuscrisul unui roman. L-a refăcut (după) o lună de zile, uitîndu-se cu lupa la dîrele care se mai percepeau de la stilou. L-a refăcut, dar a ieșit mai prost! Se dusese starea de spirit în care crease.

Vizitat expoziția de sculptură (Heykel Sergisi) în lut, deschisă între 3-18 martie pe Istiqlal, de Rafet Arsal. Treizeci de piese de dimensiuni mici, mijlocii, rotunde, chipuri de femei cu urcioare, alungite, cu basmaluțe asiatice, soldați. Stilul realist alternează cu [redacted] nuanțe moderniste, femei-simbol. Admirînd statuetele fragile mă gîndeam la „Pasărea măiastră" a lui Brâncuși.

Seara am pus la bătaie 4000TL pentru petrecere: două sticle de lichior, de trandafir și banane. Cam prea dulci. Era o băutură mai ieftină. Invitați: cei din cameră, Yilmaz, Sebadin, Rodica V. (în trecere). Nu s-a băut totul. Nea Vasile a pus casetofonul cu muzică populară oltenească (eu

fiind oltean!), Irina Loghin (mi-era dor de vocea ei pentru că fusese interzisă în țară, sau cînta cu milițianul la spate), Ion Dolănescu (nici de-ăsta nu se mai auzise în ultimul timp!), Gabi Luncă țigăncușa (îmi venea să mă afund într-o cîrciumă de mahala), muzică bănățeană neoficială („Banii, banii, banii-s la putere..."). Frumos.
Dar mă usturau ochii de oboseală, aș fi vrut să-mi pun ochelarii în ochi, [redacted] însă mă sfiam de ceilalți.

– 09.03.89.
De dimineață, trezit cu dureri de spate. N-am dormit bine.

Nea Gică e supărat că l-au pus să spele mașina bașcomisarului. Bă, da' deștepți sînt ăștia..., se tînguie.

Dacă n-ar fi insistat Sebadin n-aș fi mers la concertul „Quintette de cuivres de Lyon" (Guy Touvron – trompetă, șeful formației, Serge Boisson – trompetă, Michel Molinaro – corn, Philippe Cauchy – trombon, Christian Delange – tuba) la Muzeul de artă modernă din Besiktas. Din repertoriu Șostakovici, Georges Bizet (Aria Toreadorului din opera „Carmen"), Debussy, Edward Grieg, Calixa Lavallée (autorul imnului național canadian) etc. Instrumentiștii mai făceau și ghidușii, zgoande către public. Așa e spiritul francez, ~~ma~~ șugubăț, n-are rigiditatea germană.

În sală o expoziție Osman Hamdi Bey (1842-1910) arheolog turc, deschizător de drumuri: poze, acte, scrieri despre el. N-au avut turcii oameni de cultură sau știință. Ei cu sabia [redacted] în mînă și femeile în p...! Haremuri. Fanatism religios.

- 10.03.89
Acum, la aniversarea lui Eminescu, urmașii lui, poeții de azi ai României, s-au răspîndit prin lume. Nu se mai [redacted] poate crea în țară!

Poarta Albă dormea în cameră cu negrii (etiopieni). Unul dintre ei, Fanta, se scula dimineața la cinci și fuma în cameră, își pregătea cafea. Poarta Albă, obosit de la servici, nu-i convenea. I-a înjurat, s-a răstit la ei. Fanta l-a spus la poliție, care l-a mutat la bahaus pe Poarta Albă.

Ieri am cumpărat pantofi cu 10000TL din Kadiköy, dar numărul cir üç, patruzeci și trei. M-am înșelat, c-ar fi potriviți, fiindcă erau ascuțiți iar eu sînt lat în picior. Din fericire azi l-am găsit la butic după masă și mi-a dat un patruzeci și doi. Ceruse 15000TL la început, dar am tocmit cu el. Repet formula mülteci, küçük para..., ca un milog.
Înainte de a pleca în Italia îmi voi cumpăra o geantă mare s-o îndes cu manuscrise.

Nea Vasile mă roagă să-i traduc o scrisoare în franceză și engleză s-o trimită în Canada pentru ponsare.

Bucătarii primesc fissicuri de la campiști pe care le decontează, [redacted] încasînd [redacted] 10% din valoare. Le-am dat și eu.
Fissicurile sînt bonuri înmînate de vînzători cumpărătorilor cuprinzînd cheltuielile făcute.

Petre [redacted] face poante pe seama mea, că mi-a venit și viza italiană. Dar nu-mi transmite direct, ci prin iranian. Alerg neîncrezător la tătari să-mi traducă. Iranianul mai știe turcă și... rusă! Nea Faruk îmi translatează la masă. Iranianul vrea să-l învăț la matematică. [redacted]
- În ce limbă? mă nedumeresc.
- Nu contează, se înțelege.
Deci, matematică [redacted] fără cuvinte.
Cînd aflu de la cine are vestea, mă scîrbesc. Petre e refuzat de America, are contestație (fără rezultat), e mai vechi ca mine: zece luni, se încăpățînează ca un catîr numai pentru SUA. Are rude în Canada, dar refuză.

Nea Vasile [redacted] se exprimă că eu sînt mărunțel de statură dar fiul meu, Silviu, va crește robust. Are un cap mare și niște testicule... (Admiră fotografia „porno" a bursucului nepăsător. Ce să se sinchisească el, va ajunge cînd [redacted] deschide ochii în America! Îi voi asigura niște condiții...)

Umblăm cu izmenele pe băț prin lume. Sula și căciula!
Facém a doua armată. Ne-am înrolat la turci!

- 11.03.89
Stoian Bulgaru recunoaște că guvernul lor încearcă să schimbe numele turcilor din Bulgaria. Din Mustafa, Ahmed, Ali în Ivan, Dimitri, Anghel. Moschei dărîmate.
Dacă îl refuză SUA, va încerca să ajungă în Africa de Sud.

- 12.03.89
Doamne, zic că lumea e frumoasă, că sînt fericit!

Mi-a copt degetul inelar drept, n-am putut să dorm toată noaptea, azi-dimineață l-am stors, a ieșit numai puroi galben cu sînge. Mi-era silă și mă ustura. Am pus urină pe bubă. Mă doare cînd scriu, [redacted] mișc greu pixul pe hîrtie, folosesc o anumită poziție.

De la trei la unsprezece jumate noaptea am petrecut la Familia Normand. Băiat finuț, am dus și eu niște flori lui Marie-Hélène cu ocazia zilei de 8 Martie, dar sînt cu "trei zile în întîrziere", glumesc.
Am vizionat la video, în cadrul liceului ‹Saint-Benoit›, [redacted] „La guerre des étoiles", două episoade. [redacted] Se vorbea repede, mîncînd cuvinte. Din cînd în cînd Jean îmi mai explica, la cererile mele.
M-am umflat de mîncare încît la plecare am zîmbit: J'ai beaucoup grossi... comme une femme!" Marie-Hélène rîdea și făcea cu ochiul.
Ieri se întîmplau toate acestea
și încă altele nerelatate.

Plimbare de la cinci la șase jumate seara cu Daniel Pocăitu. Discuție despre religie. Consimte să-mi împrumute "Vechiul Testament" spre studiu pentru o săptămînă. Îl rog să-mi facă rost de o biblie în engleză.
Daniel și Willi sînt singurii penticostali români din camp.

Pînă în prezent am colaborat la 50 reviste, [redacted] am publicat 40 de articole, 12 cărți, în 3 limbi (română, franceză, engleză). Luate la global: [redacted] matematică, literatură, rebus.

- 13.03.89
Nea Vasile [redacted] ajunge la concluzia că, deoarece ascult cu căștile la urechi radioul și îmi iau notițe cu pixul pe hîrtie, copiez [redacted] după radio și public cărți, dar pînă la urmă o să fiu prins!!

O „dimineață pierdută" cu rezolvarea a două seturi de [redacted] cîte zece probleme, date la treaptă, [redacted] în 1987-8, Taksim Atatürk Lisesi și Lisesi - Fen-Ed din Istanbul. M-a rugat Efendi Mustafa, politistul cumsecade. Mi le-a tradus Yılmaz în română ast-noapte. Nivel: cls. IX și X din România, dar foarte simple, mecanice, se aplică doar formula, papagalicește. Mult sub nivelul românesc.
KGB-ul îmi propune să mă mut cu el în cameră

la începutul lui aprilie cînd pleacă Doctorul, Florin în Canada. L-a rugat și pe Yilmaz.

Pot să-mi fac un bordei și tot nu mă întorc în țară.

-14.03.89

Voi lucra la Universitate în America, să mătur [redacted] coridoarele. Îmi atinge țelul: de universitar (cu teul și cîrpa în mînă!).

Aseară trei francezi au făcut accident la Karakol, lîngă poliție. M-au luat ca tergiman, din franceză în română, iar un român-turc retraducea în turcă. Și drumul invers. Cam peste mînă, iar accidentul: de nimic! [redacted] După patruzeci de minute poliția ne-a gonit pe noi, pe [redacted] tergimani, iar pe șoferi i-a dus la analize: să vadă dacă au alcool în sînge. Francezii închiriaseră mașina de la Organizația Hertz din Istanbul. Timpul ploios a favorizat coliziunea autovehiculelor.

Și „iubire" și „dragoste" se traduc prin love, un singur cuvînt englezesc. Au oare românii mai iubăreți ca anglo-saxonii? Eschimoșii, în viața cărora zăpada joacă un rol determinant, au nu mai puțin de cincizeci și patru de denumiri pentru diferitele nuanțe de zăpadă.

Sînt oameni care nici nu știu de ce au venit în Occident.

-15.03.89

Din cauza stresului colegii de cameră se ceartă des, le sare rapid muștarul, sînt sensibili la orice cuvînt, ascunși, egoiști, suspicioși, perverși, bîrfitori.

Recitind cîte o poezie de Eminescu, mă cutremur de jale.

În ultimele zile am lenevit cu literatura, cu scrisorile, cu poșta rar-rar.

-16.03.89

De cînd am primit acceptul Dan Gîgă nici nu mai mă salută. Alții mă bîrfesc că am „pile".

Am sau n-am suflet de florentin? Da.

Am scris nu mai puțin de șapte scrisori. Mă ustură degetele. Scot pîrleala!

Deseară am întîlnire cu Yannick și colegii săi la ora șase. După ce i-am [redacted] dus acum două seri la fam. Normand ca să-i sfătuiască privind accidentul și am ajuns cu toții la concluzia că trebuie să consulte imediat Consulatul Francez. Pentru o simplă îndoire a tablei mașinii, lovite de bordură, [redacted] li s-a cerut să plătească 2 000 000 TL! Or și descurcat ițele?

Bulgarul Stoian a [redacted] auzit că sînt number one la şah, în camp. Mă provoacă la joc. Îmi face cu ochiul că a cumpărat şi votcă, din 100$ a mai rămas cu 40! Dar mă simt atît de obosit după şapte scrisori, că pic de somn. E ora două şi stau în dubiu. Zece, cincisprezece minute o să mă întind în pat... şi-apoi, cum o vrea Domnul!

Yilmaz mă întreabă cum de pot să stau cu moşii în cameră. Idei şi concepţii de viaţă diferite. Nea Vasile se ia de mine că-mi las barbă, el pe fiu-său nu-l lasă nici cu mustaţă! „Bre, aici eşti în Occident, îi zic, nu mai eşti secretar de partid, tinerii se poartă cum vor."

Seara am serbat-o cu Yannick, Thibaud şi Alain. Mai întîi cîte un jus d'orange la un bistrol, apoi la un restaurant luxos lîngă gară, cu muzică, bere, cafea, salată orientală, peşte prăjit. A fost un deliciu. Au plătit 45 000 lire, dar li s-a părut puţin în comparaţie cu preţurile pariziene. Iar lira turcească e atît de devalorizată, comparabilă cu lira italiană. Inflaţie galopantă. În fiecare zi primesc la bănci cursul devizelor, care cresc în comparaţie cu moneda locală.

Pe la nouă seara ne-am plimbat pe faleza dintre pontoane, am făcut poze. A rămas să ne scriem. Yannick mi-a dat adresa pariziană a sa.

La restaurant glumisem pe seama lui Alain care vroia să comande:

– Profiterol!... Profiterol!

– Protol?, face ospătarul cu moaca lui de turc.

– Gateau, accentuează Alain, gateau!

– Kato? repetă turcomanul.

Eu mă umflasem de rîs, Thibaud îşi înăbuşea rîsul pe sub masă iar [redacted] Yannick zîmbea [redacted] cu subînţeles. Turcul, turc!

– Qu'est ce que c'est „Kato"?, Alain naiv şi el.

– Kere? întreabă din nou turcul.

– Tête de turque, conchide Thibaud crăpînd de rîs.

De data aceasta se rîdea tare, fără nici o abţinere. Repetam dialogul. Îşi dăduse drumul şi Yannick. Doi mustăcioşi de la mesele vecine ne priveau neînţelegători.

Ospătarul a decis pînă la urmă că sîntem englezi şi a chemat un tergiman.

– Yok ingilzice, franziz arkadaş, sar eu pe turceşte.

– Nu, nu, face turcul cu degetul.

Îi traduc lui Alain, mai mult ca să-l întărît:

– Il dit que vous n'êtes pas français.

– Quoi?

– Il ne veut pas que vous soyiez français!!

Alain e nemulţumit. E foarte patriot. Îmi spune că Paris e centrul cultural al planetei.

– Fransa, strig eu şi arăt înspre masa

noastră, Fransa.
— Evet, ne împăciuie patronul care a-
junsese la noi.
Apoi îi dau ideea lui Alain să meargă la
vitrina cu preparate să se uite.
După care ne continuăm rîsul!
La unsprezece noaptea i-am condus la
feribot și i-am rugat să-mi expedie-
ze patru scrisori groase din Paris. Mă scu-
teau pe mine de niște bani. Yannick și
Thibaud lucrau la poștă, triau scrisorile.
Yannick mi-a promis că se interesează
de o editură mai mică pentru piesele me-
le de teatru. Zic:
— Voi sînteți cei care ați făcut greva
poștelor de nu primeam nici un răs-
puns de la traductrița mea Signoret?
— El, zic cei doi arătîndu-l pe Yannick.
Yannick mustăcea. Băiat fin, subțirel,
la 24 de ani, profil de Alain Delon.
— Numai el? insist eu.

-17.03.89
Politicul este efemer. Deci nu voi pierde vre-
mea cu el.

[redacted] Stau în Kadiköy în parcul cu porumbei pe
bancă. Soare. Un copil blond aleargă după
păsări. Un moșneag [redacted] aruncă grîu. Po-
rumbeii se îngrămădesc.
Sînt obosit. N-am dormit ast-noapte din ca-
uza cafelei. De dimineață și diaree. M-am
întremat sub cerul albastru.
Nu-mi vine să mai creez nimic. Blegesc

la căldură.

Prima dată cînd citesc scrieri de Nae Io-
nescu: "Filosofia este felul nostru de a reacțio-
na în fața existenței". Consider că se referă la
un existențialism lărgit. Să înțeleagă doar
filosofia existențialistă?
"Filosofia este subiectivă." De acord, și mă
bucur de această constatare.
"Filosofia este un drum înspre absolut." Da,
ca și arta.

Pînă nu moare Dracula de Ceaușescu nu se va
întîmpla nimic în România.

- 18.03.89
Dureri îngrozitoare de cap. Simt că-mi ples-
nește. Mă oblojesc cu căciulița, brîul pus
deasupra, apoi perina, îmi vîr căpățîna în
moalele perinei. Mai mă lasă durerea, apoi
revine. Mă bag în pat. Cîntă casetofonul
lui Nea Vasile muzică populară românească
și-mi adîncește tristețea. Stau nemișcat,
întins pe pătura cu dungi roșii, mă simt
mai bine. Apoi iar zvîcnește o venă în
țeastă, parcă m-ar [redacted] lovi cineva cu
bîta.
Am tras curent după [redacted] baie. Am spălat.

- 19.03.89
De dimineață la biserica grecească „Tatăl,
Fiul și Sfîntul Duh" din ‹Moda›. Mulți or-
todocși, bine îmbrăcați. Niciodată n-au fost
atîția. Ce s-o fi întîmplat? / E o înmormîn-
tare. Ascult smirnă. Sînt prost îmbrăcat,
în trenigul albastru deschis, sandale maro.

Pantofii nu prea-i port ca să nu se rupă. Îi țin de buni. I-am reparat și pe cei împletiți, aduși din țară, mai rezistenți ca toți.
Banii îi bag în mîncare (lapte, fructe, usturoi, miere, ciocolăți) și poștă, [redacted] medicamente uzuale. (Am terminat azi tratamentele de pete și ochi. De cînd mă știu, numai cu probleme medicale!)
La ieșirea din biserică un grec a [redacted] strigat după mine:
– Romen?
Am înclinat din cap. M-a chemat înăuntru, [redacted] fața îi radia, mititel, cu părul negru. Mi-a înmînat o pungă lungueață cu cruci și scrisuri în grecește. Mă căzneam să citesc, mai cunoșteam din alfabetul lor ceea ce utilizam în matematică. M-a îndemnat s-o iau. Am vrut să întreb ce este înăuntru. Apoi mi s-a părut că e anaforă. „În orice caz, e ceva sfințit", mi-am zis, și n-am mai stat la îndoială. Mi-a [redacted] dat încă una:
– Arkadaș, face.
S-a dovedit a fi colivă: alune, zahăr pudră la fund, stafide, pulbere făinoasă. Este totuși gustoasă. Vroiam să-i spun „bogdaproste" dar nu știam decît teșekkür.

Șah după masă cu Stoian Bulgaru. Joc timorat, am avantaj, dar pierd o tură: 0-1! A doua partidă, cu negrele, retras, strîns jocul, îl [redacted] surprind pe contraatac și 1-1. Următoarele două le cîștig lejer, îmi cunoșteam adversarul. Deci 3-1.
Maestro, zice Gheorghe. Eeee..., răspund. Trebuie să-i dau revanșa peste cîteva zile.
Stoian vorbește bulgărește cu Gheorghe, colegul meu de la hambar, mă ofer să merge la [redacted] muncă împreună. Începînd de marți, trei zile, a 15000TL pe zi. Excelent. La lopată, roabă etc. în construcții. Mai mult ca sport, o [redacted] consider. Pentru că bani mai am. !
Nea Gică a început de azi munca la escavatoare în Bostanci.
Nea Nicky singurul stătător. Cică o să-și ia un cărucior de împins pentru strîns deșeuri, eskici să strige pe străzi.

– 23.03.89
De trei zile n-am mai [redacted] adăugat nimic în jurnal, deși evenimente au fost destule. Ieri și [redacted] alalteri am lucrat din greu la beton pentru 30 000TL. Am febră, mă dor mușchii. Așadar, să scriu retroactiv:
Luni:
Am trecut de dimineață în europeană la Consulatul American. Aceleași încercări de a-mi grăbi emigrarea (cei din țară nu înțeleg situația!): le-am arătat scrisoarea de la ICMC New York că sînt caz special, invitația la Congresul ARA, scrisorile de recomandare de la Wegner și Bellot. Toate, fără nici un efect! Consulatul nu se ocupă de refugiații din camp. Bossul nici n-a mai vrut să stea de vorbă cu mine. Și-a trimis un funcționar care m-a victirit imediat. Eu insistam mereu, că am și acceptul. Mi-am compus o mică pledoarie-cerere:

I return to you, excuse-me. I received the American O.K. some days ago. I am considered a special case for emigration. I must only to do an interview to the American delegate. Is it possible for me: to do the interview to the American deligate in AnKara (American Embassy) or in USA (after the Congress) or in Istanbul (where the American delegate will come for Asiatic emigrants)?
Can I make a request for the INS?
Bineînțeles că nimic nu s-a [redacted] aprobat, dar mi-a dat fericita idee să scriu din nou la Organizația din New York, ceea ce am și făcut. A doua zi dimineața plicul era pus la cutie, doream grăbirea vizei italiene.
La Consulatul Francez lucruri dulcege. Jean-Paul Micouleau va avea o întrevedere cu un reprezentant UNHCR din Roma. Este nemaipomenit, răspund. Să-i telefonez vineri dimineata pentru o întîlnire la [redacted] Micouleau acasă.
Lunea Biblioteca Franceză este închisă. Am totuși pe M me Yves. I-am dus cinci garoafe roze. Am discutat nițel. Ceausescu est un monstre, mi-a replicat cu groază. M-a trimis cu un bilet la Părintele Alphons de la Biserica Catolică Saint Antoine. Este maltez, dar vorbește italiană și engleză. Punctul comun al nostru: poezia.
Părintele Alphons, cu care mă mir că reușesc să mă înțeleg în engleză, a scris poeme [redacted] de factură religioasă, desigur, în malteză. Îi spun că ar putea să compună și în italiană fiindcă este mai circulantă. Îmi dă o invitație la „Concerto d'organo" de Angelo Comotto de la biserica sa de lunea viitoare. Promit să-i aduc și cărțile mele. La fel și Părintele.

Marți și Miercuri:
am tras tare la șaibă împreună cu Gheorghe Bulgaru, Nea Gică și Nea Mircea (venit recent din Irag ascuns sub o mașină). Muncă de robi, fără pauză, patronul sta lîngă noi să nu chiulim. La [redacted] balastru, ciment, mortal, [redacted] beton. Mi-am rupt oasele luptîndu-mă cu sacii, [redacted] împingînd la roabă, dînd la lopată. Am turnat o platformă [redacted] pentru un garaj la un bloc. Nu m-așteptam să lucrăm atît de mult. De la 8^{30} la 11^{45} continuu, apoi mergeam la masă la camp, reîncepeam la 13^{10} pînă la 17^{15}. Seara cădeam frînt. Am cîștigat în două zile cît alții în trei sau patru. Dar următoarele zile nu voi mai fi bun de nimic. Mă mișc ca un robot ruginit. Parcă aș fi bătut în balamale.
- Muncește Gheorghe ăsta ca un bou!
îl laud colegului său de cameră Stoian
- Dacă n-are cap trebuie să aibă mușchi conchide Stoian, și mă invită din nou la un amical de șah.
Mîinile, picioarele, toate mă dor. Nu pot să mă așez nici pe veceu. Aseară mi se închideau pleoapele de la ora nouă, cînd ascultam „Din istoria României", „o emisiune de

Ioan Alexandrescu". La zece adormisem. Făcusem o baie fierbinte. În gură simțeam gust de nisip. Praf mult de la ciment. Mi-am asfaltat plămînii! Am băut preventiv două sticle de lapte. Cu o seară înainte am mîncat ca un spart și porția de varză a lui Semullah (?), am [redacted] luat și năut din ceaonul [redacted] pus la vezeală pe o masă și rămas de la prînz. Și după tot efortul, la sfîrșitul primei zile, scandal cu patronul care se făcea că nu înțelesese tocmeala de dimineață și ne [redacted] înmînase cîte 12 000 de lire de căciulă. Nea Gică să-i sară în cap, cît era el de mic! „Adică ne faci proști în față?" am intervenit și eu.
Astăzi mă refac. O să dorm după-amiază.
[redacted] O plimbare în Kadiköy pînă la poștă (trebuie să-i scriu lui Tandberg). Un kilogram de portocale (m-am învățat, nu-mi mai plac mandarinele: sînt [redacted] acrișoare!). Este soare. E primăvară. Am acceptul! Duminică vorbesc cu Ely și Mihai la telefon.

Nea Faruk apare la masa de seară [redacted] în costum, cravată și ... papuci!
Nea Nicky suferă cu rinichii „și cu lenea", adaugă Nea Vasile.

Discut cu Tibi Maghearu pe bancă afară. E timp frumos. Mîncăm semințe prăjite de floarea soarelui în pungi roșii „Japan".
– Eu vreau să se mențină situația actuală din România, și Ceaușescu la putere, să-

mă mă ia vreo țară. Că, dacă se schimbă și vine unul mai bun, o să ne dea cu flit ONU: acum puteți să vă întoarceți în țara voastră!...
Mama lui ar vrea ca Tibi să rămînă în Europa, în Germania. Încearcă să [redacted] obțină o adeverință" de la un preot că ar fi de "origine germană" sau ar avea printre strămoși măcar un german. Atunci este primit.
Tibi este sonsorat din Australia și i-ar place clima de-aci.
– Ce nu se poate demonstra din arhive, rîde, nu mai controlează nici dracu în atîta hîrțogărie!...

Sînt sătul de necazurile mele, nu mai am timp și de ale altora.

Pic de somn. Adorm la prînz, aproape să pierd masa. Nea Nicky îmi spune că sforăi cînd sînt obosit. N-aș fi crezut. Știam că sînt nesforăitor. Dar, din ce în ce, mă degradez [redacted] biologic și spiritual.

[redacted] La Liceul Galatasaray recital susținut de cîntărețul Jean-Louis Caillat. Îmbrăcat ca un bucătar (așa mi s-a părut și în poză): cu bonetă roșie, purtînd o floare în stînga, brîu lat roșu atîrnînd, șosete roșii, pantofi negri, vestă gri deschis. Brunet, cam prea brunet pentru un francez, mustăți groase răsucite în furculiță. Excelent talent de actor.
Tema: bicentenarul Revoluției Franceze. Nu cred că se „omorau" spectatorii după revoluție, dar ritmul cîntecelor era antrenant. Mulți elevi însă care deranjau părăsind în grup amfi-

teatrul.
Mă fura gîndul la mimica lui, avea o înfățișare deosebită, și nu puteam să mă concentrez la semnificația textului. Nici 50% n-am înțeles din text.
Micouleau m-a luat din nou peste picior că vin cu plasa de naylon după mine.
- Ce-ai acolo?
- Am fost la o expoziție, răspund...
- Și ai furat tablouri de ai umplut plasa?!...
Ar trebui să-mi cumpăr o geantă mai acătării că sînt și eu profesor, ce naiba! Purtarea mea lasă de dorit. Fes în cap, ca un copil! Jacheta cu fermoarul rupt, desfăcîndu-se des. Pantofii nefăcuți. Din lene toate!

Șah cu Stoian: 3-0. Dureri de ochi, bulgarul fuma întruna, deși vedea că mă deranjează, ba dimpotrivă, îl simțeam puțin nervos pe mine. Mă [redacted] toacă la devlă să joc mereu cu el. Cum mă vede Professor, chess! Pierd timpul în zadar. Am alte chestiuni de rezolvat, nu să-l învăț șah pe (un) bulgar care n-are ce face.

Am niște presimțiri sumbre cu poșta turcă: nu-mi expediază scrisorile grele în străinătate. Cel puțin un manuscris expediat la Ed. Seghers, Paris, n-a ajuns. Am scris și mi s-a infirmat primirea. Același lucru [redacted] cred și cu altele patru: Ed. Gallimard Ed. L'Herne, Ed. Ion Dumitru, revista „Libération". Și cîți bani am plătit la fotocopiat, mamă Doamne!
Am scris de rău despre condițiile din camp, or fi citit probabil, și-acum se răzbună?
Cineva îmi spunea că există cenzură poștală pentru noi, emigranții, și în Turcia.
Nu puteam să expediez scrisorile recomandate. M-ar fi uscat de bani. Pe unele scriam kitap / normal, ca să coste cît mai ieftin, lipeam timbre după ochi și le dam drumul în cutia [redacted] de la PTT din Kadiköy. Pentru activitatea mea este esențial ca poșta să meargă bine.

Vizitat expoziția Yusuf Doğar pe aceeași Istiqlal. Tablouri mari, caricaturale, cu nuanțe politice.

-24.03.89
Sînt un tip incomod în artă și-n viață. Îmi fac cu greu un prieten adevărat. Cei din camp sînt de circumstanță.

N-am mai reușit să țin socoteala cheltuielilor zilnice pe luna martie. [redacted] Îmi încărcam memoria de pomană. În dolari e mai simplu, la 2-3 zile cîte cinci. Să nu depășesc doi pe zi.

O să fie caterincă mare în România, dacă și cei din partid sînt împotriva Smintitului!

- Ce-ai Bogardo, de ești [redacted] bosumflat? îmi zice NeaVasile. Nu răspunzi, ai?

-25.03.89
Am trimis cinci scrisori.

Telefonat lui Micouleau, cum ne fusese înțelegerea, am vorbit chiar cu prietenul său care lucrează la Organizația Națiunilor Unite din Roma, se ocupă cu emigrarea pe relația „America Latină". N-o cunoștea pe Madám Durante. Am insistat să-i telefoneze să mă transfere mai repede în Italia. Mi-a promis. I-am dat și adresa și numărul ei de telefon. Să vedem dacă o ieși ceva!

George Uscătescu, „Luceafărul: la un centenar", poem dramatic în trei acte: 70 pagini groase, tipărit la Madrid în românește în editura sa „Destin"; personaje nediferențiate după limbaj, situații; piesă statică, fumoasă; fără nici o acțiune, doar o bavardeală lirică, filozofare mediocră. Cred că a scris-o foarte ușor, cu talent desigur. Atît de mult se aseamănă ceea ce spune un personaj față de altul încît s-ar putea citi de la un capăt la altul ca o poezie în proză. Publică Uscătescu George cu nemiluita.

-26.03.89
Telefonat Ely:
- n-a mai primit nimic de la mine (scrisoare, vedere)
- nici la Bălcești n-au ajuns ultimele două scrisori ('încep să le oprească și acolo!)
- cu controlul ginecologic n-a fost o problemă, constat după tonul vieții
- voi telefona din nou pe 23 aprilie (nu pe 16, la trei săptămîni, pentru ca Mihai să fie în vacanță la Bălcești)
- insist iar pentru copil să-l trimită la ai mei la țară de Paști
- a vîndut Ely doar niște reviste de-acasă, în rest nimic (n-a avut cui?)

[redacted] - n-a avut probleme cu securitatea, miliția
- am mai primit două scrisori eu, la Craiova; mi le va reexpedia;
- secretara de partid de la școală a venit [redacted] acasă, în Rovine, să caute carnetul de partid al meu; Ely nu l-a găsit; ce organizare și evidență au și [redacted] cei de la municipiu!; carnetul l-am lăsat lor, în mînă, înainte de a lua pașaportul, Bălilescu de la securitate m-a obligat să-l predau;
- Florin nu mi-a trimis nimic (ce-oi face cu manuscrisele? le-oi putea salva de [redacted] ghearele securității?
- mi s-a aprobat emigrarea în Statele Unite, sprijinit de mulți matematicieni străini; mai aștept biletul de avion și viza italiană dar nu știu cînd plec (Ely mă tot întreabă); 95% sînt acceptat de SUA; să anunțe toate rudele că să nu se mai îngrijoreze.
- Mihai, ai primit actipildurile?
- Nu se-aude, răspunde copilul.
- Efendi, strig, efendi!...
- Să mergi în vacanță la mamaie!

Plimbare cu Ali Cismaru și Yilmaz spre Kadiköy. Ali își cumpără pantofi. Mîine pleacă în Canada. Mai are 12 ore! Este sponsorat de frate-său. După opt luni jumate de camp. Urmează, la rîndul său, să-l sponsoreze pe Yilmaz.
Căutăm să cumpărăm bira, dar pînă la cinci nu vrea să ne servească nimeni. Astăzi sînt alegerile electorale, s-a interzis vînzarea băuturilor alcolice. (Mi-amintesc de România!) Găsim un bacal mai dosnic, jucăm puțin teatru, denizci, zic, vorbim numai românește, Yilmaz nu deschide gura, vapuru, continui, romen, drink vapuru, arkadaș bilmiorum, yok problem, Yilmaz nu mai traduce dar nu intervine. [redacted] Kaç? / Yuç, și arăt trei degete, mă corectez ca să nu mă dau de gol, three pe englezește. Ne împachetează repede trei ‹Tuborg›, le băgăm în plasă, și ne ducem pe stînci, la mare, să bem. Discutăm. Fumăm, și eu și Yilmaz, cîte o țigară ‹Parlament› cu filtru de cărbune care să absoarbă nicotina. Ca să ne descărcăm, spargem sticlele de stînci.

–27.03.89
Am o teamă patologică de boală, mai mult de inaniție, de subnutriție, dantura este o problemă generală. Ieri mi-am cumpărat un nou borcan de miere, azi pastile POLIVIT, drajeuri, după „rețeta" mea. Iau cîte unul zilnic.

Am citit doar 20 de pagini din „Vechiul Testament." A venit Daniel Pocăitu' de și l-a luat. Mi-a promis că mi-l va re-da mai încolo.

Am multe lucrări [redacted] începute și neterminate. Trebuie să mă învăț să scriu la prima mînă, să refac [redacted] pe text iar cineva să-mi bată la mașină direct după ciornă. Mi s-ar părea [redacted] creația mai [redacted] simplă. În prezent consum multă energie cu rescrierea textelor (la mînă!), tentativele și ofertele de publicare pe la diverse edituri, urmate numai de refuzuri (devenite ceva normal pentru mine!), rar cîte o neînsemnată aprobare. Dar din [redacted] puțin în puțin mi s-a închegat o activitate literară ici și colo. Analog matematică. Cine nu încearcă, nu reușește.

Andrzej la Bașcomisar. E categorisit mafiot fiindcă se ocupă cu specula în Beyazid, că umblă numai beat. No, no, se apără Andrzej clătinîndu-se de alcool, drink nu! Mafiot, strigă iar Bașcomisaru, Kiopek!

Bogdan zice că-i place de mine fiindcă sînt la fel de nebun ca el!

Yilmaz constată că numele meu este la fel de lung ca al lui Shakespeare, începe și se termină aidoma: S–E. Păcat, remarc și eu, că numai într-atîta constă asemănarea noastră!

Oare cum va fi momentul, dacă va fi vreodată reprezentă pe scenă vreo piesă de-a mea? Cum vor fi piesele mele înțelese ori neînțelese în lumea teatrului?
Privesc repertoriul pe luna martie 1989 de la Istanbul Devlet Tiyatrosu; autori: Pirandello („Șase personaje în căutarea unui autor"), Brecht („Opera de trei parale") — îmi dau seama după câte un cuvînt, două, care le știu și eu în turcește, și cunoașterea creației autorilor în românește —, Aldo Nicólaj (jucat și la Craiová), Shakespeare („The Tempest"), Sophocles, Guy Foissy (iată că Micouleau face minuni, l-a plasat pe compatriotul său și turcilor), Neil Simon (jucat și la București), Joseph Stein, Michael Frayn, apoi turcii: Özel Arabul, Sinasi Ekincioğlu, Kenan [redacted] Işık. Trebuie să-l determin pe Yilmaz să [redacted] vedem o piesă scrisă de un turc, mai ales că intrarea e ieftină: de la 750 la 3500 lire, în timp ce la cinema nu scazi sub 1500-2000 lire. Desigur, există și prețuri de 5000, pînă la 12 000 lire, dar n-o să mă înfig eu la astea!

Luni, după Paștele Catolic, Institutul Francez este închis. Acțiunea „Madame Richichi" pentru grăbirea obținerii vizei italiene se amînă cu 1-2 zile. Abia astăzi am aflat, după ce am auzit că polonezii au făcut scandal ast-noapte, s-au udat cu apă, s-au îmbătat, au spart sticle. Bașcomisarul a fost de dimineață în control.

- 29.03.89
Cînd evenimentele mă copleșesc nu mai pot nota minuțios în jurnal.
(Sînt în vaporul spre Karaköy, un miros de parfum ieftin, strident, mă înțeapă. E soare afară și marea este albastră și liniștită.)
Luni seara am participat la concertul de orgă susținut de Angelo Comotto la Biserica Sant Antonio". Cu studii și concerte la Monaco cunoștea bine franceza și [redacted] nițică engleză în care se bîlbîia să discute cu o turcoaică. Îl căutam pe Padre Alphons și a venit el. Firav, potrivit de statură, părul negru creț, fața albă, simpatic, făcut în conversație. Mi-a scris un autograf pe pliant. L-am întrebat de George Enescu; Angelo îl aprecia. Mărturisea că a [redacted] compus o singură piesă, dar o ține pentru el. Știam și eu cîteva cuvinte italienești și i le adresam spre amuzul general. Molto bene, [redacted] grazie segniore, commi ti chiami?, și, la revederci!
La spectacol Padre Alphons anunța în italiană și engleză programul concertului. O turcoaică relua în turcă. (Eu, mereu încordat, peste tot cu pixul și o foaie în mînă. Sînt foarte migălos! [redacted] Deloc relaxat, nici cînd mă relaxez, pentru că odihnindu-mă de una mă sforțez în alta. Odihnă activă.)
Îmi place să colind prin lume, să aud în jurul meu limbi străine, să le învăț, să schimb idei.
Bach interpretat la orgă, în biserică, re-

maipomenit! Muzica vine din spate, din înalt ca să nu-ți distragă din simțuri privirea continuă a interpretului. Să visezi, să gîndești, să uiți de camp.

Nu s-a afăudat decît la sfîrșit. Din program J.G. Walther, F. Mendelsohn, L. Boëllmann. Am înghețat eroic de frig.

La ieșire, Angelo era la ușă. Desigur, nu toți îl cunoșteau. [redacted] L-am felicitat, mi-a întins mîna surîzînd. Pe turcoaice le-a pupat.

Seara, mă aștepta la poliție pachetul expediat de Claude [redacted] Le Roy cu 50 de exemplare. Așadar, după 6½ luni de camp, prima carte apărută în Occident. Prima carte apărută în Franța. Prima carte la care eu nu am contribuit financiar cu o lețcaie. Pe cînd o carte din care să iau bani? Voi trăi vreodată din meseria de scriitor?

Aștept cu speranțe răspunsul lui Yannick. Sînt curios de reacția ce o va provoca (mă refer la cronici și recenzii ale ei).

Marți seara trei ore de operetă cu Yilmaz: "Trandafirul din Istanbul", de Leo [redacted] Fall, în trei acte. Șef de orchestră: Elșad Bagirov. Istanbul devlet opera ve balesi.

Mult roșu în decor; costume de epocă, turcești; acțiunea se desfășoară în 1916. La începutul fiecărui act se proiectează pe cortină Decor: Selçuk Tollu. Mi se pare ca un film color spectacolul. Yilmaz îmi traduce la ureche din cînd în cînd.

Opera de stat este o clădire impunătoare, modernă, luminată de reflectoare în față. O acustică foarte bună

Miercuri seara: film în Kadiköy, cu Yilmaz, "Pelle the conqueror", coproducție suedezo-daneză, [redacted] regia Bille August. Premiul "Palmierul de aur" la Festivalul Internațional de la Cannes. Film de culoare, despre viața emigranților! (Iată, Yilmaz, ce ne-așteaptă!) Excelent. Mi-amintește de celălalt, Oscar, "Imperiul pasiunilor". Bătrînul, tatăl lui "Pelle, a jucat ca Anthony Quinn în "Zorba Grecul". Îmi plac filmele expresive, reflectînd [redacted] viața reală, aspră, actorii gravi.

- 30.03.89

Am discutat cu o traducătoare și dramaturgă de la Teatrul de Stat din Istanbul, într-o engleză chinuită din partea mea, să prezint un manuscris de teatru spre punere în scenă (mă refeream la "Întîmplări cu Păcală"). Să-i aduc manuscrisul în turcă sau engleză. Au nevoie de piese pentru copii. Sau pot încerca la alte companii teatrale particulare.

Vorbesc cu Yilmaz, zice că nu-i place piesa mea că n-are acțiune, că e greu de adaptat pentru turci.

– Ai vrea cu sultani, cadîne?

Îi propun să zicem Nastratin Hogea în loc de Păcală. Yilmaz refuză, nedecis, îndoit de succes. Cică nu merge.

Contactat Padre Alphons la biserica Sant Antonie. Îi arăt cărțile mele de versuri,

el pe-a lui, în malteză (cu caractere latine), puse pe muzică și cîntate în biserică.
Îi las un Curriculum vitae, niște fotocopii de scrisori de recomandare, și o pagină cu ceea ce (ar) trebui să facă pentru a [redacted] mă ajuta. Mi-a promis că intervine. O cunoștea și pe Mme Viviene Dumezic.

Expoziția de fotografii Hüseyim Özdemir din lumea microscopică a gîzelor, insectelor. Cît de colorate și frumoase sînt văzute cu lupa, în universul lor neștiut, sensibil și fin.

Am acceptul în buzunar, mă doare în paște!

Fie drumul cît de greu,
Ăsta este drumul meu!

Constat cu surprindere că EMIN este prenume turcesc, dar înseamnă și „sigur". Slavizat, a devenit EMINOVICI (serbizat mai exact), iar românizat apoi: EMINESCU. De aceea susțineau unii că Eminescu a fost de origine, nici mai mult nici mai puțin, turcă?

De banii rămași trebuie să țin ca ochii din cap.

-31.03.89
Am chefuit cu Nea Nicky, Nea Gică, Bogdan, Marek I. A plătit Nea Nicky. Trei sticle de bere, semințe prăjite, alune. M-am dispus, glumeam cu Bogdan și Marek I:
- Ai încredere în nevastă-ta? îl iscodesc pe polak.
- Profesor!... N-am încredere, dar [redacted] să [redacted] nu aflu eu nimic, găsește Marek I o alternativă.

-01.04.89
A mai trecut o lună!
Noi stăm tot în „ceață", la figurat. Nu știm nimic.

Intensă activitate de distribuire a „antipoesies"-lor. Astăzi: 8 scrisori = 8 exemplare. Noroc că sînt atît de mici, de încap într-un plic obișnuit. Să nu mă pripesc.

Am făcut baie. O să îndesesc. [redacted] Măcar o dată pe săptămînă. Mă simt așa de bine! Ca un copil. Întineresc.
Nea Gică m-a tuns urît: cu breton în față, nedrept la spate. Am mai potrivit și eu cu lama părul pe la urechi. Nu-i nimic, crește!

Citesc „Revista Scriitorilor Români", am obosit scriind. Am neglijat jurnalul în ultimele două săptămîni, am pierdut media de o foaie pe zi. Evenimentele importante le-am trecut. Am scăpat însă gînduri, idei, frămîntări — chestiuni mai [redacted] profunde. Viața mea. Trăirile mele.

De ce să ne certăm noi cînd sîntem deja atît de amărîți? Există o tristețe permanentă. Există o indispoziție continuă. Există o tensiune generală. Există o stare de disperare pe care fiecare o ține pe picioare cum poate. Există o nesiguranță, în mod cert.

- 02.04.89

Sînt, am fost și vreau să rămîn inegal în opera mea. Asta înseamnă mișcare, neplafonare, promovarea noului. Vivat inegalitatea!

Ce-am ajuns! Stau și mă uit la ferestrele luminate ale altora și rîvnesc! Cînd o să am și eu casa mea, familia, copiii?

Astăzi mi-a mers rău: am pierdut ochelarii, apoi pixul. Ce bleg! Ce tântălău!
Am fost cu Yilmaz în Gülhane, parcul cu animale și păsări, muzică liniștitoare la megafoane (Kleidermann).
Plimbarea pe faleză în aerul sărat al mării, alunele prăjite — felbeltea lui Yilmaz — m-au descrețit. Am uitat de ochelari, de grija lor. Dar cum merg marți la teatru? Și mai ales miercuri la televizor: Steaua București - Galatasaray Istanbul, fotbal? Țin să-l văd.
Trebuie să mai trec pe la biserică fiindcă întîmpin numai necazuri.

De la 78 kg slăbisem la 71, acum resalt la 74.

- 05.04.89

Din nou rămas în urmă cu jurnalul. Mă simt copleșit de o serie de probleme. Scrisori, distribuiri. Nu mai fac față. Apoi și umblări brambura cu Yilmaz.
Ieri trebuia să mergem la un teatru turcesc la Centrul de Cultură „Atatürk" din Tacsim: „Bebek uykusu", de Kenan Işık. Dar au schimbat piesa. Am fost atunci

la două filme porno pe Istiqlal, avem testiculele umflate, se exprimă Yilmaz. M-am săturat și de porno. Vreau filme artistice, premiate la festivaluri internaționale, ca „L'Empire des passions" ori „Pelle the conqueror", culoare multă.
Astăzi: [redacted] un pictor ambulant Barış pe marginea străzii, vînzînd tablouri cu imagine marine, vapoare, mult albastru, realism oriental, moschei (Istanbul).
Expoziție de basoreliefuri Ibrahim Kuvvetli: marea nu lipsește, cu vapoare, blocuri, figuri tipice de turci, tradiționale. Discut puțin cu autorul, în engleză, îmi acordă un autograf (pentru „Fiorentin").
Ieri: am găsit ochelarii la Biroul de Informații în Kadiköy, la ponton, [redacted] lîngă chioșcul de ziare și cărți! Nu credeam în atîta cinste turcească. După două zile mi-am [redacted] revăzut... vederea.
Astăzi: am vizitat-o pe Mme Richichi care mi-a [redacted] promis că se va interesa la Roma despre transferul meu [redacted] în Italia mai repede. Așa mi-a promis și M. Micouleau. Să vedem dacă ajung la vreun rezultat.
Fotbal: Steau Bükres - Galatasaray Istanbul: 4-0! Dar arbitrul a anulat un gol valabil turcesc și a acordat cu ușurință un 11m pentru români. La club: românii țineau cu Steaua, polițiștii sau supărat. După meci glumeau că ne trimit la Yozgat sau mai rău, în România. Bucătarii au zis

că nu ne mai dau mîncare.

Procesul de îmbătrînire se accentuează. Miopia avansează: -1,50 la ochiul drept și -1,25 la stîngul, de șase ani de cînd port ochelari și aveam -1 doar. Eram în Maroc pe-atunci.

Din cauza moșnegilor care se culcă cu găinile și sting lumina la unsprezece seara, citesc și scriu în veceu. Mi-am dus un scaun la baie, așa se țîrîie, pute aerul.

-06.04.89
Trebuie să cred în nerealizarea mea. Să mă obișnuiesc cu nepublicatul. Sînt un om de rînd. Cu inteligență cel mult medie. Soarta nu mă răsfață deloc. Totul îmi este potrivnic. Nu mă învăț minte odată? Nu e destinul meu să ajung scriitor!
Nu voi ajunge niciodată o personalitate. N-am creat nimic serios, numai poante, giumbușlucuri de stil, speculații minore, jocuri gratuite de cuvinte, frînturi de idei. Nu am stare, nu pot lucra mult timp la același manuscris, vreau cantitate, cantitate. Și, deci, calitate nexam!
Să fac un popas între mine și mine.

-07.04.89
A început ramazanul. Musulmanii n-au voie să mănînce, să bea, să fumeze și să facă dragoste în timpul zilei. Numai noaptea.

Nea Gică Macara s-a mutat la 34, se certase cu Nea Nicky. Am rămas doar trei în cameră. M-am schimbat în patul de jos. E mai bine.
KGB-ul îmi face propunerea să mă mut cu el după ce pleacă al treilea rînd de „canadieni".

Vești sumbre de la Madam: nu vom pleca de aici, noi „americanii", înainte de noiembrie - decembrie. Cum să-i spun asta lui Ely??

Ieri am muncit la cărat pietriș cu roaba: 12000TL, opt ore, în Bostanci. M-am bronzat de mă ustură tot spatele. Mă strînge pielea. Sînt roșu parcă aș fi pîrlit.

Am visat ast-noapte că Ely îmi citise jurnalul turcesc și-l asemăna cu ideile lui... Eminescu. De unde pînă unde? Nici o scriere de-a mea n-a fost vreodată pe placul ei. Mă mira acum, zicea că i-a plăcut. Nevastă-mea n-a văzut niciodată cu ochi buni înclinarea mea spre literatură. Mă sustrăgea ei. O simțeam parcă geloasă.

-08.04.89
Am avut întîlnire cu masar-ul la PTT din Galatasaray la ora patru după amiază. Mie și lui Iulice Gheorghe ne-au făcut ochelari organizația. Ne-am ales ramele. Trebuie să-i luăm marți. De pe Istiqlal pînă la vapor am mers cu metroul: 200 de lire, o singură stație. Pentru prima dată cînd mă urc în metroul turcesc de șapte luni de cînd sînt în Turcia.

Culmea deceniului nouă: n-ai loc de ruși nici în America!
(Din cauza lor nu putem noi emigra.)

-09.04.89

Vizitat în Kadıköy expoziția de pictură a Academiei de arte plastice. Am semnat în caietul expoziției, îndemnat de o doamnă supraveghetoare, o pagină întreagă în franceză. Realism. Impresionism. Culoare turcească. Simbolism. Marea îi obsedează pe pictori, cu vapoarele ei. Flori. Peisaje. Figuri de țărani turci. Dar și post-modernism: Güzin Tangör, Janin Otçuoğlu („night is creation"), Isınsu Ayyıldız: suprapuneri de imagini, amintind cumva de colaje, sau de cubism.

A doua expoziție în Sirkeci, pictorul Ilhami Atalay, mi-a dat și-un autograf. Expunerea începea din fața blocului, urca pe scări pînă la ultimul etaj în atelierul pictorului, apoi pe terasă. Om simpatic, plăcut la vorbă, cu barbă, glumeț. Cînd am intrat, eu cu Yilmaz, a crezut că sîntem turci!
Avea o grămadă de tablouri, stilul balcanic, migăloșenie, mult roșu (specific turcesc și în îmbrăcăminte), femei cu rochii în flori și floricele — semănau cu țigăncile noastre. Avea și <u>artă abstractă</u> ([redacted] sintagma îi aparține). L-am întrebat ce reprezintă. <u>Nimic</u>, mi-a răspuns, <u>artă abstractă</u>. Eu știu că orice se poate interpreta.

[redacted] I-am scris, la rugăminte, un mic „eseu plastic" în franceză (mi-am dat, ca adresă, pe cea a [redacted] traductriței, în Aix-en-Provence): A zis c-o să mă viziteze.
M-a uimit cu registrul de cronici decupate din ziare despre pictura sa, cu carnetul de adrese ale persoanelor unde și-a vîndut lucrările, cu relațiile sale prin toată lumea, cu albumele [redacted] minuțioase în care a notat la fiecare poză colecția particulară în care se găsește (adresa completă), caietul cu însemnări de expoziție și colecție totodată de semnături impresii nume (în care îl ruga pe Yilmaz să-i scrie în românește).
Obsedat de scene de bătălii (mișcarea redată prin imagini flou, suprapuse).

La Moscheea Albastră am intrat cu pantofii în mînă. Femeile stăteau separate la intrare, bărbații în față, ciuciți toți, o masă de capete cu fesuri albe — parcă mă dăduseră cu patrusute de ani în urmă, în Evul Mediu. Pereții, cupola [redacted] înzorzonate cu înflorituri. Stîlpii de susținere cu înscrisuri în arabă. Hogea citea o predică în turcă Yilmaz nu mi-a tradus nimic. Imensă moschee, cea mai mare din Turcia, construită ca o replică la biserica creștină bizantină AyaSofia, la cîteva sute de metri depărtare.

Intrarea a fost gratuită.

Expoziție de carpete. Roșu, grena predominau. Multe desene mărunțele, motive.

Turcii au predilecție pentru roșu, dulce, femei, piperat.

- 10.04.89

Am lucrat la roabă și lopată, scos cuie din scînduri. Opt ore: 12500TL. Puneam pămînt la fundația unui bloc în Bostanci. Între 12 și 13 pauza de masă (la camp). Bronzat puțin.

Prima traducere în portugheză a unor poezii de-ale mele: „Fanático", traduçăn par Teresinka Pereira, desehho par Xico, International Writers' and Artists Association, 1989. Este un pliant de patru pagini cuprinzînd trei antipoeme trimise în franceză.

- 11.04.89

Zi de muncă. M-am făcut profesor de roabă. Car cu roaba cărămizi de construcții (<u>tula</u>). Scot cu tesla cuie din blăni. Mi-a intrat unul prin talpă, a găurit și tenes și tot. M-am descălțat. Îmi sîngera piciorul stîng. Să nu fac vreo cangrenă.

Poezie pe turcește: <u>Para yok</u>
<u>Problem</u> <u>çok</u>!

- 12.04.89

Nici Micouleau nici Richichi nu s-au interesat pentru emigrarea mea.

Referitor la tunsoarea mea bretonată Micouleau zice că parcă m-ar fi călcat tractorul!

- Din economie, răspund, ca să nu plătesc bani la frizer.

Îl rog să împrumute placheta mea și lui Camadro, consulul general, fiindcă-i plac poantele. I-am scris lui André Camp, prieten de-al său, dacă îi telefonează să-i amintească de mine.

Vasile Inginerul și Tibi pregătesc o scrisoare semnată de toți cei cu accepte pentru America pentru că nu ne vin vizele italiene.

- 14.04.89

Astăzi am scris 11 scrisori. Sînt epuizat.

Religia este o medicină ideatică. Ea lucrează cu bolile sufletului: neliniște, neprevăzut.

Mereu am avut impresia că se rîde de mine. Că sînt stîngaci și lent. Am trăit cu teamă că oamenii din jur mă batjocoresc. Dacă auzeam chicote mi se strîngea inima: oare eu stîrnesc ilaritatea celorlalți? Sînt atît de neîndemînatic? Sînt prostul tuturor?

Eram permanent atent la felul cum vorbesc. Îmi controlam gesturile.

Aici, în camp, glumeau pe seama mea că scriu poezii — în special la butoi. Participa și Yilmaz la ponegrirea mea în beție, Yilmaz cel mai bun prieten al meu în camp. Am reușit să trec peste. Ei bîrfeau lîngă mine, eu mă făceam că dorm, pînă cînd am adormit într-adevăr scăpîndu-mi auzul de veninul lor. În față nu-mi zic nimic treji.

- 15.04.89

Săptămîna încheiată, de luni pînă sîmbătă, am primit în fiecare zi cîte o scrisoare și numai una.

Un fir subtire.

După expedierea antipoemelor o să primesc și potop, la fel ca și distribuirea pliantului în portugheză.

Toți vorbesc de semnificația morții (excelente meditațiile lui Alexandru Mircea, „Revista Scriitorilor Români", 1988), dar de cea a nașterii nu au nimic de spus? De exemplu, de ce m-am născut eu? Era nevoie de mine în lumea aceasta? Am eu un rol de jucat pe scena omenirii? Important? Ce-ar fi fost dacă nu existam? Desigur, o absență care s-ar fi amplificat: nici Mihai și nici Gabriel n-ar fi venit pe lume, și nici fiii lor ș.a.m.d.

- 16.04.89

Nu „Ceaușescu, vrem pace", Ceaușescu lasă lumea-n pace!

Se scria pînă acum „Proletari din toate țările, uniți-vă!" pe ziarele românești. A dispărut lozinca deoarece clanului îi e frică de unitatea proletarilor. Prin securitate caută să-i dezbine.

Se afirma cu tărie „Partidul Comunist Român, forța politică conducătoare", acum nu se mai zice, se înțelegea că partidul a venit cu forța.

De cînd a plecat Nea Gică din cameră s-a mutat și cioara din par. Cînta a pagubă în fiecare dimineață în dreptul ferestrei noastre.

Zilele sînt atît de monotone că nici n-am ce să notez în jurnal.

Cred în poezie. Cred în artă. Cred în cărți. Cred în creație, singura care mai mă ține om normal. Fără speranță în [redacted] opera mea aș înnebuni! Aș muri...

Ține-mă, Doamne, treaz. Dă-mi aripile înălțării.

Cultura mea e o spoială. Trebuie să aprofundez ceva. Trebuie să încep un studiu sistematic. Să mă țin numai de un lucru. Mă simt superficial. Mă simt prea mediocru, dar al dracu de ambițios! Muncesc mult, dar primitiv. Gîndesc mult, dar neprofund. Un singur [redacted] ideal: să public, să public, să public. Mi-e drag să știu că o carte e cartea mea. Sînt oare un grafoman? Maniac? „Fanatic"? cum m-a calificat Pereira, a [redacted] tipărit și un pliant cu titlul acesta! Nebunia mea literară făcută publică.

- 18.04.89

Am rămas două zile cu jurnalul în urmă, m-au furat evenimentele.

Azi am muncit de mi-au sărit ochii. Am descărcat cu Nea Nicky și Dan Machedonu o mașină de cherestrea. Scîndurile verzi, le duceam pînă în fundul curții. M-am umplut de țăpligi în

palme. Mă dor toți mușchii. Merg ca un robot. Trupul mi-e greu. Am făcut o baie. Pauza de prînz: am mîncat singur o jüne, trei sticle de lapte, un sfert de pachet de unt.
De multe ori [redacted] vroiam să renunț, să mă lipsesc și de bani și de tot. [redacted] Îmi părea rău că am părăsit România. Oare ce-o să fac eu în Occident? În afară de matematică și literatură nu știu nimic! Mi-ar trebui o calificare tehnică.
N-am mai ajuns la camp nici la masa de seară. La șapte jumate [redacted] ne-am înapoiat. Sleit de puteri. Cu nările e o problemă: simt că sînt murdare că am pleavă înăuntru că inspir rumeguș că mă ințeapă că sînt încărcate.
De oboseală mi-e teamă că n-o să pot să dorm la noapte. O săptămînă întreagă o să trebuiască să mă refac. Voi resimți efortul cîteva zile continuu.
Dar ochii mă neliniștesc pe mine, și dinții. Mă obsedează. Miopia crește, dantura descrește. Azi m-a durut măseaua de minte din stînga, jos. Se căznește de ani de zile să iese, nu poate să scoată capul din cauza cărnii de pe gingie. De două ori am făcut incizie la dermatologie ca să-i [redacted] deschid drumul.
În final plătiți bine: 20 000 TL într-o singură zi. Record. (Dar ne-a muncit ca pe animale!) Plus 10 000 TL de mîncare pentru toți.

M-am certat cu Dan Machedonu, l-am învinuit pe nedrept că ar fi aranjat cu patronul să ia mai mult [redacted] iar nouă să [redacted] ne dea [redacted] doar 15 000. S-a enervat și am aflat astfel că machedonii lui mă invidiază că am luat acceptul fiind membru de partid, că [redacted] m-au reclamat lui... Aristide Buhoiu (!) și c-o să mă văd criticat în „Universul". Dacă o să plec înaintea lor, îmi pun o bombă (!) fiindcă aici sîntem Vest.
- Păi și Aristide Buhoiu a fost membru de partid caut să mă apăr eu. Cît despre bombă, poate or să te expulzeze direct în România ca terorist.
Într-adevăr, în Occident românii sînt foarte răi. Mulți își fac prieteni <u>străini</u>.

Ieri am lăsat un exemplar din antipoezii lui Micouleau, împreună cu un „Curriculum vitae" literar. Le va trimite unui critic de poezie de la [redacted] „<u>Figaro Magazine</u>".
- Ecrivez-lui un petit mot, je vous en prie.
- Oui, biensûr... Je suis un animateur culturel etc. etc.... J'ai rencontré un fou...
- ... Un fou de la poésie!
Las numărul de telefon profesorului de matematică Jean-Marie Lacharpagne să-mi trimită elevi la meditat. Dar din comoditate nu cred c-o va face!
Intru în criză de bani. Scad, scad și iar pun cîte un pic. Munca fizică mă epuizează. Și mai am atîta de așteptat! Trebuie să găsesc o soluție. Încep iar cu cerșitul?
În continuare jazz cu <u>Louis Sclavis ~~Quintet~~</u>, premieră pentru mine. Am stat în picioare lîngă Micouleau și Lacharpagne. Atrăgător, aproape

dansam în timpul spectacolului, în holul Universității Tehnice din Istanbul. Cel mai bun cvintet francez de jazz contemporan (mi s-a părut stranie coafura lui Dominique Pifarely de la vioară: părul legat în spate ca fetele, ochelari puși pe păr cu lănțișor, mustăcioară subțire, puțin vizibilă. Écharpagne îmi spune că e la curent această modă în Franța, un occidental nu e deloc surprins.
— En Roumanie c'est interdit, zic eu.
Dar ca profesor nu e bine să te porți așa fiindcă un părinte poate să-ți reproșeze că nu ești serios. Pe stradă este admis.).

Nur Gökse, pictoriță, expune la Fransiz Kültür Merkezi: flori; mult galben în tablourile ei. Peisaje rurale.

19.04.89

Am muncit ieri de m-am cocoșat!

KGB-ul zice că sînt ciufut.
Florin Blondu afirmă că am prea mulți prieteni în America și vin cu brațul de scrisori. Tibi mă acuză că sînt puturos, [redacted] cicălitor, că am pretenții cu lumina, că mîzgălesc toată ziua probleme, dar am uitat să le mai rezolv.

Galatasaray – Steaua = 1-1 la Izmir. S-a calificat în finală Steaua. Ilmaz, român-turc, a ținut cu românii. O să se supere poliția pe noi, pe campioniștii români.
Marek II m-a felicitat "Bravo Romania!"
Polonezii nu că se bucurau pentru Steaua, dar erau împotriva turcilor.

Am văzut meciul la televizorul KGB-ului, Ilmaz (ortografierea românească a lui Yilmaz) s-a mutat cu el. M-a enervat televizorul dispărea imaginea, se înnegrea, dungi, era un contact [redacted] neperfectat. KGB-ul mă momește în camera lui pe 9 mai, cînd pleacă Florin Blondu și Marius, canadienii — seria a doua. Dar văd că fumează în cameră și nu-mi convine. Apoi, curiozitatea și miștoul lor în privința persoanei mele mă deranjează. La sfîrșit i-am recomandat KGB-ului să [redacted] bage mai bine pești în televizor și să-l facă acvariu.
Toți românii au ținut cu Steaua.
Deseară este Inter-Real. Nu-l voi vedea. Nici meciul de la prînz n-aș fi vrut să-l asist, dar mă simțeam obosit fizic și intelectual. Am zis că mă relaxez.
După somnul de la prînz mă simt odihnit, cu poftă de muncă. Forțez terminarea distribuirii antipoemelor. Mai am zece exemplare dintre care unul rămîne pentru mine iar vreo două-trei pentru persoane de la emigrare. Restul nu știu unde ar fi mai indicat să le trimit.

În România [redacted] era bruiată „Europa Liberă". Dar și în Turcia? De ce se prinde așa greu?

E zece seara. Toată lumea e plecată la meci. Eu scriu lui Signoret. Este o liniște deplină și mă simt splendid. Mi-a trecut toată oboseala de la cherestrea.

De două zile n-am mai primit scrisori,
lucru neobișnuit pentru mine. Senzație de
ărăsire și uitare.

20.04.89.
Se-apropie Floriile. Colegii de cameră îmi
bat apropouri să fac cinste. Nea Vasile
se oferă să-mi aducă un ca-cadou.

i de zugrăvire în cameră, de diminea-
a pînă seara. Timp [redacted] pierdut. Îmi pla-
ificasem altceva: scrisori de distri-
uit AAB, recorectat traducerea Pereirei.

21.04.89
ingura mea alienare: poșta și scrisorile.

Mă împac greu cu gîndul că forma
nea fizică scade. Mă degradez din zi
n zi fizic și moral. Am o măsea care
u e a mea, mă lovesc mereu de ea.
Ochii se tocesc continuu fără nici un
ost (nu realizez lucrări pe măsura
fortului depus). Muncesc prea mult
n lucruri primitive, cu metode pri-
itive, cu unelte primitive.
Mă obsedează această nerealizare, us-
ăciunea ochilor, măseaua de fier
usă strîmb de un doctor turc. Mă
oare inima de supărare. Aseară
n-am culcat morfolăit, bosumflat,
înnegurat. Nu-i înghit pe moșnegii
damblagiți din cameră, epavele cam-
ului.
Mă neliniștește enorm așteptarea pentru
Italia, apoi pentru America. Nu mai am
chef de nimic! Sînt molesit, indispus.
Apoi, moșnegii se ceartă între ei, stare de
tensiune în cameră, mă tachinează și pe
mine. Mă enervez ușor. Îmi ies din
țîțîni. Mă doare sufletul. Regret că am
făcut pasul acesta. Mai bine rămîneam
în România. Am lăsat părinții singuri,
și doi copii cu tată [redacted] prin telefon. La Craiova
cunoscuții rîd de mine că m-am îm-
potmolit în Turcia...

„Cuvântul Românesc" este cea mai bună re-
vistă social-politică românească din exil,
„Agora" cea mai bună revistă literară,
iar „Libertas Mathematica" analog pen-
tru matematicienii români plecați.

E vineri, dar parcă ar fi sîmbătă.

Săptămîna viitoare e săptămîna mare. Vine
PașteleOrtodox.

Çolak înseamnă „ciung" în turcă, ortografiat
în românește ciolac, nume propriu românesc
de familie. Ciolac Ion, profesor de mate-
matică, Președinte al Filialei Dolj de Fila-
telie.

O lună de zile pentru distribuirea a 50 de
exemplare din AAB. Bucuros și că am scă-
pat, să mă pot ocupa de altceva. Aș scrie
niște piese scurte de teatru, cu tîlc, bi-
zare, ficțiuni, parabole.

Poezii religioase publicate de Eminescu, Alecsandri, Coșbuc citesc în „Cuvântul Românesc". De aceea nu se editează operele complete nici ale clasicilor. În afară de alte idei politice, sociale (de pildă scrierile lui Eminescu de la „Timpul").

- 22.04.89
Cînd mă gîndesc că mîine trebuie să-i dau telefon lui Ely, am emoții.

Îi spun lui Stoian Bulgaru că nu plecăm din cauză că rușii au prioritate.
- Înseamnă că și noi, conchide Stoian, pentru că Bulgaria este a paisprezecea republică sovietică.
Se mai gîndește el: Și voi, România este a șaptesprezecea.
- Niema, răspund.

- Mr. Lacharpagne își exprimă dorința să citească poeziile tale, m-anunță Micouleau.
- O să moară de rîs, mă laud eu.
- ... Sau de plîns, glumește el!

Am lucrări pe care, dacă ar fi să-mi structurez opera, le-aș include și într-un gen și în altul. De exemplu „Aventurile dragostei" este atît lirică (formată din centoane de versuri ale unor poeți) cît și dramatică.
„Grafopoemele": poeme și desene în același timp.
„Peisaj cu vise": poem și proză.

„Cerc vicios": roman și culegere de eseuri. (49)
„O paralelă între limbajul științific, [redacted] limbajul poetic și limbajul rebusistic": eseu științific, poetic, rebusistic.

- 23.04.89
Telefonat Ely prin automat (satelit): 99-40-41-30393 ?
m-a costat mai ieftin: 8 fise = 6000 lire. Turcii le zic jetoane. Legătura după cîteva secunde. Nu am reușit din prima. Mi-a mîncat și o fisă. Mi s-a întrerupt o dată.
Îi transmit urgent că am primit scrisorile ei din 3, respectiv 28 martie (ultima conținînd două plicuri pe care le-a găsit la cutie în țară).
La Bălcești [redacted] n-a mai ajuns nimic de la mine și nici la Craiova (deci securitatea s-a prins de Kuaba, de Tîntăreni).
Sînt considerat caz special de emigrare, grăbindu-mă; repartizat la Phoenix, Arizona, dar am cerut să-mi schimbe în Texas ori California. Mi s-au publicat: o culegere de poezii în Franța și niște articole în Canada și SUA.
Voi telefona din nou pe 21 mai.
Ely îmi urează „La Mulți Ani!" de Florii.
Mihai nerăbdător. Îmi spune că a fost la Bălcești, s-a simțit bine, s-a jucat cu animalele. Apuc să-i mai transmit: vreau un dicționar de expresii englezești și altul italian. Lunile mai și iunie voi sta tot aici.
Ely mi-a părut indiferentă.

Cu Nea Vasile am fost la biserică. Am aprins patru lumînări. Erau mai mulți români veniți ca de obicei.

Pentru cheful de desearā am cumpārat două sticle de vin și una de pepsi. Fac cinste de ziua mea.
Nea Vasile a reparat casetofonul, avem casete cu muzică populară românească: Tiberiu Ceia, Ion Dolănescu (pe unde o mai fi și ăsta?), Irina Loghin (cu cîntece țigănești, „Deschide gropare groapa"), Maria Cornescu, bănățeană (Costel Dumitru, muzică după care mă topeam eu la Olănești) etc.
Frigem niște carași pe grătar în grădina campului, foc, se adună copii: Goszka, Anuszka, desfacem sticla de vin și pepsi ca gheata de la Erol, mîncăm cu saramură. Glumim lîngă fumul care se scurge. O agapă de toată cinstea. Servim fetițele cu pepsi.
— Peste 4-5 ani or să fie bune..., zîmbește obscen Yilmaz. Noroc că polonezele nu înteleg. Știu și ele două cuvinte românești: <u>da</u> și <u>nu</u>. Le repetă des. În poloneză la pește se zice <u>rîbî</u>, accentuează ele.
Continuăm petrecerea în cameră. Mai cumpăr o sticlă de pepsi. Prind pofta de vorbă. Bancuri, s-a deschis sacul. Nea Vasile se ambalează și el cu aventuri sexuale din tinerețe. Le umflă bine de tot. Treceau femeile prin patul lui pe bandă rulantă. Uneia îi spărsese bazinul, cu penisul umflat de laptele cucului, de a cusut-o doctorul. La alta își lega elastic ca s-o frece mai bine. După ce le-a regulat pe toate, a început să povestească afaceri cu bani. A ajuns imediat milionar.
Yilmaz asculta și rîdea. Eu la fel.
Apoi, plănuita fugă în Germania a lui Nea Vasile, îl asociază și pe Yilmaz. Îi pun să se intereseze și despre Franța mea, cu tirul vor s-o-ntindă. Marți discută problema cu un turc. Yilmaz fiind [redacted] <u>terciman</u>. Fugitul în Grecia s-a demodat. Campiștii încearcă s-ajungă acuma direct în țările dezvoltate ale Europei, unde caută să se stabilească.

— 24.04.89

Nea Gică Macara, Nea Nicky, Nea Vasile m-acuză de „spion internațional". Cică umblu pe la ambasade și dau informații. Că am fost la Consulatul Român.

Poetul și prozatorul George Băjenaru băjenează prin lumea largă. Acum este în America.

Trăiesc pentru că n-am încotro. Mi s-a acrit de camp.

România are un singur turist: Ceaușescu!

Patru români au cerut azil politic în Turcia după meciul [redacted] Galatasaray — Steaua.

Eu nu aparțin nici unei literaturi. Sînt mereu pe dinafară. Lucrările mele nu se iau în considerare de nimeni. Public în edituri mici, obscure, mă autoeditez, îmi distribui singur lucrările, foarte greu, cheltuiesc bani mulți (în timp ce alții cîștigă!), plătesc cotizații pentru diverse membrării (numai așa pot eu face parte dintr-o asociație!), colaborez la reviste neimportante, pierd timpul cu lucrări inutile, de mult n-am

mai citit o carte, sînt dezorientat, mă țin de fleacuri, de speculații, nimeni nu mă bagă în seamă. Un adevărat RATAT.
Cu ce sînt ceilalți mai breji ca mine?
Poate nu vrea steaua mea să răsară? [redacted]
Nu sînt ursit să devin o personalitate?
În viață nu mă pot lansa? Mi-e hărăzită o altă poartă?
[redacted] Doresc să m-afirm, să m-afirm, să m-afirm.
Sufăr de neluareînseamă. Nu reprezint nimic în ochii literaților și nici al matematicienilor. Sînt considerat o nulitate sau o mediocritate ambițioasă. Personal, cred că sînt prea [redacted] superficial și prea pretențios. Îmi dau aere în mine de om mare. Mă întind [redacted] cît nu mi-e plapuma. Mă risipesc peste puteri. Sînt tensionat. Sînt obsedat. Sînt slab. Și ochii mă dor, mă dor.
Am ajuns bătaia de joc a campului: poetul!

Astăzi Polițistu Mustafa m-a întrebat dacă am scris ceva despre camp în placheta mea din Franța, și ce părere am eu despre condițiile [redacted] de aici?
„Sînt acceptabile, dar stăm prea mult", am răspuns.

E ora unsprezece. Moșii s-au culcat, au stins și lumina. Eu completez jurnalul la becul de la patul meu. Mă arde în cap, în partea stîngă. Parcă m-ar radia. Simt că mi se umflă o bășică pe țeastă, ca un balon.

Pentru toți sînt un păduche, un vierme, un număr.

- 25.04.89

Nici o reacție la placheta mea. Am trimis, așa cum bine știu să mă orientez!, persoanelor cărora antipoeziile mele să nu le trezească nici un efect. Nimic, așadar, la poștă. Nici măcar scrisori de confirmare a primirii.
Scriu eu atît de diferit în raport cu alții? Atît de neînțeles?
M-a publicat LeRoy de milă? (literară!)
Cei, care îmi mai răspund, o fac din complezență?
Le-am cerut prea multe? (să prezinte placheta în revista lor, s-o împrumute în jurul lor, să mă ajute cu emigrarea). Sau sînt persoane necompetente în poezie (în stilul meu) și „nu se bagă" ca să nu se facă de rîs!?
De felul meu [redacted] mă dovedesc stîngaci în relațiile oamenii, am antipatii, adesea naiv, țap ispășitor în greșelile altora.

Nu mă interesează, poate să zică oricine că sînt prost, nebun, tîmpit. Nu mă interesează! Deja mă doare capul cînd mă gîndesc că trebuie să mai stau doi ani prin campuri. Nu duc necazurile mele, să mai iau și de la alții?
Nu-mi doresc decît să plec odată. Mă doare sufletul aici. Înțelege, Dumnezeule, și simte oful meu!

Mă rad rar pentru a înceti procesul de îmbătrînire. De aceea par veșnic bătrîn. Neîngrijit. Cînd îmi dau jos perii de pe față arăt ca un adolescent.
Dar campul îmi accelerează degradarea fizică.

Ieri am creat două poezii jumătate, astăzi două, în franceză. Nu prididesc deloc cu franceza. Ar

trebui să-mi bag mințile în chiloți și să mă pun cu brînciii pe engleză.

Fost în MERTER, Londra Camping, cu Nea Vasile. Mi-a plătit drumul. Am ajuns seara, am discutat cu un grup de șoferi francezi de TIR. Nu au vrut să ne ascundă și să ne treacă granița pînă în Austria, RFG sau Franța. Este periculos, afirmau, iar la ieșirea din Turcia, în Yugoslavia și mai ales Bulgaria desigilează și controlează vameșii. Să plecăm în Grecia și-apoi în Italia, că e Piața Comună și nu sînt probleme de frontieră. De fapt ei aveau cisterne. Rămîne să mai încerce Nea Vasile și la șoferii turci. Aștia sînt mai afaceriști.

Expoziția de pictură Hüsein Yüce din Kadıköy: [redacted] tablouri de un realism artificial, ca de bîlci, un post-impresionism. Copaci nenaturali, peisaje roșii.

- 26.04.89
Săptămîna Mare. Postul Paștelui.
Ar trebui să țin.

Preot Dr. Dumitru Ichim: „Aparițiile Maicii Domnului la Medjugorje" (Iugoslavia) și soția sa: Florica Batu Ichim: „Bolnav de cancer la Medjugorje", broșuri religioase distribuite gratuit din Kitchener (Canada). Aș vrea să mi se întîmple și mie. Mă gîndesc cumva și la o poezie a lui Marin Sorescu din „La lilieci" în acest sens.

KGB-ul și Daniel Pocăitu primesc scrisorile la Post Restant Acibadem, dar plătesc. De ce acest secret?

Eu scriu numai [redacted] la persoane care nu-mi răspund! Nu m-așteptam ca după 46+8 exemplare din AAB, respectiv „Fanático", trimise în tot atîtea scrisori, să nu primesc decît răspunsuri răzlețe (4% procentul), fără ecouri. Există doar două explicații: ori cărțile sînt slabe, ori nu le-am expediat acolo unde trebuie. (Deși cred că e și una și alta.)

Cei din cameră sînt certați între ei. Eu sînt neutru. Taberele încearcă să mă atragă de-o parte sau de alta. Eu nu mă dau de partea [redacted] nimănui, ceea ce nu convine.

Soare. Cer albastru. Făcut plajă în grădina campului, pe pătura Grojarului. Cînd m-am trezit, Relu îmi puse o cruce din [redacted] nuiele la cap!
Apoi un duș cald în cameră. Miercurea și sîmbăta ne dau apă caldă. Istanbulul suferă de lipsă de apă din cauza costului foarte scump al instalațiilor de purificare a apei din mare.

Dinu Flămând rămas la Paris. Se mută Uniunea Scriitorilor în afara teroarei. „Europa Liberă" îi amintește pe toți, în afară de mine. Eu scriu pentru nimeni, public pentru vid, pentru posteritate?

Nea Vasile mă pune să-i traduc în engleză o scrisoare către ONU, de nemulțumire. Că delegații, canadian și australian, ca să-ți acorde acceptul trebuie să-l omori pe Ceaușescu! În continuare, Nea Vasile se scuză că n-are cum să-l o-

moare pe Ceaușescu fiindcă el e om de rînd
și nu are cum să ajungă la conducător.
Citesc și bufnesc de rîs. Și acum, cînd
scriu, mă [redacted] umflă rîsul.
Amenință că, dacă nu-i rezolvă favorabil
transferul în Austria, fuge în Grecia sau
Italia. Că, de ce îl obligă pe el să mear-
gă în Canada sau Australia cînd ar vrea
Europa?

-27.04.89
Trăim și respirăm împreună același aer.

Nu [redacted] pot să scriu mai mult de 1-2 poeme în franceză pe zi. Mi-e dificil. (Am și un stil greoi, migălos.)

Aici e hibernare curată, nu faci nimic, te dai jos din pat și te duci la masă.

-28.04.89
Nea Vasile a scris în Canada, la o adresă luată din ziar, că e [redacted] divorțat (!) și ar fi dispus să se însoare. A dat femeia telefon după el, întreba de „logodnicul meu Vasile...", Nea Nicky să cadă jos din picioare cînd a auzit nu alta! Nea Vasile vrea să fie sponsorat ca să scape din lagăr. Din Calgary e cucoana, peste 50 de ani, cu ochelari, i-am văzut și eu poza. I-a cerut certificatul de [redacted] divorț, și-a dat-o în bară Nea Vasile!
Îi scrisese și (pentru) Nea Nicky să-l sponsoreze o prietenă de-a ei. Și el nedivorțat!!

Grea e despărțirea de familie!

Astăzi am scris a 300-a epistolă (turcească!). O vedere ~~tristă~~, răspuns la scrisoarea lui Ionesco, care nu mă ajută la publicarea sau jucarea nici unei piese de teatru. Este al mielea NU! [redacted] Printre atîtea refuzuri, nici un da ca lumea. Numai da-uri mici, neimportante, foarte puține. Ce să fac?
Să scriu romane realiste cu intrigă, poliție, sex, aventuri. Să văd ce va ieși!
Dar pînă atunci mai am de sfîrșit niște nimicuri. (Și uite așa îmi pierd timpul!)

Avea Nica dreptate cînd spunea că nici capitaliștii nu te-ajută pînă nu au un profit de la tine. Fac eforturi extraordinare pentru a tipări cele două piese de teatru scoase [redacted] peste granița. Nu mă ajută nimeni. Am încercat în mai mult de zece locuri. O groază de bani investiți pentru fotocopii și timbre. Dolarii scad și nu mai am de unde să pun alții la loc. Aș mai rezista, cel mult, două luni (cu cheltuieli minime: 2$ pe zi). Singurul avantaj: devalorizarea lirei turcești în raport cu dolarul.

Oricum e mai bine în lagăr aici, chiar fără bani, decît în România.

M-am refăcut de la ultima muncă, și la palme (aveam pe dreapta amorțită) și la dinți (măseaua de minte se căznea iar să iese).

Certat cu Călugăru în urma unor intrigi băgate de Nea Nicky și Nea Vasile.

Sînt mereu contra curentului. În lume se pune accentul pe știință, eu fac artă!
În literatură se pune accentul pe roman, eu scriu

desigur altceva: poezie (care nici nu se vinde nici nu se citește și implicit nici nu se publică), și-apoi teatru, la fel de dificil, [redacted] ba mai problematic (să găsești o trupă de actori care să-l joace).
Bani n-am. Nervii mă lasă. Îmbătrînesc. Sînt stresat, obsedat de neplecarea odată din Turcia. Se-aude că America e blocată zece luni, pînă în noiembrie nu se face nici un interviu, deci nu vor pleca [redacted] nici din Roma, și-atunci nu ne mișcăm nici noi de-aici.
Din nou cerșesc scrisori de recomandare pentru UNHCR Roma de la: Chantal Signoret, Association Poésie Amitié Provence, Teresinka Pereira, [redacted] Maria Manoliu-Manea (ARA), Domnița Sîrbu-Dumitrescu, [redacted] Claude Le Roy, „Cuvântul Românesc", [redacted] Bibl. Rom. Freiburg, „Tolstoi" Fondation, [redacted] Gabriela Carp, [redacted] Ion Rațiu. [redacted] Cîți or trimite? (De trei-patru sînt sigur.) Unsprezece cereri. [Din această cauză unii nu mi-au confirmat nici primirea plachetei.]

După-amiaza am petrecut-o în parc: trei ore. Am încercat să continui piesuța în franceză. N-a mers. Eram nervos după discuția cu Călugăru, aprinsă. Mă certam cu mine singur. Mă justificam mie însumi.

Seara îmi fac bilanțul zilei: ce am creat?

- 29.04.89
În țară legile se înăspresc. Acum: îngreunarea expedierii de pachete din străinătate. Le voi trimite valută (lui Ely și Bebe) ca să-și cumpere video-uri. (Există altă soluție?)

Vasile Inginerii îmi zice să stau toată ziua în camp și mă uit după poloneze.
- Bă, tătaie, eu nici nu ies din cameră, decît la masă!

Fost la Înviere. Dar mai întîi am ținut să termin scrisoarea și anexele către Victor Frunză. Este o relație importantă, trebuie păstrat contactul. La miezul nopții puneam în cutia [redacted] de la poșta din Kadiköy, [redacted] înăuntru, la telefoane, un plic mare care abia intra îndoit, numai 800 de lire [redacted] valoarea timbrelor lipite. Sper să ajungă. Am mai riscat eu și în alte dăți.
Pînă la două noaptea am stat în biserică, am cumpărat cea mai ieftină lumînare și am ținut-o aprinsă, mi s-a stins de vreo două ori, am sărutat icoanele puse la mijloc, m-am închinat rugîndu-mă să plec mai repede în Italia (vara aceasta) și să public cartea în teatru în Franța, la o editură mai acătării — să nu mai fiu nevoit să mă autoeditez, să mă autodistribui, să cerșesc recenzii, să [redacted] și reviste care să-mi accepte creațiile. De ce să nu umble și ei după mine, să nu-mi ceară autografe, interviuri?
Am plecat din biserică împreună cu Sorin,

pe drum discutînd despre situația dezastroasă a emigrării noastre, despre primitivismul turcilor (din imperiu am ajuns țară subdezvoltată!).

-30.04.89.

Am ciocnit ouă roșii cu Nea Vasile și Yilmaz. Am mîncat simbolic un ou, o felie de chec.
Nu s-a dus nimeni din camp să ia Paști de dimineață. Am rămas nepăștit anul acesta.
Mi-aduc aminte ce frumos era la noi în aceste zile, cînd eram mic. Mama înroșea ouăle, ieșeam la poartă și ciocneam cu copiii. Unii aveau ouă de lemn sau de ghips. [redacted] Săream în izlaz și mă jucam prin iarbă. Era frumos iz de primăvară. Rupeam fire de păpădie și le „ciocneam", trăgeam cu o tulpină într-alta să vedem care se rupe. Cu [redacted] Piciu, Geonea, Covrig. Nea Profir [redacted] stătea pe bancă afară, cu părul alb. Zîmbea. Ciocnea ouă cu noi. Se refugiase din zona românească ocupată de bulgari. În poștă i se zicea „bulgaru", dar mai rar. Baba Ioana, nevastă-sa, mătura pe la poartă și se lua cu mătura după noi că-i face numai coji de ouă. Ne drăcuia cum îi venea la gură și, deși mama îi făcea injecții, nu mă menaja nici pe mine. Îi dîrdîia capul. Știu că asta era boala ei. Pe ce-i făcea mama injecții

îmi aducea mie cîte-o poală de mere stricate adunate de pe jos. Era zgîrcită baba. Moșul era mai darnic. În fiecare zi se ducea cu papornița la pîine. N-au avut niciodată copii. Poate de aceea nici nu-i iubeau. Cînd [redacted] își simțiseră sfîrșitul și-au comandat sicrie și le țineau în pod. Era sinistru să te urci în podul lor. Vetuța, odată, de frică să n-o bată Nea Iulică, s-a ascuns într-unul din ele.

Zece ani de cînd [redacted] m-am apucat de literatură. Numai timp pierdut, nervi, bani cheltuiți, exasperarea a [redacted] familiei, probleme, probleme. Oare, ar fi momentul să mă las? Am avut vreo bucurie de la literatură? Ce s-ar fi întîmplat dacă mi-aș fi văzut de treabă pe matematică? Mi-ar fi ieșit mai bine?
În literatură nu am nici un succes, e clar. Poate dacă scriu vreun roman. Ceea ce nu cred! Nici nu mă văd în stare.
Deși îmi dau seama că trebuie să [redacted] creez romane, nu creez. De ce naiba? Nu știu!

De la trei la șapte fost în pădurice cu Yilmaz, Nea Vasile, Moș Iuliu, Colonelu și Dodo.
Prăjit pește pe grătar, băut bere, apoi vin amestecat cu pepsi într-o sticlă de-un litru. Am luat apă de la izvor. Glumeam pe seama lui Nea Vasile (= Mircea Krishan 2!). Eu îl „provocam" cu poante. Moș Iuliu băga la cutie, „foarte rar [redacted] deschidea pliscul. Colonelului îi plăcea să învîrtă jarul, să așeze grătarul, Nea Vasile dădea „indicații prețioase", ceilalți adunau surcele". Strînseserăm atîtea lemne că puteam să

frigem un bou! Și cînd am scos niște fițe de pești...

Seara, Nea Vasile a pus o casetă cu Mircea Krishan („Am neamuri la Ierusalim") de-am rîs să ne căcăm pe noi! Caseta a circulat printre campiști. Ne-am descrețit destul de bine frunțile. Are talent cu carul! Ce poate să facă din limba română! Cît de elastică! M-am culcat amețit la doișpe noaptea. Mi-era frică să nu vomit! Mă încercau niște amețeli, plus că mai băusem la baracă un păhărel de vodcă cu Jan, apoi un altul de palincă de la KGB care primise o sticlă de la noul venit, un român-maghiar scenograf. (Voi purta cîteva discuții pe teme teatrale cu el; [redacted] îmi am în plan.)

[redacted]
- 1 mai 1989
Ozal interzice turcilor să demonstreze.

Un nou zvon în camp: vom pleca în iunie în Italia, iar în locul nostru aduc refugiați din Ungaria. Acolo sînt prea mulți.

- Profesore, neam de neamul tău n-a mîncat pînă acum linte și năut. Acasă le dădeam la rațe!

Sîmbătă am primit trei scrisori, astăzi patru. Sînt încadrat de scrisori, mi-e patul plin.

- 02.05.89
Ion Rațiu și-anunță sosirea în toamnă în lagărul din Acibadem. Vrea să ne organizăm.

Am 17 000 lire datorie la Yilmaz. Întîi avusesem la Nea Vasile, dar mi-a achitat-o Yilmaz. N-am fost niciodată în opt luni de zile atît de îndatorat. M-am ferit să împrumut bani. Mai bine am răbdat. Dar cheltui enorm pe fotocopii și timbre. Poșta mă mănîncă.
(Dar cine e bucurosul care primește patru scrisori pe zi? / Singura mea alienare...)
Astăzi la fel. Este însă și o corvoadă răspunsul la toate.

- 03.05.89
Șapte turci care încercau să demonstreze sînt împușcați de 1 mai. [redacted] După alte surse, vreo 50, iar alții 200 răniți.

Primesc [redacted] un colet cu cărți de la Victor Frunză din Danemarca. Editate mai bine ca în România! Coperți lucioase, [redacted] hîrtie de calitate superioară, tipar clar, îngrijit legate. Față de [redacted] foile galbene ale cărților din țară, copertile negre, [redacted] literele șterse!
Citesc Ion Berechet, bine cunoscut din intervențiile sale la „Europa Liberă", liderul românilor din Australia care se zbate pentru orice nou venit, „O ciumă bîntuie România" viața lui chinuită prin spitale psihiatrice, scrisori, certificate medicale, articole din ziare. Îi copiez adresa în [redacted] bloc notes-ul meu. I-aș trimite o carte, dar nu mai am. Împrumut cărțile și celor din cameră. Zilele următoare le voi scoate și [redacted] în afara camerei.

-04.05.89
E bine că n-am bani fiindcă sînt nevoit să stau în camp și să învăț. Altfel, aș umbla gură cască prin oraș, aș cheltui pe dulciuri (în această privință sînt foarte bal-canic!) și bere. Poate și la femei. Nu însuși Noica ne fericea pe noi, românii, deoarece sîntem frustrați de bunăstarea materială a Occidentului consacrîndu-ne atunci spiritului?
Dacă aș primi toate manuscrisele din țară și mi s-ar aproba vreo carte la Paris aș fi fericit. N-aș regreta camp-ismul...

Ar trebui să mai scriu niște scrisori (conform planificării), dar mă simt surmenat. Ce să fac? Să continui lectura „Alergătorului de la Marathon"? S-o dau pe „Lumea Liberă" care mi-a sosit astăzi? Cinci numere, nu alta!
Cinci cărți ieri, cinci reviste azi!

-05.05.89
De Paști m-am împăcat cu Carabaș. Era beat [redacted] criță, a venit în cameră la noi și-i pupa pe toți.
-Hai să te felicit și pe tine, zice.
În timp ce lumea în camp slăbește, lui îi merge bine, se-ngrașă. Nu mai are loc în pantaloni, abia își tîrăște picioarele.

Zvonurile sînt o descărcare psihică (à propos de Steven Sampson, „Zvonuri în România").

Aș trimite poeme în Basarabia, dar mi-e teamă de turci. Dacă mă bagă la relații cu rușii? [redacted] Considerat comunist [redacted] înfund pușcăria. Și ce închisori au turcii! Vestite prin primitivismul lor.

Mă complac într-un evazionism literar.

-06.05.89
Bayram, sărbătoare turcească. Administratorul nu-mi dă voie să intru la club să răspund la [redacted] cîteva scrisori. Trei zile ține, la sfîrșitul fiecărui ramazan. Instituțiile închise.

Consider „Alergătorul de la Marathon" o revistă-carte mai puțin literară, mai mult documentar-politică. Sau, ca să le unim pe toate, literatură politică. Nu lipsită de valoare.
Foarte energic acest Frunză, întreprinzător.

Gheorghe Zamfir amenințat cu moartea. Cînd o să mă „mîndresc" și eu cu o astfel de primejduire?

Goana mea după reviste și ziare și cărți românești de exil. Scriu la scrisori de mă doare capul! Astăzi opt! Mă țin din loc. Am program de creație.
Nea Vasile solicită și el, în stînga, în dreapta, publicații. Îmi mai dau eu adrese. Revistele primite le citește și le închide în geantă. [redacted] Și-a

cumpărat lacăt.

Țiganul îi zice Românului:
- Noi am scăpat de Antonescu, dar ce vă faceți voi cu Ceaușescu?

Aristide Mircea, „Rîsete în Olimp", Editura Grinstein, Israel. Un dicționar mitologic răstălmăcit, interpretat pe dos, confundat intenționat cu lumea de azi (aș zice o depersonificare: [redacted] zeii sînt transformați în oameni de rînd, banalizați, făcuți cu ou și cu oțet), un amestec treptat care dă sarea „definițiilor" mitologice din carte. Alunecarea pe panta [redacted] cotidianului provoacă [redacted] zîmbetul cititorului, planul antic este pigmentat cu suprafețe reale: „VENUS, veche divinitate latină, s-a născut fără mîini" (confuzie voită cu statuia zeiței), sau „TITHONUS / Unul dintre fiii regelui troian Laomedon, [...] nu i-a plăcut cartea ajungînd [FS: de aici se schimbă planul antic cu cel contemporan] un golan de bulevard și rușinea familiei". Jocuri de cuvinte născocite „Priapus suferea de priapism". Desigur, fiecare suferă de el însuși! E normal, nu? Sau cum își începe autorul prefața: „CUVÎNT ÎNAINTE / De ce-o fi necesar acest «cuvînt înainte», nu știu, dar știu că așa se obișnuiește, probabil pentru a pregăti cititorul la ce va urma. / Unii confrați obișnuiesc să-și prefațeze volumele apelînd la personalități. Eu sînt nou venit și prietenii mei încă nu au ajuns atît de departe." Autoironie și ironie. Modernizarea anticilor (sau o nouă interpretare): „Avionul construit de Icarus se compunea din propriul său trup și o pereche de aripi de ceară fixate pe omoplați". Bășcălia zeilor.

-07.05.89
Fiecare refugiat are metodele lui de a supraviețui psihic. Toți sînt amenințați cu nebunia!

Transform totul în literatură!
O cerere-plîngere a lui Nea Vasile către ONU mă face să mă pis pe mine de rîs! O transpun așa cum e, gen proză scurtă postmodernistă (cu greșeli gramaticale și ortografice, cu exprimări puerile, din topor — mai adaug și eu ca s-o piperez mai rău). Nea Vasile mi-o dăduse să i-o traduc în engleză.

M-a surprins nuvela-mărturisire a lui Dan-Titus Surulescu „Frontiereștii plătesc uneori cu viața" („Alergătorul...", nr. 3, 1987). Curajul autorului dar și al editorului (Victor Frunză) de a publica într-un limbaj ordinar, care ar putea fi clasificat de obscen, vulgar, de mahala. Și totuși, să nu ne ascundem după deget, aceasta este realitatea!

Înțesată de perfecte simple (oltenisme, nu? deși autorul pare a fi bănățean!), de expresii de pe stradă [„m-am cărat", „taică-miu", „gagiu", „vrea s-o roiască", „băiat de comitet", „era musai", „era valabilă fetița", „a scos molozul la vedere" (= banii), „lucrurile s-au aranjat", „țiță", „pulărău", „nici nu a suflat", „gagicile", „dădeau pizdele telefon încontinuu", „am luat mălaiul" (= banii), „servici baban", „pîrnaie", „talcioc", „chestii", „scătulă", „lampă ăla care organizase totul", „m-am căcat pe mine de frică", „ai belit pula!", „goroletele", „mă doare-n pulă", „căcălău", „haleală", „am dormit înbrățișați și n-am mîrlit-o pe pustoaica", „nu-ți bați cuie în pantofii cu care pornești la drum", „idemii", „am băgat ceva la maț", „doișpelea", „ducîndu-mă la w.c.", „am lins berea", „au pus laba pe noi", „gealați", „coaie", „i-a umflat-o" (= furat-o), „pe nasoale", „du-te-n pizdă la mumă-ta!", „dăduse cu mangla", „pe <neve>", „pîrnăiași", „ne-a bușit rîsul", „potol", „pigodii", „ce faci, bă", „vrăji", „să dau banii ăia pe curve", „se cafteau cu albanejii"], limbaj de burlac, țigănizat, ironic. Superb! Atîta culoare!
Acum îmi pare artificială și cu întorsături greoaie limba literară. Surulescu se exprimă într-un jargon tineresc, rapid.

În loc de <u>TeKin</u> <u>SoKaK</u>, strada noastră, s-ar fi potrivit [redacted] mai bine <u>Kin</u> <u>SoKaK</u>. <u>SoKaK</u> în turcă înseamnă <u>stradă</u>.

La mine s-a cocoșat raftul de cărți!
— Faceți, mă, bibliotecă! glumește Nea Nicky, pentru camp.
Nea Vasile scrie din nou să primească publicații.

Turcii ăștia sînt morți după pizdă!

<u>Bayram</u> și duminică și poșta merge. Îmi scrie Emil din... Germania! Cîte frontiere a încălcat! Din România în Turcia cu yola, din Turcia în Grecia înotînd, din Grecia în Germania probabil ascuns pe vreun vapor. Ce viață de îndurat!

Am mîncat cu lăcomie prăjituri rămase de la prînz. A adus Nea Vasile un castron! Mi-a lăsat jumătate și condiția să spăl castronul.

Dante a fost poet florentin, dar Florentin nu este poet Dante.

Aș [redacted] studia filozofie ([redacted] Kierkegaard ori Heidegger ori Kant mai sigur). Nu știu ce să fac mai întîi. De orice mă apuc, mi se pare [redacted] neimportant, speculație. Am intrat într-o serie de chestii și nu le mai pot scoate la liman.

Într-adevăr lumea liberă! Se publică orice, porno, fantezii... Circulația ideilor.

Bedros Horasongian și Ștefan Agopian, armeni experți în limba română.

E doișpe noaptea. La bahaus se petrece, țipete, chiote (!) de zici c-au luat foc. Pleacă un grup de „canadieni" marți dimineața.

— 08.05.89

Corneliu Florea, „Jurnal de lagăr liber", Ed. Nord, Aarhus, 1987. Seamănă cu un roman la persoana întîi, nu-l mai lași jos din mînă, despre lagărul din Traiskirchen (Austria). Cursiv, doct, limbaj bogat și îngrijit, colorat. [redacted] Permanent pulsează ura contra regimului comunist, a „to'a'sului sec" Ceaușescu personal! Este și o cronică a vremii, a stării de lucruri din emigrația românească și est-europeană în general. Ce condiții în Austria (locuiau la vilă, mîncare europeană) față de Turcia! A plecat [redacted], autorul, după numai 4 luni în Canada. Iar eu am de așteptat 2-3 ani! Mîine merg pe a noua lună, o să rămîn bortos (de camp!).

America este blocată din cauza evreilor. Oare, sînt aceștia o rasă superioară? Chiar așa, toate locurile să le repartizeze lor lăsîndu-ne pe noi cu buza umflată? Este aceasta democrație în emigrare? (Dreptatea nu există nici

în Vest, pentru că este o noțiune relativă.) Nu sînt antisionist, am chiar prieteni printre jidani, dar Hitler mai avea puțintică [redacted] dreptate. (Acum o să fiu acuzat de neofascism!) De ce nu emigrează în Israel, domnii israelieni? Cel mai prost evreu are prioritate în fața celui mai bun est-european. Ce denotă aceasta? Echitate!

Din nou dureri lombare noaptea. Mă zvîrcol în somn. Nu dorm bine. Dimineața mă trezesc obosit, nu sînt bun de nimic, ochii parcă ar fi umpluți cu rumeguș. Ochii, un semnal de alarmă. Mintea cețoasă, trupul stors de vlagă.

Dolarul scade. O manevră de moment pentru a lua un nou avînt. A fost nevoie de o cerere mare de lire turcești pe piață. Prețurile au crescut iar. Laptele este 400TL.

O stare de vid mă apasă. M-am închis în [redacted] cameră. Nu răspund nimănui. Scriu poezii. „Război literar". Daniel Pocăitu bate în ușă. Este o urgență. Nu deschid. Stau cu inima îndoită la masă.

— Unde pușcii mei or fi aștia? Îl aud. Bate iar, mai tare. Acum e prea tîrziu pentru a deschide. Rezist în impertinența mea. Trebuie să scriu. Îmi impun. Oboseala mă ajunge din urmă. Poemul scris e alb, seamănă cu Blaga, subțire, firav, ales.

O stare de vid mă apasă. Cei trei moși au plecat la lucru. Numai eu stau acasă. Chiar dacă scriu, nimeni nu mă plătește pentru poeziile mele! Ba chiar se ride pe seama aceasta. Privesc cu teamă spre nr. 5-6-7 din „Cuvântul Românesc", în care s-ar putea să mi se publice poemul despre Eminescu în limba română („Eminescieni tei/în palide hemoragii"), un fel de pastișă (modernă) - parodioasă, precum și comentarea anti-poèmes-elor. O să-i mint că mi-au dat bani, de exemplu 20 dolari canadieni. Atunci îi oftic. „Cuvântul Românesc" este frecvent citit în camp. O să-mi fie rușine să mai scot capul în lume! Dar cînd AAB-urile vor fi prezentate? Ce vor mai ride? (Sînt în franceză, asta înseamnă o marcă pentru mintea lor, un voal pus pe ochi.) Or să strige ironic după mine, ca polonezii: „poeta"! Pe undeva, mai păstrează în sufletul lor și-un dram din otrava invidiei. Bîrfindu-mă, se descarcă ei, injectîndu-mi otrava lor în inimă.

Despre colaborarea-mi la „Lumea Liberă" nu știe nimeni! Am scos "din [redacted] revistă paginile în care apărea semnătura mea, făcîndu-le necunoscute, așa le-am primit, dădeam din umeri. N-am mai lăsat cu decupaturi, autoacuzîndu-mă în felul acela. Din fericire, alții n-au mai primit L.L.

O stare de vid mă apasă. Continui să rămîn un idealist, visător. Dar am familie de întreținut, doi copii, părinți singuri și bătrîni și bolnavi în țară. O să-i chem în America pentru a mă ajuta ei pe mine! Banii pun, și înseamnă mult. Ce-o să muncesc eu acolo? În ce limbă o să scriu și-o să public? Dar, o să-mi mai ardă de [redacted] creație? Mă autoblasfemez permanent. Sînt nemulțumit de mine. (Scriind, oboseala mi-a trecut... Se-apropie masa de prînz. Nea Vasile m-a rugat să-i iau mîncarea. El se-ntoarce deseară.)

O stare de vid mă apasă. Fără încetare. Cît timp se pierde în lume! Cîtă energie fără rost! Sau în stare latentă.

Dar trebuie să creez cu orice risc. Trebuie să creez. În lagăr o să mai scriu în limba română. Dar apoi? Apoi, nu știu! Cum o vrea Bunul Dumnezeu.

O stare de vid mă apasă fără încetare.

Cît de diferit este jurnalul meu față de cel al doctorului Corneliu Florea (Dumitru Pădeanu)! El compune mai bine. Mai obiectiv. Eu sînt discontinuu și introvertit. El, plăcut la lectură. Eu, poticnit. El, calculat. Eu, spontan. El stăpînește textul. Eu, stăpînit de text. El, curat. Eu, murdar, discursiv, neîngrijit, obsedat. El, corect. Eu, cu toane.

Nu-mi impun să scriu nici ca el (ori ca alții), nici împotriva lui (ori a altora), ci așa cum simt. Sau cum îmi place mine. Pentru că orice lucrare de-a mea, înainte de-a place altora, trebuie să-mi placă mie.

El are un jurnal epic. Eu, ideatic. El povestește frumos. Eu sînt anti-talent la povestire, fără vreun artificiu, vreo chichiță, nu mă las. El este normal, direct. Eu nu pot fi scriitor normal. Nu pot deveni clasic.

De ce scriu acest jurnal? Nici nu știu...
Pentru că nu am ce face și altfel aș înnebuni.
Pentru că sînt nebun și atunci mă autotratez psihic.
Pentru că nu sînt în stare să fac altceva.
Pentru că nu mă cunosc îndeajuns și vreau să-mi corijez comportamentul.
Pentru că vreau să rămînă o mărturie a trecerii mele prin nelumea aceasta.
Pentru că timpul este ireversibil, și eu la fel.
Pentru că există mai mulți <u>eu</u> în mine, dintre care unul scrie jurnalul.

- Cînd o văd pe parașuta asta, scrîșnește din dinți Nea Faruk, mi-aduc aminte de toate datoriile! Femeile... Le-a dat Dumnezeul cur și pizdă, iar minte puțină...

Nea Faruk e în continuare mîhnit.
- Astea muncesc la pat... Freacă bastoane... Le-au umplut turcii de spermă și bani! Nu-și rup oasele, ca noi, pe șantier.
Își ia tava nervos și o duce înapoi.
- Hai, Florinele, hai!
Are un an și opt luni de camp și nici un delegat făcut, în timp ce evreii pleacă la trei-patru luni. Permanent trist și îngîndurat. Soția, rămasă în Moldova, cu copilul. Legăturile familiale rărite de securitate.
- Nea Faruk, ai încredere, crezi că nevasta... acasă... dacă te-nșeală?...
- Florine, e și ea om, trebuie să înțelegi... N-am nici o pretenție... Să nu afle vecinii... Să nu știu eu nimic...
E greu.

Atît de trist trece ziua de azi.
Discotecă la prînz, improvizată. [redacted] Tinerii care scapă de camp. Bogdan pleacă mîine în Canada, după 2 ani și 3 luni! Ce condamnare a avut, săracul! Mă invită mîine, la 5 dimineața, în curtea campului, la despărțire. Mă simt rău văzînd cum alții pleacă, și eu rămîn. O nostalgie firească.
- Facem poze, exclamă vesel polonezul. S-a umflat în pene.
Gașca tinerilor de astă toamnă s-a destrămat. Carmen, Dorina în Australia. Bogdan, Ștefan mîine în Canada. Alții în Italia din decembrie.
Mai rămîn Monica, [redacted] Erica. Și alți nefericiți.

Ar trebui să spăl, dar mi-e lene. S-a adunat un maldăr în punga de plastic cea neagră. Mă înțeapă inima, sau îmi zvîcnește. Muzica de la discotecă îmi adîncește neliniștea, îmi amărăște amarul.
Îmi propun să mai scriu pînă deseară două poezii. Mă inspir din „Caietul de idei", unde

îmi notez cu sfințenie orice sentiment.

Băieții joacă fotbal. Am ratat ocazia. Îi privesc cu părere de rău și mă simt tot mai retras și stingher.
În fond, ce-am avut astăzi? Ca niciodată, m-au copleșit gîndurile negre. Cînd unora le e bine, mie îmi e rău.
Stare prelungită de aceeză.
Cred că în America n-o să mă descurc...
Însingurat. Însingurat. Însingurat la nesfîrșit. [redacted] Mă complac în această însingurare.
Am zis că nu mai scriu versuri. Și-atunci, de ce scriu? Așa-mi vine. Stau pe bancă în parc să mă liniștesc. Iarba e atît de verde, cît nici n-aș fi bănuit vreodată. Un porumbel ciugoale [redacted] coji de semințe pe lîngă mine[redacted] Oare, pe el îl supără inima?
Va trebui să fac mișcare, să nu mai clocesc în pat toată ziua. La scurt timp după ce m-așez eu pe banca-semicerc, cu spatele la soare, două fete se scoală și pleacă.
Sînt foarte sfioase și sălbatice totodată turcoaicele. Femeia în Turcia e încă roabă.
Mă căznesc la o poezie. Pe banca din față, [redacted] băieței și fetițe rîd și glumesc, [redacted] un nou prilej de tristețe. Cîtă verdeață în jur, și ce frumusețe cînd deschid ochii mai largi! [redacted] Fiindcă mereu stau cu ei închiși în mine și meditînd la [redacted] de-ale mele! Am revelația lui Ficher care stătea numai cu șahul, iar cînd a ieșit „în lume", și-a dat seama că nu se poate adapta!
Cîte-o mașină strică natura. Acum orăcăie hogea. E cinci. N-am nimic cu religia mahomedană, dar i-a îndobitocit pe turci, nu le-a permis să gîndească. Einstein descoperea legea relativității și ei se mai luptau cu... sabia. Pe femeie a ținut-o sclavă, potențial necreator. A tăcut hogea.
Fulgi de [redacted] sălcii plutesc prin aer.
Capota mașinilor lucește în soare. Un amalgam de roșu, de la țigla acoperișurilor, și verde. Un copilaș aleargă înaintea părinților. Ce-o face Mihai al meu? Cînd oi mai fi și eu la plimbare cu toată familia printr-un parc?

În zile de sărbători, am observat, am indispoziție. De obicei eu nu mă distrez, de aici provine incongruența.

Eu nici nu văd pe unde merg de supărare și lor le arde de ceartă...

Trebuie să nu mai merg în trening pînă în Kadiköy. Rîde lumea de mine. Și-așa dușmanul meu, Sudu mustăcea trecînd pe lîngă mine. Arăt deplorabil!

În locul a două poeme, [redacted] compun un poem de două pagini, (de cîte o pagină) mai exact, o înșiruire de metafore. Nici o poezie nu sînt în stare s-o scriu de la cap la coadă, fără s-o lipesc din fragmente și fragmentașe. Nimic nu pot face dintr-o bucată. Am această nepricepere totală.

-09.05.89
Nemți bătrîni, cu părul alb și ochi albaștri pe sub ochelari, se plimbă flegmatici și încruntați, din gură parcă le sar pietre, așa e limba germană. Din cînd în cînd scot măr-

cile lor ca pe niște [redacted] obiecte prețioase.

Îmi place să mă joc pe hîrtie. De aici și creațiunea mea literară.

Nea Vasile îi amenință pe-ăi din cameră că va scrie momente și schițe de I.L. Caragiale. Păi, să-i fi văzut pe Nea Nicky și Grozaru sărind de cur în sus! Îl dau în judecată... Îi iau beregata... Să știe că eu scriu într-adevăr despre ei!

M-am desclocit. Am fost în europeană. [redacted] Mai întîi la Consulatul American. M-au lămurit bustean: rezultatele la tombola pentru vize se dau abia în octombrie; funcționarul de la ghișeul de emigrare face pe I don't know-ul privind blocarea vizelor de emigrare timp de zece luni pentru est-europeni în favoarea jidanilor. Mă cert nițel cu el. Folosesc cuvintele discrimination și demonstration. [redacted] Sună a amenințare. Plec înjurînd pe românește. Futu-vă muma-n cur cu dreptatea voastră evreiască! De ce să ne ia toate locurile? Sînt mai breji ca noi?

Apoi ies. [redacted] Împing ușa, iar cînd se închide simt o lumină ca un blit. M-au pozat ca revoltat? I-a prevenit Floda despre intențiile protestatoare ale campiștilor?

Discutat cu Micouleau. Amabil ca întotdeauna. A scris de trei ori și a telefonat la Roma lui Bensu, salariat UNHCR.
N-are vești pentru mine.
Îi cer scrisoare de recomandare și promite că-mi va trimite.
A trimis AAB la „Figaro Magazine".
I-am lăsat piesuța mea de teatru „L'Association Anonyme d'Assurances pour la Gloire" s-o citească și să-mi spună impresiile.
Mă pot prezenta la Ecole Française din Istanbul din partea lui pentru a încerca angajarea ca profesor de matematică.
Să-l anunțe pe Camadro, consulul general, că șoferii francezi nu sînt dispuși să se [redacted] lege la cap cu clandestini ca mine! (Deci m-am interesat!)
Camadro nu mi-a citit antipoemele. [redacted]

Am primit cîte două invitații pentru duminică și luni la un festival de teatru turcesc în Tacsim. Voi merge cu Yilmaz.

Discutat cu Padre Alfons despre emigrarea mea. N-a telefonat la Roma, cică ar fi încercat și n-a prins legătura. Să revin peste o săptămînă.

Cît despre Richichi, mi-a tras o minciună cît roata carului: [redacted] italianul, [redacted] care ar fi luat datele mele ca să se intereseze la Mme Durante, a fost luat ostatec în... Liban, cu actele mele cu tot! Nu s-ar mai ști nimic despre el. (Ca să vezi ce ghinion!! Hîrtiile mele în mîinile

Există o ură contra evreilor printre campiști... Nea Vasile zice că ar trebui să căutăm fiecare prin arborele genealogic vreun crac de evreică sau o labă de evreu ca să ne dăm evrei și

să scăpăm de-aici.

Seara am băut o jumătate de mutuk, vinul lui Nea Vasile, și i-am tradus actele pentru sponsare (de către o biserică din Canada). M-am servit mai mult singur, avarul să nu dea nimic! Mă pune ca pe o slugă să-i iau mîncare la prînz zilnic, să-l ajut să compună scrisori, să-i traduc fără nici un ban. Vasile Inginerul cere 5 000 de pagină tradusă.

- 10.05.89

Seara și noaptea am imagini negre despre viață, un pesimism dezasperant. Mă doare mijlocul noapte de noapte, cu tot brîul meu. Din cauza aceasta somnul mi-e discontinuu iar dimineața sînt nedormit. Numai că soarele care intră pe fereastră și cerul albastru care îl oglindește îmi înviorează sufletul. Mă dau jos din pat și merg la toaletă să mă golesc, primul lucru. Și m-apucă o bucurie inexplicabilă. E tinerețea [redacted] care mai pulsează în sîngele primăvăratic, încă nealterat de vicii cotidiene. Trăiesc ca un idealist, cu gîndul numai la viitor. Pentru mine nu există trecut și prezent. Sau chiar dacă există, nu au importanță. Totul pentru viitor. Ce va zice omenirea despre mine după moartea mea? (Probabil nu va schița un gest, fiindcă nu voi avea nici o pondere în conștiința lor.) Mă chinui să-mi edific opera.

Lintea și năutul au, pentru mine, un gust de fasole. Îmi [redacted] trezesc apetitul și le mănînc cu poftă. Ceilalți nici nu se uită la ele, nici nu bagă lingura în farfurie. Le aruncă.

Ștefan către Ali, [redacted] pantofarul campului:

- Bă, cizmaru' lu' pește! Cînd mi-aduci sandalele alea? De două luni le repari! [redacted] Nu mai am nevoie, dar dă-mi-le ca să arunc cu ele după tine! Nici banii nu-i mai vreau înapoi. Să-ți dau cu sandalele-n cap!

Ali lua banii pe pingelit înainte, îi bea. Apoi lua și încălțămintea, o vindea și-o bea și pe-aia. Clienții rămîneau și fără banii plătiți și fără pantofi.
Și mălaiul tot nu-i ajungea lui Ali. Îi mai trimetea și frate-său din Toronto. Sporadic muncea și el pe la zugrăvit. Dar bea de rupea. Zilnic. Se culca numai băut. Odată s-a pișat în pat, să curgă turloiul pe al de jos. Și atunci, să-l ia polonezii la bătaie. Au sărit cîțiva români.

Sînt un fabricizator în literatură, un constructor cu litere și cuvinte, cerebralist, [redacted] născocitor de forme, deci nescriitor.

Stau în cameră și [redacted] citesc „Eminescu și abisul ontologic" de Svetlana Paleologu-Matta, dar cu urechile ciulite la poșta care nu mai vine. M-așteptam la mai multe răspunsuri (și felicitări!) privind placheta mea. Dar nu! Le-am orientat

greşit şi-acum nu mai am pentru cine trebuie! Învăţătură de minte!

Am moralul scăzut din cauză că mă simt izolat. Nu suport pe nimeni. [redacted] Sînt rău. Aerul îmi face mai bine. Plec în parc. (Ar trebui să păl fiindcă e aşa caldă, dar n-am nici o poftă.)

Am terminat proza foarte scurtă începută acum un an de zile „MAŞINA DE SCRIS", o pagină şi cîteva rînduri! Cu această „viteză" pot eu să scriu! [redacted]

Aş fi jucat un fotbal, dar nu mă cheamă şi pe mine nimeni.
După-masă am tras un somn.

Trei români au sărit la baltă. Un marinar a ascuns [redacted] doi prieteni într-un hambar pe fundul vaporului. În Bosfor au sărit, pe pilotină însă.
Douăzeci şi doi de bulgari se află la Lan. Le-a dat paşapoarte Todor Jivkov aidoma lui Gorbaciov. Or să umple şi ăştia campurile.

Sînt muncitor în literatură. Scriu mult şi prost.

Voi cîntaţi la radio din trombon şi pe noi ne mănîncă gîndacii în camp.

– 11.05.89
Ăştia de la „Europa Liberă" încep să se prostească, mai puţină literatură şi mai multă politică în cadrul emisiunilor culturale ale postului. Încep să mă dezamăgească, pe mine care îi ascultam seară de seară.

De ce rîd imbecilii de mine, eu de-aia o să public mai mult, chiar poezii, sau orice. Să vedem, cît or să-şi bată joc?

„Crux Mathematicorum" îmi respinge un set de probleme pe motiv că unele sînt prea uşoare iar altele prea complicate. Deci, oricum aş da-o, n-o nimeresc!

[redacted] În lumea contemporană nu se mai zice <u>minciună</u> ci <u>diplomaţie</u>, nici <u>mincinos</u>, ci <u>diplomat</u>.

Am schimbat lenjeria, dar [redacted] nu mi-s-a dat din cea nouă. Treptat, spălătoresele [redacted] retrag cearceafurile bune din circulaţie.
Dar şi [redacted] aşa, patul curat e mai primitor. Ţi-e drag să te vîri în el...
Am strîns şi rufele de la uscat, întinse pe [redacted] sîrmele de la baie şi din cameră. Un alt rînd îl [redacted] voi spăla sîmbătă.
Am cusut două perechi de ciorapi, rupte în ultimul hal. Altcineva, în locul meu, le-ar fi aruncat. Deviza mea rămîne: totul pentru creaţie, pentru publicat. Deci, mă năpustesc pe poştă. Un plic gros, expediat astăzi „Lumii libere", m-a costat 9600 lire, o zi de muncă! În vreme ce la

fructe m-am economisit să cumpăr doar 1/2 kilogram de căpșuni. Ca zahărul le-am simțit, parcă nu mai mîncasem de-un secol! M-am așezat lîngă o cisternă de plastic, cu robinet, curgea apă, furtunuri de cauciuc pe jos, am spălat căpșunile și le adulmecam bucată cu bucată. Se topeau în gură. Pînă a găsi apa, nerde su? întrebam, mă dusesem la o çișmea (așa zicem și noi, după turci), dar nu mergea rozeta, se învîrtea în gol, avea bontul tocit. Am băgat o căpșună în gură, după ce [redacted] am șters-o cu mîna, și mi-am umplut gura de nisip. [redacted] Îl rugasem pe vînzător să-mi adauge și cîteva fructe galbene semănînd cu perele, dar la mijloc avînd un sîmbure (sau mai mulți) mare (mari). În turcă malta. Le știam gustul din Maroc, dar îmi ardea buza să mai mănînc. Și cireșele îmi făceau cu ochiul, dar „punga" nu era de acord. Inima-mi poftea, capu-mi interzicea: mai bine dai pe timbre. Ceea ce am făcut.
Fructele și laptele le cumpăr în primul rînd, pentru sănătate. [redacted] Masa de la cantină, așa mediocră și puțină, mi-este suficientă.
M[redacted]-am spălat apoi pe ochi, mi-am suflecat mînecile la cămașa roșie, roasă la manșete, și-am pornit o cale întoarsă, prin bazar, spre camp.

[redacted] De cînd nu mai beau apă de la robinet, [redacted] aceeași chestiune ca în Maroc, mi-a încetinit durerea de spate. Rinichii să fie pricina?
Este cald afară, dar caloriferele sînt încălzite seara, dimineața. Turcii sînt mai friguroși ca mine. Își dau, săracii interesul pentru noi dar, din păcate, vizele nu ni le acordă ei.
Așadar, în luna mai caloriferele ard!

Moșii mă solicită să le fac frecții cu spirt, să-i masez. Și n-am nici o poftă!

– Bă, Bogardo, nu te mai omorî atîta să faci fotocopii, să dai banii degeaba, că tot nu te publică ăia!
– Lasă-mă [redacted], domne,-n pace! strig îmbufnat la Nea Vasile. Fac ce vreau!

– 12.05.89
Mă trezesc la șase dimineața, surexcitat de scrisoarea foarte încurajatoare a lui Liviu Floda și de cronica din „Micro-Magazin" (vol. 360). Ce surprinzătoare interpretare s-a dat antipoemelor mele! Într-adevăr, jocurile-mi literare bat în sensuri multiple.
Traducerea versurilor este mot à mot, de aceea își pierde dublul înțeles (propriu și figurativ), banalizîndu-se extrem. Pe alocuri mai sînt și cîteva inadvertențe.
Desigur, n-aș fi putut publica în România

actuală o atare plachetă, fiindcă: „laisser pisser le merinos / au w.c." ar fi fost etichetată vulgară, chiar porno (a se vedea și desenul însoțitor), și se găsesc expresii aluzive (deși nu aceasta era intenția mea cînd le-am creat, în 1983 fiind „marocan" deci cu o viață fericită); alte anti-poeme au caracter ecleziastic (atît prin text cît și prin închipuirea lui grafică: „Une esthétique de/l'inesthétique", „Donner naissance à un/décès"), sau naturalist, rejectat de ideologia marxistă („Existentialisme du naturalisme", „Degrisé par l'alcool"), sau despre penuria de alimente („Se nourrir au petit-déjeuner / d'illusions", „Poème indigeste / sur la digestion"), sau absurdul nerecunoscut de societatea totalitară [„Politesse insolente", „Une fin sans fin" pînă la imposibilele „En voir les grises / colorés" și mai ales „langage mécanique:" (culmea sfrondării convențiilor!)], sau inconformismul (deloc pe placul autorităților comuniste) și negarea oricărei ideologii [redacted] ori filozofii impuse („Critique des doctrines", „Une recette contre les recettes / poétiques!"). Marxism-leninismul și engelismul nu sînt oare niște dogme? Realitatea se izbește de rigidul lor.
Cert, această plachetă nu ar fi văzut lumina tiparului în România, cu atît mai mult cu cît se interzise publicarea în limbi străine.

Șase inși au mai rămas la bahaus. S-a format și o cameră de „șoc": Babá, Marius Nebunu și John Nebunu. Oameni cu vechime în camp, condamnați să rămînă aici. Este oribil! Cum se înțeleg între ei: bulgar-turc, român, ceh-australian (expulzat pentru trafic de droguri)? Ca la babilon, prin gesturi. Epavele campului!

Paul Emanuel, poet-preot român, în Statele Unite. Frumos scrie! Mă impresionează numa cîtevale citate prezentate de Dumitru Udrescu în „Micro-Magazin" (vol. 360). Aș vedea o imagine la televizor, molcomă, pescăruși zbătîndu-se blînd pe valuri, zgomotul spart al mării, apa sărată albastră și cerul cu nori albi rarefiați, spuma împroșcînd ecranul, un imens sidefiu, o melancolie suferindă... [redacted] Sublim ca în „Visage nuage". Asemănarea de nume cu poetul francez Pierre Emmanuel, mi-l înaltă în memorie, confundîndu-l cu acesta. Teologia și poezia [redacted] compun armonia spiritelor. Ca preot își uzita numele adevărat: Gheorghe Mircea Niculescu.

Nu știu de ce am talentul și predispoziția să neg, să contrazic, să nu mă încred, să nu aprob, să dau totul peste cap. Negativist? Nihilist?

Alt poet român exilat, Petru Romoșan, colaborează la presa de exil. L-am citit în „Micro Magazin".

Bagajul meu se compune din cărți, hainele pe care le stăpînesc sînt roase, rupte și cusute, vechi, decolorate. Dar mai rezistă!
În continuare: totul pentru intelect!

Sună atît de rău antipoèmes – le traduse în românește! Mi-e și rușine! Mă vor desconsidera toți românii.

Jucat fotbal cu Tibi Maghiaru, Jaro Cehu, Dan Machedonu, Dima, Dodo (nou venit la meciul Stelei"), un polonez, iar altă echipă: de pustani turci.
M-am forțat, am simțit că se rupe ceva în mine, în dreptul inimii. M-am oprit și am ieșit de pe teren. Dodo îmi zicea să nu fac un preinfarct. Să [redacted] cad jos, nu alta! Inima, de care au murit bunicii dinspre tată (la 72 ea, la 75 el), [redacted] bunica dinspre mamă (la 65 de ani), inima de care e suferindă și mama (bine că n-a făcut un șoc la vestea plecării mele), inima să-mi facă probleme? Mă consideram necardiac. În America o să fac un control. Pînă atunci nu, pentru a nu fi înregistrat, poate ajung de nu mai mă ia nici o țară, tot a mai rămas un loc liber în camera lui Marius Nebunu.

Am băut Fanta și Pepsi, reci, m-au uns pe suflet, m-am udat cu apă rece pe corp. N-am putut să dorm. Am citit „Lumea Liberă" venită astăzi cu o cronică a lui Dan Costescu despre antipoezii.
Cîte capete, atîtea păreri. Este firesc. Se răstălmăcesc în chip și fel scrierile mele. Dar asta nu-i rău deloc. Curios că la unele interpretări nici nu visam!

Mă consum mult în campul acesta, ca într-o închisoare. E bine că mi-am temperat nițel supărarea față de anii adolescentini. În armată, de exemplu, număram zilele scurse și pe cele rămase; odată, am dormit o noapte la bulău pentru că sărisem gardul unității în oraș la cîrciumă, a fost o mică revoltă.
Nu știu de ce m-a apucat după prînz o tristețe profundă. Acum văd că mă mai lasă! Simt[redacted] că-mi arde inima și atunci [redacted] mi-ating partea stîngă cu apă rece. Pe moment durerea dispare, după care inima iar mă strînge.
Astăzi Dima mi-a zis zîmbind, cam ironic, Te-am văzut publicat în „Micro Magazin", Bravo! El nici nu știe ce este aia o cronică de carte, un eseu. Nici n-am stat de vorbă, am murmurat ceva și-am continuat pasul spre masă. De fapt nici nu m-am oprit. I-am îndrugat cuvinte de neînțeles din mers. Moș

Iuliu mă privea cam șui fără să deschidă pliscul.

Cu Gelu Ionescu la ureche, „Actualitatea Culturală Românească", la cască, pentru a nu-i deranja pe moși cu literatură. Casetofonul lor cîntă muzică populară.

Am urmat școala nepoetică a mea. Am ajuns la un stadiu nestadial. Nu cred că în artă se evoluează (în sus [redacted] sau în jos!). În domeniul spiritului există transformări, nu evoluții. Mulți confundă transformarea cu evoluția.

330 scrisori expediate în cam 250 de zile plătind în jur de 300 000 lire. Enorm pentru un emigrant. Dacă o să lucrez la o universitate americană, îmi asigură direcțiunea corespondența. M-ar scuti [redacted] frumos peste 1000 lire pe zi pe poștă! (N-am mai pus la socoteală: plicuri, caiete, pixuri, gume, creioane, capsator, capse, agrafe, indigouri, carnetele etc.). Banii ceilalți sînt neglijabili! (Mîncare, îmbrăcăminte, transport.) Aproximativ 800 pagini scrise în Turcia: jurnal 250, scrisori 430, desene 60, creații literare 60. Media: 3 pagini/zi. E binișor. Depinde de valoarea lor. Puțină literatură, resturi, chitibușuri, speculații; doar 7,5% din scrierile mele.

- Florine, ce-ai de ești supărat?
- Nu știu, nu mă simt bine.

Și stau tot bosumflat. Constat că atunci cînd nu mă simt bine creez cel mai mult în jurnal! Mă descarc în mine însumi, fiindcă jurnalul este o părticică din mine.

– 13.05.89

Mi-e rușine de creațiile mele literare! (Și, totuși, scriu în continuare!! Mă cramponez de opera mea.)

S-a ars becul la baie. M-am dus și l-am schimbat.

Cîntă muzică populară; eu lăcrimez și-i scriu lui Fănică Smărăndoiu. Tare nebun mai sînt. O scrisoare în care mă critic. Va ajunge sigur! Am plîns și mi s-au înroșit ochii. Cîntă muzică populară. I-auzi, mă, țara noastră cum se mai frămîntă pe mîna pungașilor!

Am jucat fotbal iar. De data aceasta mă durea ficatul. Am trecut în poartă. Spre final am căzut fizic și-am primit o sumă de goluri. Am desfășurat două partide, campionii cu turcii, și noi între noi. Am cîștigat de fiecare dată. Îmi place să joc fundaș dreapta ofensiv. Cînd e vorba să dau cu stîngul, luftez! Dezbrăcat, doar la pantaloni scurți, am făcut și plajă. Tenesii mi s-au rupt în ultim hal. Ce-o să mă fac fără? Parcă nu-mi convine să dau bani pe alții.

Atît de însetat eram că am băut trei sticle de lapte (1,5l), două „Fanta" și apă cu duiumul. Mă simțeam „umflat" cu pompa. Și acum mai persistă senzația!
Sînt frînt de oboseală, merg răzcăcănat, ca omul de fier din „Vrăjitorul din Oz".

Scriu la doi prieteni în țară și semnez „fostul Florin", de parcă aș fi murit!

Vești surpriză: Bocioru a ajuns în America! Legal! [redacted] Din Grecia în Italia, iar aici a intrat la delegat chemat de-un antrenor american care-l cunoscuse.
Mînuță a trecut din Italia în Franța dar de-acolo, la granița cu RFG, l-au făcut nemții pachet și l-au trimis înapoi la Roma. A doua oară a schimbat ruta: din Franța în Belgia, unde încearcă să se stabilească.
Nea Nicky afirmă că o să se „sponsoreze" el singur pînă în Germania!

- 14.05.89
M-a chemat la telefon Marie-Hélène, vroia să mai știe despre mine. Peste două săptămîni sînt invitat la ei. Credea că am plecat la Roma. I-am dat numărul de telefon de la poliție, camera. Urmează să mai mă sune.

Discutat cu Pali pe bancă despre teatru. A lucrat ca scenograf la Teatrul de Revistă din Deva. A emigrat apoi în Ungaria. Nu i-a plăcut nici acolo („tot comunism

e", afirmă), zicînd că laudele aduse „deschiderii" ungare sînt neîntemeiate.
„[redacted] Mă sfătuie să nu mai pierd timpul, banii și energia cu literatura, în special cu teatrul. Artiștii sînt invidioși, se mănîncă între ei, fac[redacted] sacrificii de bani, viață austeră. Să mă axez mai degrabă pe computere, ca matematician. Este mai bănoasă.
Dacă unui dramaturg îi trimiți o piesă mai bună ca a lui, zice că e proastă, dacă e mai proastă însă, zice că e bună.
De ajutat nu te ajută nimeni!
Cică s-o las baltă! (M-a descurajat pentru că vorbea prea convingător.)
Vroiam să-l abordez pe teme de experimente teatrale, decoruri haioase, stil postmodernist, dar mi-am dat seama că nu am pe cine. În orice caz, întîlnirea cu el m-a tulburat.

- 16.05.89
Eminescu, fiindcă tot este centenarul lui, publica „Luceafărul" la 33 de ani. Eu am 35, și n-am dat nici o capodoperă, poate non-capodopere să scriu eu, adică opusul lor!
Am 35 de ani și ce naiba mai păzesc? De ce nu m-apuc de un roman?
Dar Ionesco la 41 de ani excela în „Cîntăreața cheală". Deci, mai am timp?

- 17.05.89
Am rămas cu jurnalul în urmă. Se precipită evenimentele și nu le mai fac față. Voi continua însă cu notațiile periodice pînă la scăparea din lagăr.
Scriu în jurnal despre jurnal. Înjgheb un jurnal al jurnalului, [redacted] jurnal rea-

lizat în el însuși. Jurnal de creație, jurnal de idei, jurnal de lectură, jurnal de spectacole, jurnal despre colegi, jurnal medical, jurnal comportamental, jurnal psihologic. Secvențe de viață pe lîngă care trec și, mai ales, prin care trec. Totul despre mine. Egocentrism extrem. Prezentînd și pe alții, nu fac decît să mă prezint pe mine prin ei. Subiectivism. Paroxism.

Așadar:

Duminică seara am fost cu Yilmaz la Teatrul de Stat din Ankara, aflat în turneu la Istanbul cu ocazia Festivalului Tineretului organizat de YAPI ve KREDI BANCASI pentru publicitate. Intrare gratuită, motiv pentru care am asistat trei seri la rînd. La 20h30 min piesa „Mavişdi Bisikletim", Bicicleta albastră, de Aclan Sayılgan, cu un singur actor Dinçer Sümer. Piesă educativă pentru tineri, relația băiat-fată în societatea turcă rămînînd încă deficitară, tributară [redacted] tradițiilor învechite. Comedie. Se filmează, se pozează în sală. Spectatori din plin. [redacted] Personajul povestea despre copilăria sa, se îndrăgostise de fata vecinului dar nu putea să [redacted] intre în vorbă cu ea, părinții nu-i lăsau. Încet se mai mișcă turcii cu emanciparea femeii, Atatürk a avut mult de furcă. Piesă epică, de o oră. În hol o expoziție de decoruri realizate de studenții universității din localitate, machete din Shakespeare („Othello"), Goethe („Faust", suprarealiste, o [redacted] viziune a iadului!), T.S. Eliot („Crima din catedrală"), Molière, Goldoni, Shaw, Dürrenmatt și Haşmet Zeybek. M-a impresionat. Niște cutiuțe, iar înăuntru în miniatură personaje de carton și obiectele de pe scenă.

Luni am lucrat toată ziua la șlefuit de marmură, aproape de camp, în vale, lîngă Parcul Auto. Am cărat plăci într-o mașină. La prînz am venit la masă, pauză de o oră. Era frumos, senin, călduț, și nu m-am simțit obosit. Mi-am dat cămașa jos, dar mi-au făcut observație turcii că morala lor nu permite. Vroiam să mai fac plajă. Cu smirghelul pe uscat, apoi cu apă, am tot frecat o placă de marmură [redacted] prevăzută pentru lăcaș chiuvetei de la bucătărie. Spre final mi se urîse de-atîta monotonie. Noroc că mai glumeam cu Abdullah, un băiat de douăzeci de ani. Îmi spunea că are două neveste, amîndouă borțoase, iar că prietenul lui are șapte! Celălalt lucrător avea sıfır, zero neveste.

– De ce? am întrebat

– Pentru că e pezevenki, rîdea Abdullah. Dar se duce la Karaköy.

Seara am aflat că n-aveau nici unul nici neveste și nici nu intrau la Karaköy la bordel pentru că era prea scump. La șase, patronul mi-a dat 11000 lire fără să-i fi cerut eu. Mi-am achitat datoriile. Sînt curat. Mai aștept și bani din trei surse. Om mă fac!

La 20h30 min din nou cu Yilmaz la Festival.

„Brecht Șarkilari", cîntece din „Opera de trei parale" de Bertolt Brecht. Solistă: Yekta Kara, pian: Serdar Yalçın. Se cînta în germană, păstrînd originalul. Între cîntece, solista povestea în turcește acțiunea piesei. Yilmaz Anis îmi traducea. Ne-am nimerit melomani amîndoi. Singurii din camp care frecventează concertele și teatrele. Cumnații își bat joc de noi, dar ne și invidiază.

- Dă-i, mă, lă căcat! zice Yilmaz scîrbit. Ce fac ăștia? Se laudă c-au [redacted] băut o tonă de bere și au [redacted] mîncat găini fripte.
- N-ai văzut că tocmai Pali, teatrologul, ne lua în băşcălie că mergem la teatru cu burta goală!
- Pe-ăla nu-l interesează decît dolarii. A fugit din Ungaria după bani. Vrea să lucreze în America la o firmă de publicitate, fiindcă se cîștigă bine. Sau ca Poarta-Albă. Are dolari, dar rabdă, cere țigări de la alții. Vrea să plece în Italia cu valută.

Pianistul, cu chelie în față, are [redacted] coadă modernă la spate, legată cu fundă, la modă.

Marți seara, la aceeași oră, am vizionat împreună „Susuz yaz", Vară secetoasă, de Necati Cumalı, adaptare și regie: Sumru Yavrucuk, muzica: Okay Temiz, decor: Nurettin Özkönü. Saisprezece actori, printre care și o fetiță rușinoasă de 4-5 ani. Spectacol de teatru surdo-mut cu ocazia [redacted] Zilei Surdo-Muților, 16 mai. A fost, pentru mine, o piesă extraordinară. În primul rînd pentru că [redacted] asistam întîia oară în viața mea la o piesă mută [redacted] În al doilea rînd, datorită expresivității deosebite a actorilor, a forței de sugestie a [redacted] decorului. Excelenți cei trei actori principali: Ayten Tez, Ahmet Aydın, Savaș Yamanlar. Aceeași forfotă în sală, mulți spectatori surdo-muți gemînd ori rîncind în timpul piesei. Înființată în 1976 cu 5 actori, trupa de teatru pentru surdo-muți s-a extins la 35, și a obținut multe premii la [redacted] festivale internaționale (Bulgaria, Italia, Spania). Televiziunea, prezentă seară de seară la Teatrul din Tacsim, a luat imagini din sală. Poze din sală. Ne-am [redacted] surprins și noi luminați de blituri. Piesa îmi amintea de filmele mute ale lui Chaplin. Gesturi exagerate pentru a suplini vorbirea. Pantomimă. Muzică însoțind [redacted] acțiunea. Concordanța superbă dintre sunetele-gemete scoase de „corul" țăranilor (analogie cu corul antic) și [redacted] drama personajelor principale. Am transpirat aplaudînd.

Atît de bine au redat culoarea turcă! O piesă de care mi-aș fi dorit de la început: costume țărănești locale (șalvari, pepci), femeile îmbrobodite și răsîmbrobodite cu pantaloni colorați, înflorați, și tot felul de dedesubturi.

Pe vapor stăteam afară și mîncam cireșe iar sîmburii îi scuipam în mare. Am făcut o mizerie în jur! În Germania sau Suedia ne-ar fi amendat.

Groparu [redacted] a venit beat. I-a scris nevastă-sa, de pe lîngă Sibiu, printr-un vaporean, și i-a adus aminte că azi e ziua lui de naștere, împlinește 46 de ani. Uitase! Fusese la soră-sa, asta de-o lună de zile, de cînd se află în Turcia, a făcut bani cu pizda! Plătesc turcii de se omoară, sînt înnebuniți după femei! Femeia e apreciată ca aurul în Turcia. Vrea s-o-ntindă și ea în Austria, iar de-acolo în Canada.

A venit Groparu, pe la șapte, torpilat bine, beat-pulă! S-a dezbrăcat de scurta înblugată, un corp ca de ceară, slăbănog, brînzit, ți-era silă să te uiți la el. Fuma ca un țăran.

- Mă, Florin, mă, du-te mă, [redacted] să iei vin alb... șase sticle. Așa vorbea mocanul.

Mi-au aruncat o geantă pe fereastră ca să le camuflez, să nu afle poliția. Băutura e interzisă, dar tolerată! Dimineata containerele de gunoi se umplu de sticle goale: vodcă și vin. În majoritate provenite de la bișnițarii de polonezi.

E muzică la casetofon. A dracu, Gabi Luncă asta, cu accentul ei țigănesc! Influenta țiganilor asupra muzicii, limbii („mișto", „gagiu", „gagică"), literaturii, artei („Portret de țigancă", de Nicolae Grigorescu), vieții sociale...

Am băut vin alb din borcan, pahar improvizat, de m-a durat capul și am visat mult un șarpe [redacted] lung și verzui, mă [redacted]feream de el să nu mă muște, era întins și pe alocuri înfășurat ca un furtun, călcam cu grijă să nu-l ating. Parcă îl ținea altcineva. (74)

Nea Nicky a vomitat în chiuvetă.

Dansam și sîrbuiam de nebuni.

- Nu te lăsa, oltene!

Cum s-a trîntit în pat, Groparu i-a dat cu porcul.

Sforăia parcă și pe urechi!

Am fumat un [redacted] „Samsun".

Mai bine aș fi băut o "bere rece de la buzdolap.

- 18.05.89

Fac parte din categoria leneșilor campului. Din opt luni jumătate de lagăr n-am muncit nici măcar o lună. Am primit bani. Am mai avut bani la mine.

Majoritatea lucrează, dar permanent nimeni, se schimbă de la un patron la altul. Statul degeaba mi-a permis să scriu și corespondenz abundent.

Sînt băieți și mai leneși ca mine, fără o zi-muncă. Mă refer la lătie și la o parte dintre ingineri. În fond, nu se merită. Prea post plătit...

Cos și răscos ciorapii, pijamalele, chiloții. Au putrezit. Cît m-or mai ține? Nici nu mă gîndesc să cumpăr alte lucruri. Am nevoie de bani pentru poștă.

În Occident, „Europa Liberă" nu mai are sarea și piperul din România. Informații despre situatia din țară afli aici din ziare românești sau străine, Radio Üçi în franceză, [redacted] discuții libere. Deci, concurenți puternici.

Toți patru din cameră sîntem în „concediu" la „casa de odihnă". Singura grijă: să mîncăm și să dormim. În rest, cu pula-n sus! Creștem pisici și cîini.

Mi-am lichidat toate datoriile. Mă simt ușurat și curat și eliberat și bine dispus. Cei [redacted] 10 dolari de la V. Frunză, 1 de la Ilya Barbu și 5 de la L. Floda, 11000 lire muncite m-au scos din încurcătură.

Și, totuși, în camp nu mă pot desfășura. Aș vrea să improvizez niște afișe din colaje de imagini și scrisuri, împreună cu desene și picturi, de dimensiuni A3 sau A2, apoi fotocopiere și din nou lipire. Un tablou în tablou.
Le voi realiza eu pe toate în America (cu xerox color, computer, editură personală; poate și revistă).
Și să scot un album.
(Sînt plin de idei precum coșul de hîrtii pe care s-au scris idei. Care dintre ele va rodi?)

S-a făcut noapte. Operă în surdină la radio. Concert de sforăituri în cameră. Cu becul aprins la pat, meditez la inutilitatea vieții [redacted] adnotînd acest jurnal inutil. Am dormit după masă și mă simt odihnit, cu mintea limpede. Numai că nu știu de ce să m-apuc mai întîi. Am atîtea lu[redacted]cruri începute! Nu am răbdarea necesară ducerii la bun sfîrșit a unei lucrări. Chestiuni neesențiale mă distrag de la filonul principal. Mă ramific și re-ramific și re-re-ramific ca un arbore din Teoria limbajelor formale, cu rădăcina în sus. Această vorbire cu paranteze obosește lectorul.
Așa sînt și în societate. Nu mă pot stabili, mă adaptez însă greu. N-am astîmpăr creator, și nu e bine.
De aceea creațiile mele sînt minore. Ia să fi scris eu „Copiii din Arbat"? Și numai atît! În loc de 800 de pagini mîzgălite în camp, să fi [redacted] realizat un roman măcar de 300 pagini. Mult mai cîștigat materialicește (dacă mi-l accepta vreo editură pariziană) și chiar artisticește. Aș mai fi adăugat ceva la opera mea. Dar așa? Pagini și pagini de jurnal. Pagini și pagini de scrisori. Extra-operă. Sub-operă. Anexe neliterare. Vai de capul meu! Nu pot să-mi stăpînesc energiile creatoare. Nu pot să le dirijez. Trebuie să concep un roman, spre mîndria mea. Să realizez un roman de 200 de pagini, ce dracu, un mini-roman. Trebuie. Am nevoie de o lansare. Să mă publice și pe mine o editură mare.

• 19.05.89
Biblioteca mea din lagăr se ridică la peste

treizeci de cărți, dicționare, reviste. Dețin întîietate.
Aceeași întîietate dețin [redacted] la scrisori trimise precum și scrisori primite. I-am speriat pe colegii din camp! Mereu îl auzi pe polițist strigînd corespondența: Priofesor!... Fliorentin!... Çok tane!

-Amărîtule, prăpăditule, emigrantule, jenghinosule ... un număr acolo ... dacă erai și tu o cucoană, Agricultură, te regulam și-ți plăteam!
Du-te dracu și sponsează-te singur, ia-ți viză de Harem, bă, Agricultură.
Arde-m-aș în gura ta!
- Aș cocar!

Încerc să prind limbajul colorat al campului, plasticitatea, imaginitivitatea, suculența vorbirii, impregnarea limbii cu englezisme, turcisme, polonezisme(!), țigănisme. Fragmente și iar fragmente.
Mi-a plăcut „Dimineață pierdută" a Gabrielei Adameșteanu. Secvențe și iar secvențe.

Nea Vasile învață engleză!
Nea Nicky, cu căștile la urechi ca un cosmonaut, ascultă la radio, lungit cît patul:
- Hon hi, hau, hi... Băga-mi-aș sula în engleza ta, Vasile!... Hon, hi, hau, hi...
Se screme ca toate visele pentru a-l imita.

Jucat table cu Nea Vasile [redacted] pe o bere. M-a bătut moșneagul: 2-0 la partide. Tot n-aveam eu parale! Dacă n-ar fi fost la mijloc nici o viză, aș fi cîștigat.
M-a și m-am enervat. Îmi veneau numai zaruri proaste. Acum stau în parc ca să-mi revin.

Incertitudinea m-apasă, nu știu dacă plec, cînd plec? Am emoții pentru vizita medicală. Mai știi ce boală ascunsă zace în mine, de n-o să mai mă ia nimeni!? Rămîn pe ONU.
Aș crede că în 2-3-4 luni o să mă car de-aici. Prietenii îmi dau speranțe.
S-ajung eu în America, și-acolo mă pun băieții pe felie!

Concert simfonic, în Atatürk [redacted] Kültür Merkezi, cu Orchestra Internațională de Tineret din Austria. Dirijor: Guntram Simma. Pianist: Helmut Binder. Din program: Richard Wagner, Mozart, Franz Lehar, Josef și Johann Strauss, Johann Ganglberger. Șaptezeci de instrumentiști. Priveam cu binoclul lui Yilmaz îmbujorate nemțoaicele! Mai puțin blonzi austriecii ca frații lor.
Două ore a ținut spectacolul. Yilmaz mergea pentru întîia oară la simfonie. I-a plăcut:
-Să vezi ce-or să ne bîrfească ăia din camp de la Acibadem, că ei își fac probleme, iar pe noi ne doare-n pulă, ne ducem la teatre și concerte.
Ne-am așezat în spate. În sală se înre-

gistra pe casetă. La pauză s-a mai golit, dar spectatori au fost din plin. Lume selectă, blane de femeie, rochii, costume elegante, am auzit vorbindu-se și englezește. Foarte calzi turcii, aplaudau într-una, s-a bisat. Pe la unsprezece jumate s-a terminat spectacolul. Eram transpirat, trăsesem și curent de la prânz din parc, am ieșit afară doar în cămașa albastră, tocată la guler, cu epoleți. Mi-era frig. Yilmaz avea un pulovăr în sacoșă, l-a tras pe gât. Am dârdâit puțin. Apoi am îndrăznit și mi-am luat vesta roșie peste cămașă. Yilmaz a cumpărat de la un bacal deschis de pe Istiqlal două pachete de biscuiți cu cacao, le-am mâncat pe drum. Am prins ultimul vapor. Ne făceam probleme, ce se întâmplă (dacă) rămânem în europeană?

- Ne ducem în parc, la Gülhane, și dormim.
- Iar mâine ne trezim fără haine!

Din KadıKöy, de pe bulevard, am cumpărat câte un pachet de lapte pasteurizat, 700 lire, serin, de la frigider, pe care l-am băut cu poftă în cameră. M-a răcorit. Pe la unu noaptea am ajuns la camp. Pe stradă, fiindcă mergem numai pe jos de la vapor (sport și economie), nici un incident. Acea violență și nesiguranță a Occidentului este, mai degrabă, în propaganda comunistă.

Cum ne așteptam, ușa de la intrarea în bloc era închisă. Am strigat după

Otto, cehul care se plimba pe culoar, dar nu ne-a auzit.

Am sărit pe geamul de la demisol, mi-am pătat și blugii, am călcat în cioburi. Yilmaz înainte, eu după el. Zgomot. Ne-a auzit poliția, dar n-a zis nimic. Nu făcuse [redacted] nici apelul!

-20.05.89

Bovarul de Nea Vasile ne minte că la masă avem copane. Comentează apoi cu glas tare salariul minim de 4,25$ pe oră în SUA. Ce rău e acolo! exclamă pentru că a primit refuz. Nimeni nu-l ascultă.

[redacted] George Byron, un alt vizitator al Istanbulului. Adam Mickiewicz are chiar mormântul aici. Iar Florentin Smarandache face lagărul în același oraș. Ha, ha, ce alăturare!

Poeme dintr-o suflare (Vilborg Dagbjarsdottir) sau un impuls (Ari Lins Pedrosa). Nu pot fi categorisite haiku-ri, deși scurte.

Am început să stau pe blat. Astăzi n-am cheltuit un sfanț! Zilele trecute, sub o mie de lire. M-am lipsit și de lapte. Nu mai vorbesc de usturoi, miere, fructe... Poșta îmi mănâncă parale destule.

În „O lume întoarsă pe dos" sufăr de didacticism. Și-apoi în „Patria de animale". Prea multe explicații dau cititorului, desconsiderându-l astfel, dar desconsiderându-mă și pe mine în același timp.

Cîteva însemnări pe marginea unor „Însemnări pe marginea unui comentariu" articol de Ion Solacolu, în „Dialog", nr. 98. Atîtea hățișuri și interpretări ale politicii și istoriei, de nu mai știi încotro s-o iei. Fiecare trage jar pe turta sa. Ne-au vîndut sau nu occidentalii la Yalta? Eu zic că da! Cine are interesul să ascundă adevărul? Vînzătorii, desigur, prin Catherine Durandin. Cu ce ne-a ajutat după război Vestul? Cu vorbe. Prinși între două propagande, ca între chingi, comunistă și capitalistă. Am detestat întotdeauna politrucii și [redacted] poli-[redacted] politogramele lor, oratorii și discursurile lascive, repetitive, și găunoase ale lor. Demonstratori cu vorbe, jongleori de cuvinte. Politicile și ideologiile sînt condamnate la efemeritate.
Noica a înfilozofat limba română. De ce, prin aceasta, să fie incriminat ca naționalist?

Observ cu stupoare numele a două sate românești adoptate de comune belgiene: Stanomiru (Zătreni, Vîlcea) [redacted] de [redacted] Silly, și Lăcusteni (Zătreni, Vîlcea) de Jodoigne. Oare, Bălceștiul meu nu l-o adopta nimeni? Să-mi dărîme buldozerele casa? Aș fi vrut

ca după moarte [redacted] să rămînă „Casă Memorială", cinstindu-mi activitatea și opera. Dar astea sînt doar pretenții de tînc! Literar. Ori matematic. Orgolii nemăsurate.
În Stanomiru [redacted] îmi petreceam vacanțele de vară, cu Puiu, Fănică, Leana — verii mei dinspre mamă — în clasele primare. Ba chiar mai tîrziu. Eram fericit! Mergeam cu vacile pe Izlaz, în pădure cu carul, la Olteț la scăldat. Băteam mingea în livadă, ori ne jucam pitulușul prin hambarele părăsite ale fostului boier Boiangiu. Cît de minunat era! Mă ascundeam prin bălării cît mine de înalte sau căutam ouă de la găinile ceapeului care cutreierau toată miriștea.
Puiu s-a stabilit la Craiova, Leana s-a căsătorit [redacted] în Lăcusteni, unde [redacted] a făcut nunta iar eu am fost „băiat de brad" (făcînd o figură lamentabilă!), doar Fănică a rămas în Stanomiru, în vechea casă a părinților, frumos renovată însă. Nevasta și-a luat-o Fănică din Lăcusteni.
Să nu mai rămînă oare în picioare aceste sate cu amintiri? Să-mi distrugă Ceaușescu memoria?
Voi mai revedea eu vreodată căsuța pitică a bătrînilor dinspre mamă, Tudor și Ilinca Mitroiescu, unde am petrecut o parte a copilăriei alături de Bibică și Iliuța, alți verișori?

S-au dus toate vremurile acelea și mă gîndesc cu nostalgie.

Iată-mă apatrid. Un paria. Pînă acum cinci, pare ani nici nu știam ce înseamnă. Căutam, pentru rebus, cuvîntul „paria" în dicționar.

Citesc întruna multe reviste românești din afară, încerc să colaborez cu [redacted] numeroșii scriitori români de peste graniță. Trebuie să cunosc și înțeleg exilul.

- 21.05.89

De cîteva zile, și mai ales nopți, mă doare [redacted] mereu inima. Poziția la citit, în pat, cu spatele cocîrjat, clocit la margine, pe pernă, cu cartea în mînă și caietul. Scris încontinuu. Citit încontinuu. Merg adus de spate pe stradă. Inima, inima, inima. De supărare. De griji. Discuții în contradictoriu.

Telefonat în țară. Ely morcovită. Mihai nerăbdător să mă audă.

- la Mulți Ani Sfînta Elena!
- de două luni n-a mai primit nimic de la mine
- nu mi-a mai scris de o lună nevasta, susține că n-a avut timp
- soacră-mea era bolnavă, Ely tristă, vroia să cheme salvarea
- sîntem întîrziați cu emigrarea din cauza evreilor; o să plec la toamnă.
- pe Mihai l-am rugat să-mi trimită desene
- Mihai nu a primit timbrele [redacted]
- de o lună mama nu a mai dat pe la Craiova

(79)

- E bine ce ai făcut, Florin? îmi reproșează soția. / Cred că da, am îngăimat, surprins, nesigur de viitor, cu sufletul îndoit.
- să-mi [redacted] expedieze un colet cu dicționare român-italian și italian-român, cu expresii englezești;

Ely se scuză că n-a putut să caute. [redacted]

În două rînduri am telefonat, zece jetoane mijlocii, 7500 lire. Mai ieftin prin satelit așadar, mai repede, la orice [redacted] minut.

Mă muncesc gîndurile. O oră religioasă în Modas. Frumoasă slujbă! Nea Gică mai era dintre refugiați, ne-am întors împreună pe la unsprezece. În biserică m-am rugat să primesc viza italiană, și să public teatrul la Paris, în franceză. Tot timpul m-am închinat. Mă instăpînesc obsesiile. Oricum, telefonul acasă n-a fost plăcut. În timp ce pe alții nevestele îi încurajează, le țin moralul, sau chiar i-au îndemnat (Nea Aurel, KGB-ul, de pildă), pe mine mă trage Ely în jos. Și cu psihicul sînt la pămînt! Trebuie eu s-o încurajez și pe ea, din mediul acesta oneros. Îmi păstrez tăria și-mi ascund durerea din suflet.

Pe drum Nea Gică se plîngea în continuare de emigrare (are deja 20 de luni în lagar, fără vreun accept!), iar nevasta-sa [redacted] trăiește la Constanța cu prietenul [redacted] său în văzul lumii. I-am sugerat să-i

întindă o cursă, scriindu-i că a băgat pe calculator datele ei și ale lui (de naștere, căsătorie), iar calculatorul a dat-o de gol! Ceea ce omul a făcut la timpul respectiv. Nevasta-sa a mușcat și a recunoscut!

Am încercat cu Yilmaz să intrăm la un Festival de folclor în Kadıköy. Dar 5000 lire intrarea ne-a luat maiul! Am renunțat în favoarea plajei; două stații am luat trenul de oraș pînă în Bostancı. Ne-am plimbat pe malul mării, dar nici [redacted] un grăunte de nisip! Malul era îndiguit cu stînci mari pe care pescuiau turcii, foarte pudici. Nici unul nu era dezbrăcat, măcar de cămașă. Femei puține. Și-aș fi vrut să [redacted] fac o baie, mamă doamne! Mi-am scos pantofii negri și șosetele, mi-am sumețit blugii, mi-am dezbrăcat cămașa cu mînecă scurtă, în dungi, și mă bălăceam cu picioarele în apă, printre stînci, gata să alunec pe alge, mă țineam de Yilmaz, mi-am turnat apă în cap, m-am stropit pe corp, pe față. Mi s-a spus că n-am voie să mă scald. La Maltepe ar fi o plajă. Duminica viitoare.

La plecare, lui Yilmaz i-a venit ideea să ne plimbăm cu barca! 3000 de lire, o oră. S-a avîntat la lopeți Yilmaz pînă la mijloc [redacted], înspre insule. A lăsat barca în derivă. Eu m-am dezbrăcat la slip și m-am vîrît cu picioare.

— Ah, ce rece e!

Am vrut să sar, dar m-a oprit Yilmaz.

— Vezi că poate face vreun infarct...

Și deodată a început să mă doară inima. Și mi-am amintit că, în ultima vreme, am fost suferind cu inima și că, într-adevăr, aș putea avea un șoc sărind în apă. Mi-a fost frică. [redacted] Mi s-a ridicat tensiunea. Agățat de barcă mi-am dat drumul în mare. Dîrdîiam. Am revenit ținîndu-mă de marginea bărcii. Din nou am intrat, obișnuindu-mă cu apa. Strigam, clănțăneam. Yilmaz rîdea. El nu știa să înoate.

— Păcat, mă, că n-avem un aparat de fotografiat! tip.

— O să cumpăr un film, 7000 de lire, dar nu mi-a dat patronul banii. La sfîrșitul lunii.

Planificăm să mai venim.

— I-a uite ce fac emigranții de la Acibadem, zîmbește Yilmaz. Îi doare-n pulă de camp!! Ha! Ha!

Mă bîric greu în barcă. Mă trage de mînă Yilmaz. Se clatină barca. Apoi mă întind la prova, mă mîngîie briza, a rămas sarea pe corp, pun capul pe spate și privesc [redacted] bolta albă, noros, a plouat de dimineață, [redacted] întredeschid puțin pleoapele și-l privesc pe Yilmaz, o imagine de jos în sus, pare profilat pe cer ca un zeu, zîmbește, îi spun, zice că merită să scriu în jurnal. Prima baie în Marea Marmara.

Apoi trec eu la cîrmă. Barca se leagănă.

Eu, român, îl întreb pe Yilmaz, tătar, ce înseamnă tangaj și ruliu.

Vîslesc stîngaci. Ne învîrtim în cerc. Am rău

de mare, dar nu vomit. Îmi piere toată dispoziția. Ah, capul! Sensibilul meu cap! Capul! [redacted] Simt amețeli. În mașină, în avion, în barcă din cauza legănatului. Nici în tiribombă nu mă dădeam de bîlci, ori în dulap. Durerea de cap în mijloacele de transport a fost întotdeauna pentru mine o problemă. Cînd eram mic, îmi luam pungă de plastic [redacted] ca să vomit în ea, în rată, chiar pe distanta de numai 20 Km pînă la Zătreni. (Mi-am pus și eu ambiția, ca Jean Jacques Rouseau, să destăinui <u>totul</u> despre mine: lucruri banale, ca și scabroase, gînduri necurate — din care orice om posedă —, intenții, proiecte, nebunii și prostii, realizări și nonrealizări.)

Mi-am schimbat slipul ud în barcă, luînd blugii fără dedesubturi(!), pînă la mal m-am îmbrăcat.

Un pilot rus a aterizat, după o luptă în aer cu avioane sovietice, la Trabzon, cerînd azil politic. Rănit la umăr, se află la spital. Dorește să emigreze în Statele Unite, și va pleca desigur imediat. Nu ca noi. A zburat cu un MIG-29.

Nea Nicky, cu căștile pe urechi, este rebotezat „radiotelegrafist”! La început îl [redacted] porecleau „cosmonaut”.

Ceasul arată trecut de miezul nopții, și nu mi-e somn, dar mă culc. La bahaus bețivii cîntă. Groparu răsuflă greu. Nea Vasile sforăie întrerupt. Nea Nicky se chinuie s-adoarmă.

Aseară, schimbîndu-mă la baie, am pus chiloții lîngă prosopul lui Nea Vasile, [redacted] și i-am uitat acolo. Omul e făcut foc!

- 22.05.89

De-atîta orez, servit zilnic, mă mongoloidez.

Cei care dorm în patul lui Nea Gică suferă de văitat. Este, deci, rîndul meu să mă plîng că nu mai emigrez odată!

Am devenit librarul campului. Vin abonamente pe numele meu pentru românii de-aici: „Dialog”, „Curentul”, „Alergătorul de la Marathon”, „Țara și exilul”, „Cuvântul Românesc”, „Micro Magazin”, „Lumea Liberă”, „Opoziția”, „Revista Scriitorilor Români”, „Limite”, „Agora”, „Libertas Mathematica”, „Românul liber”. Vor urma, cred, și altele.

Apariția mea în lumea literelor internaționale corespunde unei ne-necesități istorice, unei netrebuințe artistice. De aceea voi străluci. Prin inutilitate. Prin indiferența celorlalți. La periferia valorilor. Fiindcă sînt o anti-valoare.

Ca niciodată, azi a venit poșta la zece jumătate. Cînd te gîndești că uneori venea și la cinci după masă...

Cingol din toate ziarele românești informa-

tiile și adresele care mă interesează, și le notez.

Numele îmi este schimonosit ca toți dracii: Florantin Smandranche, mă scrie pe formular „Esbank" schimbîndu-mi cinci dolari.

Mi-a telefonat Micouleau. Benson a vorbit personal cu Mme Durante, care afirmă că este o simplă funcționară ONU și nu poate face nimic pentru mine. Total depinde de America. Și cît m-am zbătut să fac rost de scrisori de recomandare! Am mers pe o pistă falsă?
Oare, ar trebui să mă adresez Ambasadei Americane din Roma?
Sînt și capitaliștii ăștia niște birocrați! Degeaba îi critică ei pe comuniști...

Numai scriind și citind am senzația că nu pierd timpul degeaba.

Eu am pantalonii rupți în cur și cheltui banii pe fotocopii! Astăzi, din nou 4000 de lire...

— Sînt frumoase piesele alea de teatru? întreabă Grozaru. M-a văzut colaționînd copiile, tăind cu foarfeca hîrtia în două.
— Depinde! morfolăiesc fără să-l privesc. Nu îmi convine deloc că a aflat un secret de-al meu. Acum va umple campul!

E-al dracu de greu!
E-al dracu de greu!
Sînt într-adevăr „pe [redacted] culmile disperării"

de Emil Cioran. Ba, mai rău!
Accese de melancolie, de apatie, de amar, de sceptic pascalian.

Cred c-o să turbez aici, or să mă ducă la balamuc.

Mi-ar place să studiez, într-o teză de doctorat în filozofie, despre „Aspectele raționale ale iraționalului" (à propos de Bergson, Nietzsche, Kierkegaard). Acesta ar fi titlul tezei mele de doctorat, nescrisă, de cel puțin o sută de pagini (sau două), tratînd [redacted] tema totalitarismului simțită pe propria-mi piele.

Mi-am propus ca plan zilnic: scrierea a cel puțin trei pagini (jurnal, scrisori, poeme, proză scurtă, teatru scurt, povestiri, nuvele, povești pentru copii). Astea pînă încep un roman. (Dacă „Veșnica evadare" nu va fi salvat să-mi parvină și să-l continui.)

Moșii mi-au stins lumina [redacted] la ora [redacted] nouă seara. Se culcă cu găinile. Cam fac ce vor ei în camera asta, mă cam enervează.
În ultima vreme sînt foarte irascibil, îmi sare țandăra din cel mai mic lucru, nu suport nici un fel de critică. Mă doare inima. Mă strînge în partea stîngă, mi-e și frică să respir adînc ca să nu [redacted] plesnească în mine ceva. M-aș duce la doctor, dar nu vreau să fiu înregistrat cu

simptom cardiac. Să apuc să emigrez [redacted], și după aceea.

-23.05.89

Au plecat negrii din camp în Norvegia, după 3-4 ani de așteptare!

Nea Vasile a cîștigat la pronosport. Am fost de dimineață să-i traduc. Se aștepta la zeci de mii de lire. Cînd a văzut [redacted] 7664, să-și dea cu tesla-n coaie! Nici banii pe care i-a băgat pînă acuma. Și joacă întruna...

La 10h 30 min eram la Micouleau. Mi-a trimis și el scrisoare de recomandare la Roma, mi-a dat copia ei.
Bensoussa, prietenul său, vorbind cu Mme Durante a pus, cred, problema greșit. Sau madama a vrut, pur și simplu, să se debaraseze de el? Nu m-am mutat la camera 18, ca să știe.
Mi-a citit piesa de teatru, într-o jumătate de act, „L'Association Anonyme d'Assurances pour la Gloire". Părerile lui:

- este un teatru [redacted] literar, prea intelectual
  [și eu care eram obsedat de amatorismul meu!]
- pus în scenă ar dura cam 10 minute (deci: 2 minute o pagină A8)

- nu are intrigă, nu evoluează
- lipsește criza
- seamănă a poem dialogat
  [ceea ce fusese inițial]
- jocuri de cuvinte
- nu vede cum ar regiza-o [redacted]
- nu există situații
- prea multă discuție (= bavardage)
- într-un cuvînt, nu i-a plăcut!
- interesantă ideea cu mașina de scris enormă și poetul pitic (copleșit de soartă)
- teatru care nu se poate juca, doar citi (= „teatru în fotoliu"), greoi pentru publicul larg
- mă sfătuiește să nu mai scriu teatru, [redacted] pentru că este în criză, nu publică nimeni, și necesită investiții mari pentru a fi jucat;
  să încerc un fel de jurnal despre absurdul din România, fuga din infern, lagărul turcesc.

Alerg la Madam la Organizație să-i povestesc pățania cu Bensoussa. Îi dăruiesc antipoemele cu dedicație și este, într-adevăr mișcată. Viviene Supezic este într-adevăr o lady.
Îmi transmite că America este blocată pînă la sfîrșitul anului, așa cum știa toată lumea. Dar că s-ați alocat

noi locuri de emigrare și poate, într-un procent extrem de mic, vom fi transferați mai repede la Roma. [redacted] Mă voi număra printre primii cu viza italiană obținută.
Fundația „Tolstoi" nu mă poate sponsora, se "exprimă Madam, fiindcă eu sînt „un bébé de l'I.C.M.C.", mă face să zîmbesc, apoi să-mi dau drumul la rîs.
Îi [redacted] explic cu Bensoussa. [redacted] Madam susține în continuare că UNHCR din Roma decide transferul meu acolo.

Mă întorc la Micouleau. Am căzut pe capul lui, săracu! Dacă s-a încurcat cu un oltean! Ca să nu-și mai deranjeze prietenul, pune mîna pe telefon. Din păcate, M<u>me</u> Durante nu este acolo, trebuie să revină la 15h 30 min, adică 16h 30 min ora Turciei.

Completez un formular pentru angajare ca profesor de matematică la Ecole Française. Mă vor chema ei dacă vreun titular nu se va prezenta. Pînă atunci, nici un răspuns. Deci, om de umplutură.
Va trebui să mai aduc o poză și o copie după diplomă (tradusă în franceză). Încercarea moarte n-are!

La biserica „Saint-Antoine" îl aștept pe Father Alphons. Îmi promisese că [redacted] telefonează la Roma. Dar, al dracu popă, mă duce cu vorba de două luni de zile. Acum m-a mințit că i-a scris unui cunoscut din Roma să intervină, și așteaptă [redacted] vești. (Îmi va zice, data viitoare, că nu i-a [redacted] răspuns amicul! Să-l mai tachinez, să vadă că nu scapă de mine? Dar pierd și eu timpul.)
Un negru, la intrare, din Ghana, care lucrase în Italia, [redacted] nu mai primește viza pentru a se reîntoarce la muncă. Insistă pe lîngă Father Alphons.

Certurile și răbufnirile din cameră devin frecvente. Nervii cedează ușor. Oamenii nu se mai pot controla.
Viața nu [redacted] are nici un sens, e clar. Nu mai am un ideal, nu mai am în ce să cred. Mi-a ieșit pe nări America! Pînă în decembrie nu mișc din Turcia. Îmi vine să turbez. Își bat joc de noi cu emigrarea asta!

Expoziția de pictură «Rosza Tatar-Millet» la Institutul Francez. Mă întîlnesc cu soțul pictoriței, Gilbert, și-l felicit. Vernisajul astăzi la 18h 30 min. Dau o raită grăbit

prin sala cu tablouri din holul cinema-ului. Portrete în ulei, dintre care unul, înfățișînd un turc cu mustață, mi-a părut mai viguros. Desene cu nuanță roșiatică („lavis") înfățișînd peisaje citadine turcești, care mi-au atras de la început atenția. Culoarea se [redacted] potrivește arșiței solare. Dungile firave, estompate, [redacted] în cerneală de China.
A fost o surpriză pentru mine că M<u>me</u> Millet pictează! [redacted] Am fost în vizită la familia Millet, l-am apreciat pe Gilbert ca actor. Dar niciodată ei nu mi-au vorbit de pasiunile lor artistice. Întotdeauna probleme sociale, familiale, de emigrare. Rosza este unguroaică, dar a pus mîna pe un francez, fată isteață! Ce-ar fi făcut în Ungaria?
Au un băiețel de vreo 10-12 ani care seamănă cu ea. L-a învățat și ungurește. Vacanța și-o petrece la bunicii dinspre mamă.

Micouleau reletefonează M<u>mei</u> Durante. Zi neagră pentru mine. Vrea să mă dea la telefon, Madama refuză. Susține în continuare că nu poate face nimic pentru mine, că nu depinde de ea. Cunoaște dosarul meu cu atîtea recomandări din toată lumea (gest al lui Jean-Paul de greutate!). Îmi recomandă să încerc să emigrez în altă țară. (Ah, îmi vine s-o strîng de gît! Este, oare în batjocoră?) Micouleau mă decide să completez formularele pentru Franța și... <u>patience</u>! Fir-ar a dracu de <u>patience</u>,

replic nervos, că sînt sătul! Sîntem discriminați față de evrei, rumeg de furie.
— <u>Tais</u>-<u>toi</u>!, șoptește Micouleau. Dacă declari asta americanilor, nu mai emigrezi tu cît e hăul! Evreii sînt bine organizați.
— Dar este o nedreptate, mă revolt. Ei pleacă în trei luni, iar [redacted] noi în trei ani!
Micouleau îmi dă de înțeles că să-mi țin gura, că nu știu care dintre cei cărora mă adresez este evreu. Un om nu se poate lupta cu o lume. Evreii sînt puternici. În America ei dețin puterea.
— Domne, eu n-am nimic cu ei, dar să pot să emigrez și eu. Nu să rămîn cu limba scoasă, ca un cîine hămesit. <u>Chiar</u> nu se găsește un loc și pentru mine?
Văd că nici în Occident dreptatea nu este dreptate [redacted]. Cum mă feream în țară de securitate, acea forță <u>invizibilă</u>, trebuie să mă abțin aici de la [redacted] comentarii. Ce este, de fapt, semitismul? Interdicția de a-i critica pe jidani, indiferent dacă aceștia comit abuzuri, nereguli. Deci, dictatura universală a ideologiei mozaice. Cum sesizezi ceva la adresa israeliților este categorisit anti-semit, și-ți aprinzi paie-n cap cu evreimea!
Eminescu nu-i suferea pe jidani. Ce i-a mai criticat... Articolele lui politice sînt ținute la index în România.
Mă sfătuiește, M<u>me</u> Durante, să merg la

Ankara la UNHCR și/sau Ambasada Americană. (Eu presimt că nu voi rezolva nimic și voi cheltui o groază de bani.)

Victor Frunză trimite din Aarhus o casetă înregistrată de actorul Dumitru Furdui: Farse în socialism. Poetul generației „noastre”, pentru Nea Vasile.
Umorul [redacted] rarefiat mult, în comparație cu cascadele de rîs [redacted] ale lui Mircea Krishan, povestiri literare, didacticiste pe alocuri.
A avut și poante ([redacted] Adrian Păunescu și turcii!), iar poetul generației sale a fost „vestitul” Tudor Pîcă!
Mîine-poimîine o s-ajung și eu bătaia de joc a altora! „Poetul” Smarandache!
Din Maroc, Mihaiul meu, de doi ani jumate, îmi zicea „poietul tata”! Mă-sa îl învățase. Mi-era o rușine, de intram în pămînt! El mustăcea și fugea. Ely îl monta împotriva mea. Cu răutate.
Cum s-o descurca și Furdui prin străinătate? Ca actor, artist, poet(!), sictor, sculptor este foarte dur.
(Să mă văd pe mine, marele „scriitor”!)

Eu scriu un teatru imposibil de jucat, o literatură imposibilă de publicat. Nu este așa, dragi editori inexistenți ai mei?

Treptat-treptat, m-apropii de bătrînii campului. În august închei un an. Babá deține recordul, cu șapte ani, urmează nebunii Marius și John cu cîte cinci. Într-un tîrziu, diferențele n-or să mai conteze... Ha! Ha! Ha!...

-24.05.89

Am visat ast-noapte că murise tata! Ziceam: ia uite, mă, nici nu pot să-l văd...

Futu-le muma-n cur cu emigrarea lor cu tot, prea își bat joc de noi, prea sîntem manipulați cum vor, nu știm nimic despre soarta noastră, navigăm în necunoscut!
Nu m-am ratat în Est dar mă ratez în Vest, unde venisem tocmai pentru a nu mă rata.
Prea multă propagandă de ambele părți, vor să ne spele creierii și unii și alții. Toți puși pe cucerire de noi spații de interes.
Nu voi mai da importanță nici unei propagande, nici de dreapta, nici de stînga, nici de oricare ar fi! Toate sînt [redacted] minciuni! Toate au neobrăzarea să îți înveninezze gîndirea, să te mobilizeze în direcția lor și împotriva ta însuți.
Voi fi, de-acum încolo foarte individualist.

Mă chinui prin lagăre, prin țări din Lumea a treia (Turcia, Maroc, România). Nu am [redacted] vizitat niciodată o țară civilizată!

Mă simt fără speranțe. Pînă în decembrie îmi vor crește mușchi și licheni în barbă. O să-mi [redacted] îmbătrînească părul, și fire de [redacted] peri albi or să-mi năpădească pe obraji.

Sînt mereu în contratimp: în Est nu-mi plăcea Estul, în Vest nu-mi place Vestul! Nicăieri nu mă adaptez.

În fiecare seară începe întunericul [redacted] în inima mea și presimțirile negre mă agasează. Îmi vine să fug, să urlu, să strig. Mi-e viața amară.
Dimineața mă scol liniștit, vindecat de boala melancoliei, speranțele renasc, revăd lumea cu ochi naivi de copil, cu tinerețea născîndă în suflet.
Seară de seară.
Dimineață de dimineață.

Nu mai aștept nimic de la viață. Nici un bine nu mă va putea urni din toropeala în care am căzut. Nici un succes nu îmi mai pare succes, ci tot o înfrîngere.
Afară plouă. E frig. Stau la masă și scriu lui Solacolu. Am sumețit fața de masă ca să pot apăsa la indigo. Groparu s-a băgat în pătură și doarme. Murmure pe hol, dinspre poliție. Cîțiva copii de polonezi aleargă. Ritmul stropilor cerniți. Liniște. Și este ora nouă jumate.

Din cauza scrisului am făcut bătături la degetul mare și la cel mijlociu. Defect profesional!

Iranianul cam umblă pe la nevestele polonezilor cînd ei sînt duși la „lucru", adică bișniță, în Beyazid.
Acum urlă turbat pe coridor: <u>comuniști</u>... <u>comuniști</u>... <u>comuniști</u>... S-a certat cu bărbații, l-au mirosit [redacted] ei pe unde dă bîcul tîrcoale.
Urlă turbat. De patru ani în lagăr, este normal [redacted] s-o ia razna!
Mîine-poimîine îmi vin și mie damblalele...

Scriu dezlănțuit cînd îmi vine, ca un bolid. Nervos. Încruntat contra hîrtiei. Nemulțumit de existent. Fumegînd de ură.
Scriu apăsat. Dur. Continuu. Pînă-mi sar ochii din orbite.

Milan-Steaua: 4-0! I-a bătut de i-a rupt în finala Campionilor Europeni la Fotbal! Nu mai [redacted] asist la meciuri, le consider efemere, n-am timp de pierdut. Astă-seară mi-am permis luxul, ca o delectare. Dacă Steaua ar fi bătut, s-ar fi zis că datorită indicațiilor prețioase ale partidului, personal ale tovarășului Nicolae Ceaușescu. Dar fiindcă a pierdut, se va reproșa jucătorilor că n-au fost la înălțimea condițiilor asigurate de statul socialist.
Inegală dispută. S-au jucat italienii cu ei precum adulții cu copiii!

Hai sictir! [redacted] provine din turcă, unde înseamnă Du-te-n pula mea!

-25.05.89

Infectă zi! Timp pierdut alergînd din bancă în bancă pentru retragerea celor două sute de dolari trimiși de Bellot. Mă simt blegit, surmenat. M-am dus la veceu să vomit, acum mă odihnesc în sala de lectură a Institutului Francez. Mi-am așezat un caiet deschis în față și-am pus [redacted] mîinile la frunte să-mi acopere ochii. Le moțăi un pic. Mi-e rușine de doamnele bibliotecare, mă cunosc, vin permanent aici, dar sînt obosit mort. Am avut și draci din cauza cecului. Mă încearcă o migrenă. Sinuzita revine. Narea stîngă. Ceva îmi zvîcnește sub frunte. Simt că-mi plesnește capul. Stau pe băncuță în careul închis al Institutului și-mi vine iar să vomit. Cîteva ciori cîrîie prin aer. Ce sinistru! Deasupra, o firmă de Coca Cola, unde și-au făcut ciorile cuib.

Dacă nu i-am înjurat toată ziua pe turci cu băncile lor! Ba că nu recunosc semnătura lui A. Ramirez pe cec, ba este cecul fals!, ba [redacted] nu vrea banca să-mi dea döviz ci lire turcești.

— Refuz să mai [redacted] scot banii, icnesc de furie.

Lira scade [redacted] en flèche, vorba francezilor, peste trei luni — cît planific eu să mă țină această sumă — ar fi o pierdere substanțială. Și-apoi, cu dolarii procedez altfel. Îi drămuiesc în părți, părțile în părticele, părticelele în părtișoare mai mici... Numai săracul își face socoteli... Și rezist de la o zi la alta. Cînd intru în ultimii cincizeci de dolari dau semnalul de alarmă, caut noi surse, mai ies la muncă. O tîrăsc de azi pe mîine. Nu pot zice că trăiesc, ci supraviețuiesc. Mă mint pe mine în așa fel încît să cred că nu mă mint.

Am plecat de dimineață direct la Türkiye Iș Bankasi, sucursala din Karaköy, de unde scosesem și data trecută un cec identic. Ceartă și discuții cu un funcționar slăbuț cu ochelari. Să mă duc la altă bancă. Întreb la Sümer Bankasi, Otoman Bankasi. Sînt retrimis la funcționarul slăbuț cu ochelari, care nici nu mai vrea să mă asculte pentru că spend the time cu mine, și-mi arată o groază de hîrțoage vraiște pe biroul său. Nici nu [redacted] acceptă să caute în Specimenul de semnături banca din Bilbao, cică n-a auzit de ea! „Dar asta e cea mai mare bancă din Spania", avea să se indigneze mai tîrziu, aflînd de pocinog, consulul spaniol Moratinos. Expediat la sucursala aceleeași bănci din Eminönü, un funcționar amabil mi se adresează dintru început în franceză datorită prenumelui meu universal în lumea latină. Cercetează cu atenție, într-un caiet-carte, semnăturile de pe cecul meu și,

după vreo oră, ajunge la concluzia "victorioasă" că nu este valabil cecul", zîmbindu-mi cu subînțeles gata, te-am prins cu șmecheria, umbli cu pungășii, nu?, dar cu noi nu-ți merge!, crezi că falsifici [redacted] cecuri bancare și ne păcălești pe noi?, hai, șterge-o, pînă nu te dăm pe mîna poliției!! Și-am plecat mai nervos de cum intrarem, și [redacted] mai dezamăgit. Dacă n-am drăcuit la turci de i-am surcat! Bine, mă, primești tu cec internațional, de la o bancă mare, și nu poți să-l ridici? Ce țară de căcat și Turcia asta! Mai tîmpit de-așa numai în România [redacted] putea fi!
Mergeam pe străzi abătut, căpățîna umflată de gînduri sumbre. Nici nu vedeam pe unde calc de supărare, să dea mașinile peste mine! M-am trezit pe podul de la "Cornul de aur", înapoi spre Tacsim. E clar, îmi ziceam, trebuie să-i înapoiez cecul lui Bellot și să [redacted] găsească altă modalitate. Și cît m-ar fi ușurat bănește, și mi-ar fi permis noi investiții în spre publicare. Și afirmare. Cu bani aș cuceri lumea! Ideile mele ar deveni butade.
Mai încerc, în naivitatea mea, pe la băncile care-mi apar în cale. Același rezultat. Și zîmbete ușor dispreţuitoare...
Neavînd parale pentru transport, și avînd "rău de mașină", bat Istanbulul în lung și-n lat. Rup perechi de pantofi! Ah, viața

mea de "turc" dispreţuit! În momentele de fericire din America, va trebui să îmi aduc aminte de [redacted] aceste clipe lungi...
Ajuns la Consulatul Francez, cu cămașa leoarcă în spate, cu dureri de cap, înrăit ca venind din iad, cu figura încrețită, pungi sub ochi, floci în barbă, scurta neagră din vinilin cu fermoarul rupt, urc la monsieur Camadro ca să completez formulare de emigrare în Franța...
Da, da, constat dezamăgit că America n-are nevoie de mine, că [redacted] un gunoi ca și în România oriunde ~~voi fi~~ m-aș stabili în lume. America mă ține în suspans, America mă lasă infinit să aștept, America nu mă apreciază la justa mea valoare (sau nonvaloare!), America mă așează în rîndul bețivilor Relu și Costică și Dan Machedonu, America nu face nici o diferență între mine și cel mai imbecil "evreu", adică face: îi dă lui întîietate, dacă nu cumva o considera că evreii sînt rasă superioară — cum procedau fasciștii prin anii '30, "arianii", America suflă mucii pe opera mea, America nu se uită la mine nici cu curul (ah, ce mulțumire acum pe gestapoul românesc, care mă rîde!). Americă am vrut, și mi-a ieșit prin toți porii, zac prin lagăre! America mă ține ca pe un animal domestic crescut pentru necesități ulterioare, cînd va fi sacrificat. America își bate joc de mine!
De aceea am schimbat macazul pe Franța. Dacă am primit deja un șut în fund de la americani, de ce să nu primesc și de la

francezi? Sînt într-atît obișnuit cu umilirea mea publică, încît nu mai are de ce să-mi fie frică de o nouă înfrîngere! Printre [redacted] numeroasele eșecuri, mai răsare arareori cîte o luminiță. Așadar, Camadro m-a expediat pentru miercuri, la ora patru după masă. [redacted] Mi-a dat însă, [redacted] spre completare, [redacted] o cerere de viză de ședere în Franța plus de trois mois.

–Păi, ce e asta? exclam

– Nu știm, asemenea caz n-am mai avut, se scuză o domniță (domnișoară sau doamnă, n-am controlat-o). Supărat, cobor scările, nas în nas cu Micouleau.

– Ce ai, Floranteș, mă privește el cu ochi compătimitori.

Mă plîng de pățania cu cecul, i-l arat. Fața mi-e descompusă. Oboseală îmi atacă ochii. Clipesc des. Strîng pleoapele mult ca, [redacted] lacrămînd, să mi se ungă corneea. Ezit să pun ochelarii, mi-e rușine, cred că mă urîțesc, îmi dau senzația unui cal [redacted] sub obroc, mă stînjenesc.

Zi în care mi-am făcut un car de nervi. Mă durea capul, să mor! Am tras și curent pe vapor iar, c-o seară înainte, făcusem baie. Din pudoare, nu mi-am luat șapca sau fesul pe cap. Le țin închise în geantă, ca nătăflețul. Mai bine bolnav! Așa e olteanul, zgîrcit pe pielea lui, nesocotit.

Micouleau îmi recomandă pe Moradinos (ce frumos sună, un Maradona stîlcit...), Consolado General de España en Turquia. Alerg acolo, pe jos desigur, dar pauză. Înainte de a [redacted] reveni, dau pe la ICMC, vechiul sediu [redacted], ~~foarte aproape~~, să-mi scot iKamet-ul. Sînt întîmpinat, neașteptat de [redacted] bine, de soțul Madamei, un bărbat cu ochi albaștri, bătrîn. Mă cunoaște și pe nume, Smarandache, pronunță corect [redacted] însăși coada cuvîntului care dădea multora prilejul să (mă) stîlcească, prinrebotezе fără voie, „che". [redacted] Mă arăt uimit. Ultima dată, cînd mă înfățișasem la [redacted] Masar să-mi fac o nouă pereche de ochelari, mă întîmpinase cu răceală, [redacted] ce-ai făcut cu ceilalți, i-ai vîndut, ai? Nu-i vîndusem, îi pierdusem. Apoi i-am regăsit.

Efectul asupra acestui poliglot venea de la placheta publicată și înmînată Madamei cu dedicație. Au mai avut ei refugiat celebru ca mine? (Ce orgolios sînt!) Dar, de trei luni de zile, Masarul se căznea să-mi prelungească termenul de valabilitate al iKamet-ului. Mi l-a dat tot nerezolvat, urmînd să i-l restitui după ce rezolv cu banca. Am refuzat să primesc banii de transport, făceam și eu pe boierul pentru prima oară în exil. Mai degrabă mi-era rușine, prea mă milogisem cu decontul medicamentelor, dar nevoie de lovele aveam ca de aer. M-au salutat radioși.

lîngă mine, în anticameră, ca și afară la ușa clădirii, o grămadă de negricioși și mustăcioși și nebărbieriți. Mă ce dracu, gîndeam eu, cine or fi ăștia, că nu i-am văzut prin camp. Și vorbeau turcește, de răpărau! Îndrăznesc și-l abordez pe [redacted] vecin.

- Ben, romen. Sen?
- Iran.
- [redacted] Kaç [redacted] Iran [redacted] arKadaș? Burda.
- İKi yz bin.

Cred că n-am auzit corect, repet întrebarea, de data aceasta răspunde în engleză. 200 000 refugiați de la dictatorul religios Khomeini. Și numai în Turcia! Îi trimitea la moarte pentru Allah. Perșanii ăștia au avut și ei un imperiu în istorie... S-a ales praful!

Din nou la Consulatul Spaniol, etajul IV, urc cu asansör-ul. Sun. [redacted] Deschide o fată, frumușică. Mă uit în ochii ei. Are tenul alb, părul negruț. Serioasă. Sfioasă puțin. Dulce. Mă ia pe franțuzește.

- Dar nu vorbiți spaniola?
- ... sono española, parcă mi-a răspuns ea, gales. Îmi venea s-o [redacted] cuprind în brațe, așa mă gîdilau în timpan cuvintele ei. Española, o curge lină, melodioasă, feminină.
- Eu ... mio amigo ... nu știam dacă [redacted] italiană sau spaniolă ... Francisco... (mă exprimasem în)

fata zîmbea înțelegător, aș fi cuprins-o din nou în brațe, și nu înțeleg de ce n-am făcut-o, acum îmi pare rău pentru o secundă de fericire pierdută... (91)

- Domnul Moratinos [redacted] se întoarce peste cinci minute. A telefonat. [redacted] Dialoga într-o franceză [redacted] perfectă.

Și iar am întîrziat privindu-ne în ochi. Avea o privire clară, ușor umezită, îți răcorea sufletul. O zecime de secundă a ținut conversația noastră tăcută. Și m-a poftit pe scaun.

Ezitasem contactul cu ființa aceasta liniștitoare. Îmi trecuseră pe loc toate grijile. Și deodată [redacted] m-am revăzut în halul care eram! [redacted] Pantofi murdari, fermoar stricat [redacted] la [redacted] geacă, blugi stropiți de noroi, părul vîlvoi (să zicem c-ar fi fost din cauza vîntului și-al ploii mărunte!), plasa de plastic ruptă la subraț... Împuțitule, m-am răstit în gînd la mine, nesimțitule, ai fi avut tupeul să pîngărești o floare curată? Am lăsat ochii în jos pe cîteva reviste spaniole ¡Hola!, Tiempo (?), și îmi plăcea că înțeleg. Pronunțam cu deliciu acel s între dinți, creación, solución. Zîmbeam în sinea mea. Cînd întîlneam privirile fetei, [redacted] surîdeam amîndoi. Ziceam, uite mă maimuțoiul de mine, cu păr pe obraji și pe limbă, să impresioneze o atare zînă ... O admiram [redacted] strecurîndu-se printre birouri, clăpănindu-și limba în spaniola ei cu los și las repeziți catalazurile de stîncă, ba în-

pretinîndu-se cu o colegă subtirică în franceză, asa cum se proceda în societățile de salon din secolul XIX. Si dintr-o dată mă prinde o dezamăgire, corpul ei deformat (poate de vreo nastere?), discordant. Îmi alung imediat această imagine. Nu este adevărat, mă mint. Nu poate fi adevărat. Prefer să rămîn un idealist și-un subiectiv. Să trec peste urît.
Moratinos, brunețel, rotofei, bărbos, mi se adresa în franceză cu un accent deosebit. Cum dracu, mă, pe francezi îi înțeleg și pe ăsta nu? Mă oboseam meditînd. Foarte amabil, omul m-a luat pe garanția Consulatului Spaniol și, însoțit de un lucrător al său, m-a trimis la Osmanli Bancasi în Tacsim unde mi s-au scos dolarii plătind, în schimb, un comision de 4600 lire, cam 1,15%. Convenabil. Lucrătorul, cu o statură impozantă, ochi verzi, m-a suit în masina personală. Ehei, aici mi s-a accentuat ameteala și senzația de vomă, capul greu. La prînz nu mîncasem decît un covrig cu mac și-un lapte, 700 lire. Lesuit de foame, durerea [redacted] în frunte zvîcnind... uite, acum o să vomit!, mă pomenesc spunînd pe românește. Pardon!
– Părinții mei sînt din România. Și bunicii.
Tresar.
– Cum vă cheamă?
– Berci, a glăsuit (sau poate Bergi). Sînt armean. Crestin. Gregorian.

Mi-am revenit de-acasă.
– Cunosc și eu mulți armeni în România.
Înșir cîteva nume celebre: Bedros Horasongian, Margareta Bedrosian, Ștefan Agopian. Apoi: Halagian (fotbal), Gheragosian...
Omul înclina satisfăcut din cap. Numele trebuiau să se termine în -ian, ca românestile în -escu, sau grecestile în -os, englezestile în -son.
Cu două sute de dolari în buzunarul de la blugi, un refugiat în Turcia e mare! Fluieram pe străzi. Aerul mă reconforta cîte un pic. Dacă n-ar fi [redacted] persistat acea senzație de vomă...
Ca să mă cinstesc trec prin piața dinspre Istiqlal și Stația de metrou să cumpăr fructe. Ar trebui să-i pup tălpile lui Bellot, ca recunostință, cecul lui îmi permite o nouă perioadă de creație intensă, mă scutește de epuizarea fizică pe santiere. Ce mama dracu, iau un kilogram de căpsuni. [redacted] Fac o raită, ca să [redacted] compar prețurile, oltean cu colibița, nu-i asa? Și aleg ce este mai ieftin, dar și mai prost, desigur! Nimic dai, nimic iei! Dintr-un kilogram, m-aleg cu jumătate: [redacted] Căpsuni stricate sfoiegite. Le mănînc în parcul din Tacsim nespălate, și resturile joc cu ele în iarbă.
Durerile de cap revin. Curentul tras. O să vomit, ah...
Prin viața trăită în [redacted] Orient, în balcanul Balcanilor, mă pot compara cu Mateiu Caragiale. Dar nu și prin operă, din păcate, cu toate turcismele introduse nefortat în

jurnalul meu, care se apropie de 300 de pagini — de trei ori mai întins decît „Craii de Curtea Veche", dar tot de trei mai mai slab artistic ...
Sînt demoralizat din cauza atîtor eșecuri. Bine, domne, fac cadou cărțile mele tipărite bibliotecilor, [redacted] și acestea nu le primesc nici pe degeaba! Nu că scriu prost, ci foarte prost. Nici bibliofilii nu sînt interesați în colecționarea publicațiilor-mi apărute în tiraje mai puțin decît intime.
[redacted] Cred c-o să-mi pierd mințile în lagărul acesta. O să ajung în America, pe lumea cealaltă, gata nebun! Nu va mai fi nevoie să mă îndobitocească și acolo cineva. Îi voi scuti, prin urmare, pe americani.
Dacă aș pune mîna la calis, alta ar fi situația. Dar munca fizică mă neliniștește mai rău.
Exilul mă internaționalizează: voi aparține tuturor. Și nimănui.
România și interiorizarea mea. Restric-[redacted]ționarea creației mele. România izolată. Nimeni nu mai are loc în țara aceea de un singur OM, care se umflă precum o namilă de reptilă ce cuprinde sub abdomenul ei molicios întreaga populație. Regele este într-adevăr gol, cu mintea goală și capul sec. În timpul vizitelor sale de lucru, de fapt nu se lucrează!

Din mila lui George primesc două perechi de pantofi rămași de la „canadienii" plecați pe 9 mai.

- Na, bă, că ești și tu sărac... Sărac ai fost și în țară!
Aș putea și eu să muncesc ca să am puțin orgoliu. Dar sînt o putoare. Nu vreau decît meditații de matematică (prin franceză).

Lucrez în infinitul mic, văd și aud înăuntru. Aplecat asupra mea însumi, explorînd, ca un geolog, negura sufletului. Mi-amintesc un portret al lui Freud, văzut la xeroxiști. [redacted] Un nud feminin îi încadrează și determină chipul. Genunchiul îndoit formează nasul psihiatrului, iar sexul femeii coincide cu ochiul lui Freud! Excelentă realizare, reflectînd totodată obsesia (științifică și poate pasională) a savantului austriac.
Meditez și la revoluția sexuală occidentală a anilor '70.

La opt fără zece, seara, Yilmaz, punctual ca un neturc, mă aștepta pe scările Institutului. Nu m-așteptam să vină, i-o mărturisesc și se supără:
— Ce dracu, Florine, nu mă cunoști.
Intrăm de-a moaca la teatru pe o singură invitație. Turcul de la intrare să nu ne lase... Apelez la secretara lui Micouleau. Întîlnesc mai mulți prieteni francezi.
Capul. Da. Vitarem. Mă ia cu amețeli. Îi destăinui lui Yilmaz.

– E clar, dacă te-ai dus să scoți banii de bancă...
Deși turc, nu-i suferă pe turci, și nu [redacted] dorește să rămînă în Turcia. Sébadin afirma, odată, că mai bine s-ar întoarce în România...
– Cînd mă uit, așa, la ei, cît de rămași în urmă sînt.
Ocupăm două locuri în primele rînduri. În fața noastră Lionel cu persoaica lui de logodnică...
– E turcoaică, îl atenționez pe Yilmaz.
– Bună de pulă, te suge asta toată noaptea! Rămîi fără coaie...
Lionel și Yilmaz schimbă cîteva cuvinte în turcă.
– Ce accent ciudat, remarcă Yilmaz. Trebuie să fii foarte atent ca să înțelegi.
– Oh, face Lionel, care de fapt se scrie cu doi de n, nu sînt obișnuit să stau în sală. M-am învățat pe scenă.
Este, într-adevăr, un talentat actor amator, profesor de franceză în Istanbul.
Începe piesa într-un act „Feu la mère de madame", scrisă de Georges Feydeau, clasic bulevardier de la începutul secolului XX. Este premiera. Regizor și actor? Bineînțeles, Micouleau. Mai evoluează, de altfel toți excelenți, Armelle Legrand-Robert,

Eva Siegle (soțul îi e neamț), Gilbert Millet. Mai ștearsă, ca interpretare, bona.
Teama de a nu voma, <u>ah, n-am nici pungă la mine</u>... Dar mă refac ușor. Îi traduc pe-șoptite lui Yilmaz. Uneori pierd ritmul. Rîd să mă prăpădesc. Mă destind.
– Uite, ăsta e amicul meu francez... (îl arăt pe Micouleau care tocmai intrase în cascadele ilarice ale spectatorilor). [redacted]
Mă simt tantos. Micouleau deschide gura. Hohote în sală. Îl asemui cu Louis de Funès, mic, teatral, pedalînd pe cîte un gest, exagerînd cînd observă că prinde la public.
Îl chestionasem înainte de premieră:
– Aveți emoții?
– Nu, categoric răspunsese.
Am dedus că-i și place să se măscărice pe scenă. Să-l vadă lumea. Să-l felicite la sfîrșitul piesei. Poate chiar, să-l arate cu degetul. E ca un pirnel. Preferă afara-Franței, unde se simte mai francez. Are o nevastă, care nu știu cu ce se ocupă, [redacted] cu excepția trebăluirii prin casă, și două fetițe care-i seamănă leit: micuțe și pistruiate, cu ochi albaștri.
Lionel e prea înalt pentru mine. Mă ridic ca să văd scrisul!
Decor realist, costume de epocă (peru-

că domnului Lucien) etc.
Pe Millet îl etichetasem ca actor tragic, serios. Și îl admir în această piesă ca excelent comidian, în rolul valetului Joseph: prost, răutăcios, indiscret.

-26.05.89
Astăzi am notat în jurnal ceea ce am făcut ieri!
Iar mîine o să prevăd ceea ce se va întîmpla poimîine! (Mă țin de zgoande.)

Nea Vasile: Bă, băiete, dar te-ai cocoșat de tot în camp[redacted], cînd ai venit erai mai drept...

-27.05.89
Mustafa Polițistu învață românește. E foarte simpatic. Pronunță Araj, te iubesc!

Un ceaun cu orez fiert, pus pe masă, rămas de la prînz. Mă servesc la cina cu două linguri. Gimmy strigă la mine:
-Te-ai turcit, Profesore.

Din ce în ce mai mult timp îmi ocupă scrisorile. Pregătesc cîte una în două sau trei zile: fotocopii de manuscrise expediate, traduceri, poze, adrese pe plic, timbre, drumul pînă-n Kadıköy la poșta mare. Mă țin din lucru.

Culmea jurnalului: nu mai găsesc block notes asemănător pentru a-mi continua [redacted] scrierea jurnalului!

Ciudat scrie Paul Goma (în țară mi-era teamă să-i rostesc numele, darmite să-l afișez pe hîrtie!), încîlcit scrie. Folosește persoana a doua singular, ceea ce, să recunoaștem, este mai greu, și [redacted] prin urmare mai rar — moștenire de la nouveau roman (Michel Butor, „La Modification").
„Gherla" este o destăinuire. Goma se adresează permanent cuiva, un dialog monologat, deoarece partenerului de discuție nu i se aude vocea.
Argou, limbaj eliberat de prejudecăți morale, expresii pe direct.
Stil poticnit înadins, continuu în discontinuitatea lui, oral aș zice. Sau, precum o piesă de teatru cu un personaj care vorbește la telefon...

E unul, al dracu, care bate la prînz în pereți, și nu pot să localizez, ba sus, ba jos, ba stînga, ba dreapta, sau pe diagonală, ceilalți bat în țeavă să tacă, amplificînd zgomotul. Nu poți să [redacted] dormi după masă. Fiindcă ziua stăm, iar noaptea ne odihnim!
Să fie vreun cizmar? Vreun copil năbădăios?

Noaptea scandal. Strigăte. „Mor!... Mor!... Mor!"
La bahaus se petrecea acțiunea. Personajul

principal era Dodo Stelistu. Sînt puţini români la bahaus, dar suficienţi pentru tămbălău. [redacted] Beau şi eu, dar nu să-mi pun în cap! Nu mă-mbăt să cad sub mine! Dodo Stelistu era cui aseară, primise dolari din America, se pişa pe el de-atîta alcool. Groparu, Nea Nicky au [redacted] sărit afară cînd [redacted] se auzea zarvă. Dodo se supărase pe geam, şi-a vrut să treacă prin el. Nici nu-l vedea bine, credea că-i face fente. I-a dat un pumn şi l-a spart. Zdrang! La poliţie era de serviciu şi Satilmiş, mai puţin îngăduitor. Şi-a tăiat vena Dodo. Ţipa în gura mare, la miezul nopţii „Mor! Ajutor! Mor! Mor!" L-a legat Groparu cu un cordon. „Strînge tare!" Ţîşnea sîngele ca din arteziană. De dimineaţă numai dîre de sînge: pe alee, pe banca [redacted] de lîngă bloc nici nu se închegase — era o băltoacă.
A curs mult sînge românesc în lagăr! Acum 3-4 ani, îmi mărturisea o doamnă, o româncă din camp, în etate de vreo cincizeci de ani, operată în spital, a decedat... Au îngropat-o aci... N-a mai apucat să emigreze, decît în mormînt...
Alţii, care fuseseră refuzaţi de mai multe ţări şi aşteptau cu anii, se sinucideau... [redacted] O asemenea [redacted] încercare eram tentat să cred şi despre Dodo Stelistu, aterizat în Turcia odată cu meciul din semifinală

al Stelei Bucureşti. Deşi n-avea nici două luni de lagăr... Ce să mai zici de Nea Gică cu douăzeci de luni!, obsedat doar că i se fute nevasta în ţară, a recunoscut singură, se „scuza" că are nevoie [redacted] şi ea „de bărbat!
Satilmiş l-a urcat pe [redacted] românul turmentat în maşina lui şi l-a transportat de urgenţă la spital. Colonelu, celălalt stelist, ofiţer în armată cu gradul de căpitan — unii îl poreclesc chiar Generalu —, l-a însoţit la spital.
Se mai ajută românii, deşi puţin.
Azi, cînd am cerut 5000 lire împrumut, deoarece băncile [redacted] sînt închise sîmbăta, n-a vrut nimeni să-mi dea. Poate şi eu aş fi făcut la fel, dar nu cu toţi. Mi-a schimbat, pînă la urmă, cofetarul din Karakol, 2100 lire/dolarul, ca la bancă aproape. M-am declarat mulţumit. Mi-am achitat şi toate datoriile. Am rămas cu 300$, care sper să mă ţină 5 luni, adică 2$ pe zi. Dacă familia Barbu din New York îmi trimite încă 100 de parai, rezist tot anul 1989 fără să mă forţez pe şantiere. Scriu şi citesc. Îmbrăcăminte şi mîncare? [redacted] M-am obişnuit cu puţin! Mai exact: cu <u>foarte</u> puţin!! Mă abţin de la distracţii (filme, [redacted] bordel), de la alimente (fructe care-mi fac cu ochiul, prăjituri dulci ca mierea, limonade acidulate), de la articole de îmbrăcăminte (George a promis că-mi dă nişte cămăşi, port hainele vechi pînă le uzez de tot: pantalonii de terorist — cum rîde Sedat —

rupți în cur, cămașa fără nasturi, sandalele paradite, șapca de golan: ce mai, a-ntîia! — parcă aș fi scos dintr-un sac de petice ...), la capitolul încălțăminte stau giorno [cu cele 3 (trei!) perechi de pantofi date de același George, în schimb eu îi [redacted] aduc reviste, ziare și cărți după ce le citesc; am recondiționat încălțările, rîcîit, spălat, reparat cum m-am priceput, "sigilat" în plase de plastic, și puse "la păstrat"; pînă la 1 ianuarie 1990 nu am probleme!].
Cu alte cuvinte, îmi mănînc de sub unghie. Dar „nu precupețesc nici un efort" (!) cînd este vorba de opera mea: corespondență, fotocopii, articole de librărie, cărți.

Românii-machedoni sînt uniți între ei.
Românii-tătari sînt uniți între ei.
Românii-unguri, puțini la număr, sînt uniți între ei.
Românii-români sînt dezbinați între ei.
Românii, luați în ansamblu, se mănîncă de cur între ei, se invidiază reciproc, se bîrfesc, se urăsc, se suspectează unii pe alții de spionaj, nu se ajută.
De ce a fost neamul ăsta așa?
Datorită urgiilor istoriei?
Datorită învrăjbirilor securității?

FLORENTIN
SMARANDACHE